

Hoàng Thượng Tạo Tặc Thuyền

Contents

Hoàng Thượng Tạo Tặc Thuyền	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	16
15. Chương 15	17
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	21
20. Chương 20	22
21. Chương 21	23
22. Chương 22	23
23. Chương 23	24
24. Chương 24	25
25. Chương 25	26
26. Chương 26	27
27. Chương 27	28
28. Chương 28	29
29. Chương 29	30
30. Chương 30	31
31. Chương 31	32
32. Chương 32	33
33. Chương 33	34
34. Chương 34	35
35. Chương 35	36
36. Chương 36	38
37. Chương 37	39
38. Chương 38	40
39. Chương 39	41
40. Chương 40	42
41. Chương 41	43

42. Chương 42	44
43. Chương 43	45
44. Chương 44	46
45. Chương 45	47
46. Chương 46	48
47. Chương 47	49
48. Chương 48	50
49. Chương 49	51
50. Chương 50	52
51. Chương 51	53
52. Chương 52	54
53. Chương 53	55
54. Chương 54	56
55. Chương 55	57
56. Chương 56	58
57. Chương 57	59
58. Chương 58	60
59. Chương 59	61
60. Chương 60	62
61. Chương 61	63
62. Chương 62	64
63. Chương 63	65
64. Chương 64	66
65. Chương 65	67
66. Chương 66	68
67. Chương 67	69
68. Chương 68	70
69. Chương 69	71
70. Chương 70	72
71. Chương 71	73
72. Chương 72	74
73. Chương 73	75
74. Chương 74	77
75. Chương 75	78

Hoàng Thương Tạo Tặc Thuyền

Giới thiệu

Một cô gái không biết vì lí do gì mà bị kết tội và đang nhận hình phạt là án tử, chính vì cô không m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-thuong-tao-tac-thuyen>

1. Chương 1

Ánh hoàng hôn chiếu rọi hai cô gái thanh lệ tuyệt mỹ, đem thân hình mảnh khảnh của các nàng kéo đến thật dài.

“Yên Nhi, người xác định muốn nhận cuộc trao đổi này sao?”

Cổ Chi trên mặt khó nén nỗi lo lắng, bởi vì Tô Yên Nhi cũng không biết võ công, mà tìm tới tận nơi rồi không biết nàng sẽ gặp phải chuyện gì.

Tô Yên Nhi không chút do dự gật đầu.

“Ta không hiểu, từ đầu lời của sư phụ người hoàn toàn không có nghe vào, nàng đã chết, người cần gì...” Thấy sắc mặt nàng buồn bã, Cổ Chi mới giật mình biết mình nói sai, “Thật xin lỗi, Yên Nhi.”

Tô Yên Nhi nhất thời không nói gì nhưng lời của sư phụ nàng cũng không phải là không có nghe, chẳng qua là sư phụ dặn dò “Tuyệt đối không thể yêu bất kỳ nam nhân nào”, nàng lại hoàn toàn vi phạm.

“Sư phụ đối với ta có công ơn nuôi dưỡng, ta và người đều là do một tay người nuôi dưỡng, ta không thể để cho người bị thế nhân quên lãng.” Hồ chết lưu da, người chết lưu danh đây là sư phụ khi còn sống vẫn thường nói.

“Nhưng là sư phụ trước đã không còn bên chúng ta.” Cổ Chi vừa nói vừa cúi đầu nhìn về phía Khô Lâu trước ngực. Đây là sư phụ trước lúc đi đưa cho nàng lễ vật, Yên Nhi cũng có một cái.

“Sư phụ đi, chúng ta so với bất kỳ ai đều hiểu, người không nên phê bình.” Người chưa yêu ai chắc là không hiểu được tình yêu nam nữ có nhiều hành hạ con người như thế nào?”

Lại tới nữa! Cổ Chi chịu không được liền nói, “Được rồi, không đề cập tới việc này, nhưng là người muốn rời đi lúc này, Chu gia làm sao bây giờ?”

Nàng thản nhiên cười, “Ta sẽ chờ hấn rời đi mới đi.”

“Hắn sẽ quay lại a!”

Nói đến Chu gia này, Cổ Chi đã cảm thấy hấn thật sự là quái nhân sâu không lường được, nhưng hết lần này tới lần khác Tô Yên Nhi lại yêu hấn, nhưng hấn một năm thì tám tới chín tháng là không thấy mặt, giống như sao Ngưu Lang Chức nữ vậy.

Nàng thủy chung hoài nghi hấn nhất định đối với Yên Nhi chẳng qua là vui đùa, nếu không, cho dù không thể cưới vào cửa làm chính thất, cũng có thể cưới làm thiếp, dù sao Yên Nhi đã ủy thân cho hấn, là người của hấn, hấn cũng thật sự quá không có trách nhiệm!

Tô Yên Nhi khó nén mất mát, “Hấn một năm tới đa cũng chỉ tới ‘Khuynh Hi viên’ vài lần, hai tháng tới một lần, nhưng một năm nay không thấy hấn quay lại.”

Cổ Chi với nàng là cùng nhau lớn lên, liền cảm thấy nàng chịu thiệt. Hết lần này tới lần khác muốn khuyên nàng, “Ta còn là cảm thấy người không nên để cho hấn tới tìm người lần nữa... Không, phải là rời xa cái lồng chim xa hoa này!”

Nàng cười, “Người đừng quên, hấn là ân nhân cứu mạng của ta.”

“Việc này...Có thể là ân nhân cứu mạng mỹ nhân như người, thì bất kỳ nam nhân nào mà không muốn!” Nàng cực kỳ khinh thường.

“Cổ Chi..!” Tô Yên Nhi vừa bực mình vừa buồn cười trừng nàng một cái.

“Vốn chính là...” Nàng đột nhiên cảm miệng, khóe mắt thấy một người thân ảnh cao lớn từ phía trước bồn hoa đi tới, nàng quệt quệt khóe môi, “Nhắc người người đến, ta lui xuống trước.”

Hai người bọn họ đều là đồ đệ nương mang về. Cổ Chi bảy tuổi đã bị nương mang theo trên người, mà Tô Yên Nhi nàng năm tuổi đã là cô nhi lúc này cũng được nương nhặt về.

2. Chương 2

Thân hình của các nàng vốn tinh tế xinh xắn, nhưng Cổ Chi lớn lên thanh tú, Tô Yên Nhi cũng một dáng người mảnh mai, sắc đẹp khuynh quốc, cá tính ngoại nhu nội cương, không những tính tình dịu dàng có lễ, thanh khiết như ngọc mà khí chất cũng là hồn nhiên trong sáng. Cho dù là chấp nhất, tức giận, thần thái kia vẫn như cũ làm rung động lòng người, làm cho lòng người sinh thương tiếc.

Đang suy nghĩ, Chu gia đã bước thông dong tới đây, Cổ Chi mặc dù chán ghét hẳn, nhưng không thừa nhận cũng không được, thật sự hẳn đúng là mỹ nam tử thế gian khó gặp. Khí vũ hiên ngang, khí thế bức người, mà một đôi tròng mắt đen thâm thúy sâu không thấy đáy, khó có người hiểu rõ hẳn suy nghĩ cái gì, cũng như người hẳn bí hiểm khôn lường. Hết lần này tới lần khác Tô Yên Nhi gửi gắm tình cảm cho hẳn, sự khờ dại không bao giờ hỏi qua hẳn bất cứ chuyện gì, chỉ nguyện quý trọng thời gian bên hẳn...

Nàng hướng hẳn cúi đầu, nhưng ngay sau đó lướt qua hẳn rời đi.

Tô Yên Nhi nhẹ nhàng tiến lại gần, hẳn ôn nhu đem nàng ôm vào trong ngực, đối với nàng hoàn toàn lệ thuộc cùng tín nhiệm. Trong lòng hẳn biết rõ, càng thêm cảm thấy đau lòng cùng áy náy. Nhưng lúc này, hẳn còn có quá nhiều gánh nặng, tạm thời không cách nào cho nàng một cái danh phận.

“Người muốn rời đi?”

Từ hẳn ánh mắt quyến luyến, rời khỏi vòng ôm Tô Yên Nhi biết đã đến lúc.

Nhưng không, cánh tay vừa thu lại, càng đem nàng ôm chặt hơn. Nàng hốc mắt đỏ lên, lại rời khỏi lòng hẳn. Lần này đón nhận nhiệm vụ, gian khổ vô cùng, chỉ hơi không cẩn thận, mạng nhỏ của nàng khó giữ, nàng không biết còn có cơ hội mà cảm thụ lồng ngực ấm áp hẳn?

“Có thể lần nữa lưu một đêm?” Nàng không nhịn được thấp giọng giữ lại.

“Đã ở lâu một đêm.” Hẳn giống như trước không nói, nhưng hẳn có trách nhiệm của hẳn

Nàng không nhịn được đem hai má tựa sát vào lồng ngực của hẳn, nghe trái tim hẳn đập trầm ổn, miễn cưỡng nặn ra nụ cười,

“Kia gặp lại, lại là sau mấy tháng sau rồi?”

“Ừm.”

Nàng muốn nói lại thôi. Nàng rất muốn hỏi, có hay không ngoài nàng còn có những nữ nhân khác si ngốc chờ hẳn? Nhưng hỏi thì như thế nào? Không phải vẫn như thế? Nàng có thể dừng lại thương hẳn sao? Thôi.

Hoàng hôn mỹ lệ từ từ để cho đêm tối bao phủ, trong màn đêm, hẳn đã đi xa.

Ngọn đèn chập chờn, Cổ Chi nhìn Tô Yên Nhi đeo lên mặt nạ da người, tuyệt sắc kiêu dung đã không còn nữa, thay vào đó chính là Trương Bình gương mặt bình thường không có gì lạ.

“Người đeo mặt nạ làm gì?” Nàng không giải thích được sự phụ khi còn sống lại đồng ý cho Tô Yên Nhi làm ra mặt nạ da người.

Nàng cười, “Còn nhớ rõ những thứ kia không, người áo đen...?”

Cổ Chi bưng tỉnh đại ngộ, “Người là muốn ta giả trang thành bộ dáng của người.”

Nàng gật đầu, đây chính là mục đích, người áo đen lai lịch không minh bạch từng nhiều lần theo dõi, điều tra nghe ngóng nàng. Nhưng vô cùng khó khăn, nàng chưa từng cùng hẳn chính diện đối mặt. Bất quá hỏi qua các tiền bối võ lâm, các nàng biết được những người đó hình như là từ hoàng cung mà đến. Nhưng nàng chẳng qua là cô nương có một chút dung nhan, nữ nhân tay trái gà không chặt, những người đó không thể nào là vì nàng mà đến...

Cho nên, nàng mãnh liệt hoài nghi bọn họ là vì thân thể của Chu gia mà đến, có thể đối với hẳn bất lợi. Cũng là nàng nguyện ý nhận lấy ủy thác nhiệm vụ chủ nhân lần này ... nàng quyết định lần này tiến cung.

Nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào làm hại tới hẳn.

3. Chương 3

Gà gáy trời tháng ba, hoàng cung, tiểu thái giám này tuy nói là làm công việc quét dọn, nhưng miệng lưỡi hần ngọt, động tác mau, thường được hoàng thân quốc thích khen thưởng ngân lượng cho hần, cũng hoàn thành toàn bộ số công việc lão thái giám giao cho. Nếu có công việc, nhất định xung phong nhận việc, thường vì công việc đã giao mà chạy đông chạy tây thật khiến cho lão thái giám hài lòng.

Vừa bắt đầu, tiểu thái giám đối với nàng vẫn chưa yên tâm, cho nên tự mình dẫn nàng đi mấy lần. Nhưng nhìn nàng gọn gàng sạch sẽ, cũng một phần hài lòng, đem lời cấp trên nhấn nhủ chuyển giao toàn bộ công việc cho nàng làm.

Cho nên, thời gian không đến hai tháng, trong hoàng cung từ trên xuống dưới, trừ việc chưa nhìn thấy Hoàng Thượng, thì nàng toàn bộ đều đã thân quen.

Nhưng đối với bản thân mà nói, Hoàng thượng mới là mục tiêu của “nàng” lần này vào cung!

Cũng may, trải qua nửa tháng cố gắng, nàng cuối cùng có thể nhích tới gần cung Càn thanh.

Đi dưới ánh mặt trời, Tô Yên Nhi thừa dịp giả trang tiểu thái giám vừa đi vừa đánh giá cung điện xanh vàng rực rỡ này, nghĩ ngợi muốn làm sao để cho Hoàng thượng đối với nàng lưu lại ấn tượng?

Nàng cúi đầu nhìn tới điểm tâm ngự thiện phòng. Cái này tới đa cũng chỉ có thể giao cho thái giám tổng quản Lý Đại Dục đích tay dâng cho hoàng thượng. Nàng là không thể vào tới bên trong điện, tự nhiên cũng là nhìn không thấy được Hoàng thượng. Nàng phải làm thế nào vượt qua cửa ải này?

Nàng khẽ cắn môi dưới, đột nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn xung quanh một lần. Kỳ quái, nàng cảm thấy có một loại cảm giác đang bị nhìn chằm chằm? Nhưng bốn phía rõ ràng không có ai a!

Nàng nghi ngờ?

Nàng mím môi, tiếp tục sải bước đi lên bậc thang, ngửa đầu nhìn về phía trước ba chữ “Càn Thanh cung”. Một nỗi lo lắng mãnh liệt dâng lên. Nàng tuy không có công phu nhưng tính nhạy cảm cực mạnh, sự phụ nói đây là trời sinh—— hơn nữa lại có một gương mặt mỹ nhân, nhu nhược mảnh khảnh, khí chất trời phú mê người. Nàng chính là vì sự phụ thay đổi hình dạng. Nhìn khuôn mặt bây giờ cũng không phải mình thật là hù dọa bản thân.

Có người đang nhìn chăm chú nàng, là ai? Đang ở nơi đâu?

Nàng không thể ngẩng đầu lần nữa, chỉ là cẩn thận quan sát chung quanh, nhưng lại nhìn không thấy bất luận kẻ nào.

Trên thực tế, ở cung điện phía bên phải có một cái khe hẹp Liễu Đạo, trên cửa điêu khắc tinh tế, Chu Hạo Hi cùng với Đường Thiệu Tổ đang đồng thời ngó chừng hành động đứng lại của nàng.

Đó là Trương Bình, khuôn mặt người này làm cho người ta sẽ không lưu lại bất kỳ ấn tượng nào, vì thiếu người mà được an bài vào cung.

Đi qua, sau khi an bài tần phi mỹ nhân, hần để cho toàn bộ trục xuất khỏi cung. Ngay cả nghĩa nữ của hoàng thúc là người thân cũng không trừ, bởi vì hậu cung tần phi cũng bị hần hạ lệnh không cho phép tiến cung nữa. Vốn cho là hoàng thúc sẽ hết hy vọng, không nghĩ tới, hần lần này nhưng lại ngoài dự tính của tìm đến một gã tiểu thái giám.

Bất quá, tên tiểu thái giám này đúng là có chỗ hơn người. Chu Hạo Hi vừa thấy nhưng cũng không để vào trong mắt, không nghĩ tới mới hơn hai tháng ngắn ngủn, hần có thể dựa vào đám lão nô kia mới đến gần Càn Thanh cung!

“Có muốn hay không đi do thám hần?” Đường Thiệu Tổ nhíu lại mày rậm hỏi.

Chu Hạo Hi hiểu bạn có ý tốt, nghe tiếng bước chân của tiểu thái giám. Nếu không phải hần là người hoàn toàn không biết võ công, thì chính là võ công đã đạt đến hàng cao thủ...

Hần gật đầu.

Đường Thiệu Tổ đi trước ra ngoài, hần thì ở lại bên trong phòng.

4. Chương 4

Tô Yên Nhi đột nhiên thấy một gã ‘mỹ nam tử’ cao lớn anh tuấn chậm rãi bước tới. Nhìn hần một thân hoàng bào hoa khí thể bức người, khỏi nghi ngờ chút nào, đối phương chính là Hoàng Thượng. Làm sao, thái giám tổng quản không có ở đây? Vậy thì tốt quá!

Trái tim nàng vui mừng, bước nhanh nghênh đón, nhưng hần lại xuất thủ tấn công về hướng nàng, nàng sợ hết hồn, hiển nhiên trốn cũng không kịp. Mắt thấy sẽ bị một chưởng nghiêm trọng, nàng theo bản năng lên nhắm ánh mắt. Nhưng ngoài dự tính, nàng lại không bị đánh trúng mà là bị chế trụ cánh tay vút bay ra ngoài. Trên tay kia cái giỏ đựng điểm tâm giống cũng rơi xuống đất. Đang chuẩn bị ngã gục, một đôi cánh tay có lực nhanh chóng tiếp được nàng, bất quá cảm giác này sao quen thuộc như thế?

Còn chưa kịp hiểu rõ, nàng đã bị ném đi một cách thô lỗ liền rơi xuống ở trên cỏ. Vai truyền đến một trận đau xót, bất quá cũng không bị thương. Nàng vội vàng mở mắt, lo lắng thân phận của mình có hay không đã bị lộ.

Cảm thấy đã dừng, nàng chắt vật từ trên mặt đất bò dậy. Nhặt cái mũ lên, cung kính quỳ gục trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ nghe đến một tiếng bước chân trầm ổn từng bước đến gần.

Trái tim của nàng đập mạnh. Hoàng thượng sao?

Nàng khê thở, lúc này lại cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm nàng, hơn nữa còn là một cái nhìn vô cùng sắc bén. Bởi vì lần này cảm giác càng thêm mãnh liệt, nàng hồ nghi liền đem khoe mắt hướng về nhiều phương hướng, lúc này mới phát giác vẫn có một người khác.

Hần cách nàng rất xa, ẩn thân ở dưới bóng cây, nàng khó khăn mới nhìn thấy diện mạo hần. Nhưng hần thân hình cao lớn, tựa hồ đối với nàng có địch ý, nàng cơ hồ không thể xác định. Mới vừa rồi vẫn đối với nàng ánh mắt biến hoá kỳ lạ, không thoả mái chính là hần.

Lúc này, hần sải bước đi ra. Nhưng bởi vì có bóng che, nàng chỉ cảm thấy ánh sáng chói mắt, vẫn nhìn không rõ hần.

Đường Thiệu Tổ thì đi tới bên cạnh Chu Hạo Hi, đưa ánh mắt về phía hần, ý bảo tiểu thái giám kia không biết võ công.

Chu Hạo Hi sớm đã nhìn ra, cho nên mới phải phi thân đi đón tiểu thái giám kia. Bởi vì nếu hần không ra tay, một chưởng kia của bằng hữu hần một khi té rớt trên mặt đất, không chết cũng chỉ còn dư lại nửa cái mạng.

Hần tròn mắt đen híp lại nhìn chăm chú đầu thù được cúi đầu tiểu thái giám. Hoàng thúc cho dù để cho hần hồn (giang hồ) đến bên cạnh hần có thể làm cái gì?

“Đi xuống!”

Nghe tiếng, Tô Yên Nhi đột nhiên rùng mình một cái, tiếng nói hùng hậu trầm thấp này không phải là... Nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm đôi giày da gàn trong gang tấc. Chậm rãi đem tầm mắt đi lên, nhìn qua một thân lụa trắng bên trong bào phục màu vàng đỏ thẫm sa, thắt lưng đồng vàng ngọc Hổ Phách, lại hướng lên ... Một đôi mắt đẹp phút chốc trợn to!

Tuấn mỹ dung nhan hiện ra, toàn thân tản ra một khí thể làm người ta kính sợ. Vừa cuồng ngạo khí chất, đây không phải là Chu gia sao...?

Không! Nhất định là nhìn lầm rồi, nhất định là ánh sáng phía sau hần làm cho nàng hoa mắt.

Nàng thật không dám tin. Ánh mắt lần nữa dừng cảm ngược lên nhìn hần. Trời ạ! Đôi mắt này...Nàng thở gấp một cái. Thật sự là hần! Đây chính đôi tròn mắt đen quen thuộc với nàng đến không thể quen thuộc hơn!

Lúc này, thái giám tổng quản Lý Đại Duy ở rất xa định tới đây. Vừa thấy rơi đầy mặt đất là điểm tâm ngự phẩm, lại thấy Hoàng thượng vẻ mặt nghiêm trọng, ngự tiền thị vệ Đường Thiệu Tổ cũng vẻ mặt lạnh lùng, tiểu thái giám kia còn dám nhìn thẳng chằm chằm Hoàng thượng. Hắn thở ra một ngụm khí lạnh, hai ba bước đã chạy tới, cuống quýt quỳ xuống đất hành lễ. “Nô tài đáng chết, nô tài không có quản tốt tiểu thái giám...”. Vừa nói, không quên đề đầu tiểu thái giám cùng nhau hành lễ.

“Thôi!”

Chu Hạo Hi lãnh lùng liếc mắt tiểu thái giám một cái, xoay người cùng bạn tốt đi vào Càn thanh cung.

5. Chương 5

Vừa thấy Hoàng thượng cùng Phò mã tương lai đi vào cung. Lão thái giám Lý Đại Duy lập tức lên tiếng trách cứ, “Người...chuyện là làm sao? Nhìn thấy Hoàng thượng còn trợn mắt há hốc mồm, còn có những thứ này ngự thiện phòng điểm tâm...”

Trời ạ, Chu gia chính là Hoàng Thượng! Tô Yên Nhi vẫn còn ngây ngốc trong lòng không khỏi rung động. Thật lâu vẫn không định thần, căn bản không biết lão thái giám Lý Đại Duy ở đó nhắc đi nhắc lại những thứ gì.

“Nhanh lên một chút cùng ta nhặt lại, cái đứa ngốc này!” Hắn chịu không được liền gõ đầu của nàng một cái.

Nàng bối rối gạt đầu cấp bách muốn đứng lên. Không nghĩ tới hai chân hoàn toàn trống rỗng mềm nhũn phát run vừa gượng dậy đã ngã xuống.

“Tiểu thái giám, người bình thời không phải là rất gọn gàng? Đừng giả bộ đàn với ta!”

“Vâng! Đại tổng quản.”

Nàng ngây ngốc đứng dậy trả lời. Nhặt lung tung một đồng hồ loạn trên mặt đất kia, vừa vội vã đi về ngự thiện phòng. Bởi vì đã gây họa một lần, tự nhiên không có cơ hội lần nữa đến gần Càn Thanh cung. Nàng trở lại gian phòng nhỏ của mình, lòng nghĩ không ngờ người nàng yêu làm sao lại là Hoàng Thượng?

~*

~Ba năm trước, Nam Kinh.

Con phố thật dài chật ních ban nhạc tấu vang tận mây xanh Hỉ Nhạc, hai bên đường lại càng chật ních dân chúng quan sát. Chẳng qua là so sánh đội ngũ rước dâu kia tràn đầy đắc ý, dân chúng cũng là mang vẻ mặt tức giận mà không dám nói gì. Không ít người còn thấp giọng mắng, hơn nữa còn có người khi đội ngũ đón dâu đi qua chỉ chỗ.

Nhìn kỹ một chút, chú rể kia đang mặc hỉ bào mũ quan màu đỏ, ngồi cao trên tuần mã màu trắng. Hai đạo mây rậm trên đôi mắt nhỏ mang theo tà khí nhưng bản chất lớn lối, cuồng ngạo. Liếc mắt đã thấy dân chúng đối với hắn sinh lòng bất mãn.

Hừ, bất mãn thì như thế nào? Thiếu gia hắn đã có chỗ dựa vững chắc.

Hắn đắc ý quay đầu lại nhìn một chút. Nhìn đại kiện hoa do hắn toan tính sai người chế tạo. Nó bốn bề đều lấy một tầng sa mỏng màu đỏ làm màn che, loáng thoáng có thể nhìn thấy người nằm ngang ở bên trong đệ nhất mỹ nữ Nam Kinh—— Tô Yên Nhi.

Hắn làm như vậy đương nhiên là muốn những hoàng thân quốc thích hoặc bình dân phú thương vọng tưởng đoạt Tô Yên Nhi thì sẽ hết hy vọng.

Hắn vui vẻ giương một tay lên, ban nhạc càng dùng sức khua chiêng gõ trống. Chính là muốn để cho mỗi người cũng biết con trai độc nhất của Thiệu thân vương Thiệu Hoàng Văn cưới được Tô Yên Nhi!

Nhưng vào lúc này, một gã nam tử tuần tú phi phàm cũng bị âm thanh hỉ nhạc hấp dẫn tới đây. Tròng mắt đen sâu không lường vừa liếc nhìn đội ngũ rước dâu vừa nhìn dân chúng bốn phía một chút. Chu Hạo Hi tròng mắt đen híp lại, nhạy cảm nhận thấy được dân chúng ẩn nhẫn sử bất mãn.

“Là gia đình kia có chuyện vui? Như thế thật náo nhiệt.”

Một bên ông lão tóc trắng vốn là muốn mở miệng nhưng quay đầu thấy hấn khuôn mặt anh tuấn xa lạ, muốn nói lại thôi. Bất quá một bên bà bà cũng không nhịn được thấp giọng giận dữ mắng mỏ, “Kia việc vui gì! Ác bá lấy vợ.”

“Bà bà có gì nói ra lời ấy?” Hấn lại hỏi nữa.

“Công tử có xem người được gả lại bị trói còng tay xiềng chân lên kiệu hoa sao?” Một gã khác nam tử trẻ tuổi nói xong càng thêm tức giận, chẳng qua là thanh lượng vẫn không dám cao quá mức.

6. Chương 6

Chu Hạo Hi nhú mày nhìn hơn mười vị mặc hồng y hỉ nường cùng với nhiều tên kiệu phu khiêng kiệu hoa đi qua trước mắt. Hấn muốn từ tầng hồng sa kia nhìn trộm gương mặt tân nương nhưng cái gì cũng thấy không rõ.

“Bá vương ngành thượng cung, chẳng lẽ trên đời này không có vương pháp?”

“Thiệu Hoàng Văn là con của Thiệu thân vương, Thiệu thân vương lại là quan lớn nhất, hấn chính là vương pháp!” Tên nam tử trẻ tuổi kia căm giận bất bình trả lời.

Lúc này một cơn gió thổi đến tung bay tầng rèm cửa màu hồng. Một hồng nhan tuyệt sắc lập tức đập vào mắt hấn.

Đó là một khuôn mặt thanh lệ không nhiễm bụi trần. Nàng một thân mũ phượng khăn quàng vai, thân thể bị sợi dây trói quanh vài vòng, cho nên càng làm nổi bật ra những đường cong linh lung tuyệt đẹp của nàng. Chỉ là hiện tại nàng tay bị khóa, chân lại bị xiềng lại làm cho những người chứng kiến đối với nàng càng thêm cảm thấy không đành lòng. Bộ dạng diêm dâm đáng yêu kia dễ dàng đem tâm người níu chặt.

Nhưng thấy đường phố hai bên nam nữ già trẻ đều không thể không nhìn nàng. Trong mắt có yêu thương có cảm thông nhưng dĩ nhiên hơn nữa là hâm mộ.

Chu Hạo Hi cũng bị người con gái khuynh thành trong bức trường làm cho động lòng. Thật lâu nói không ra lời. Hấn biết trên đời này chưa từng gặp ai có thể huyền mỹ tuyệt lệ giai nhân như nàng.

Chẳng qua là hấn mày rậm nhăn lại. Nét mặt của nàng hình như không đúng!

Cặp mắt đẹp mê hồn kia, gương mặt tú lệ thỉnh thoảng lộ ra vẻ thống khổ. Thỉnh nàng khẽ thở hổn hển thật xinh đẹp rung động. Nhưng bởi vì thân thể đang bị trói mà phần đáy dạ phía trên lại càng thêm phập phồng mê người. Mơ hồ sự kiềm chế của hấn yên lặng nhiều năm nay chỉ nhìn nàng mỗi anh đào khẽ nhếch, thân thể không tự chủ được giây dựa cũng hàm chứa sự ham muốn mãnh liệt.

Hấn nhắm mắt mím chặt môi lại nhưng cũng thỉnh thoảng nghe được bên cạnh nhiều tên nam tử nín thở, thậm chí còn có thanh âm nuốt nước miếng.

Không thể không nói, nàng lúc này đích xác là loại ‘quốc sắc thiên hương’ làm người ta không kìm nổi thèm thuồng. Nhưng hấn cũng biết mị hoặc câu dẫn này nếu được cùng nàng tiến hành ân ái ...phút chốc tiểu Chu của hấn đã muốn quấy phá.

“Chết tiệt dâm tặc, mau thả Yên nhi!”

Bỗng dưng một đạo âm thanh nũng nịu vang lên. Đồng thời một thân ảnh màu xanh biếc phi thân bay đến.

“Nhanh như vậy đã tới?”

Thiệu Hoàng Văn cười tà một tiếng, một cái ánh mắt bốn phía xung quanh đột nhiên xuất hiện nhiều quân hộ vệ. Dân chúng kinh sợ chạy trốn tán loạn mà những người hộ vệ kia thì nhằm hướng lục y nữ tử kia mà bao vây.

Chu Hạo Hi chú ý tới công phu lực y nữ tử, chỉ một thời gian ngắn mỗi một chiêu xuất ra đánh bay không ít người hộ vệ. Nhưng cuối cùng vì chênh lệch số người dần dần nàng bị rơi xuống hạ phong. Chợt liên tiếp trúng ba chiêu, miệng phun máu tươi sau ngã xuống đất không dậy nổi.

Ánh mắt của hắn lần nữa lướt nhẹ rơi vào cổ kiệu hồng sa kia. Xem ra tuyết lệ dung nhan cũng đang nhìn một màn này. Vừa thấy lực y nữ tử bị thương nặng, trên mặt của nàng tràn đầy sự bi thương cùng đau đớn. Trong phút chốc, cặp mắt sương mù kia liền hiện lên vẻ kiên định tiếp theo nàng khẽ cắn lưỡi....!

Sắc mặt hắn đanh lại, vèn vèn chỉ trong chớp mắt đã phi thân đến bên kiệu hoa. Nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ tôn quý của hắn nhưng chưa đầy một giây sau hắn nhanh chóng điểm huyết ngủ của nàng. Nàng nhanh chóng bị bất tỉnh.

Thiệu Hoàng Văn vốn là đắc ý nhìn lấy thủ hạ đem Cổ Chi đánh cho hoa rơi nước chảy. Đang nghĩ coi là nên đem nàng cùng bắt trở về làm tiểu thiếp. Trong chớp mắt một cái, lại xuất hiện tên nam tử anh tuấn quý khí bức người này.

“Ừ, người là ai? Dám quản chuyện của bản thiếu gia?”

7. Chương 7

Chu Hạo Hi không có trả lời, nhưng trông mắt đen lại lạnh lùng nhìn lên tỏ vẻ khinh thường không thèm trả lời hắn.

“Chết tiệt, lên.”

Thiệu Hoàng Văn nổi trận lôi đình tự mình ra trận. Hô gọi thủ hạ cũng tiến lên vây đánh nhưng không ai nhìn thấy Chu Hạo Hi xuất thủ như thế nào. Thiệu Hoàng Văn chỉ cảm thấy hoa mắt đã bị đánh bay ra ngoài, liền ngay sau đó vang lên chính là tiếng kêu gào của bọn thủ hạ.

Đáng giận! Hắn xóa đi vết máu nơi khoe miệng. Trực giác muốn ngồi dậy nhưng nơi cổ họng bị một lực đạo chế trụ. Hắn trừng mắt nhìn lúc này mới phát hiện mình lại bị tên nam nhân tuấn mỹ kia chế trụ.

Hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm Chu Hạo Hi, mà những thủ hạ kia thì thông khổ lui qua một bên. Thẳng đến lúc này mọi người mới phát giác bốn phía toàn bộ đã yên tĩnh trở lại.

Bất kể là ban nhạc hay là dân chúng hai bên đường phố tất cả đều nhìn ngây người. Mới vừa rồi, nam nhân anh tuấn thân hình tiến tới, ra đòn nhanh như chớp xuyên người mà qua. Hắn di chuyển đến đâu lính hộ vệ hơn cả đám đều bị đá bay ra ngoài. Nhưng lợi hại nhất chính là hắn chợt tiến tới Thiệu Hoàng Văn bắt lấy cổ họng của hắn. Thân thủ nếu không phải chính mắt nhìn thấy, thật đúng là không thể tin nổi. Xem ra hết lần này tới lần khác trên mặt nam nhân chỉ thấy sự ung dung đậm đặc, trông mắt đen thâm thúy bình tĩnh làm cho người ta đoán không ra hắn đang suy nghĩ gì.

“Chìa khóa.” Thanh âm của hắn đều đều trầm thấp, nghe không ra tâm tình.

Vẫn chưa hoàn hồn, Thiệu Hoàng Văn mờ mịt hỏi. “Cái gì...Đau.” Hắn kêu đau một tiếng, cổ bị giữ chặt, cơ hồ không cách nào hô hấp, sắc mặt càng thêm đỏ.

“Ta nói lại lần nữa, chìa khóa.” Chu Hạo Hi thanh âm lạnh lẽo như băng.

Nhìn trông mắt đen càng tối lại, Thiệu Hoàng Văn bỗng nhiên cả kinh. Lạnh giống như bị thôi miên run rẩy đôi tay. Từ hông lấy ra cái chìa khóa dùng để còng tay xiềng chân Tô Yên Nhi.

Chu Hạo Hi vừa nhận lấy, trực tiếp ném hắn, xoay người ôm Tô Yên Nhi đang bất tỉnh. Thân hình thoáng một cái, nhảy lên một bên mái nhà, tung người rời đi.

“Cái loại..., đợi...Người muốn đem nàng mang đi đâu?”

Cổ Chi đang bị trọng thương lão đảo miến cưỡng đứng dậy, thi triển khinh công cũng đuổi theo.

Chết tiệt, con vịt đã vào lồng cư nhiên xổng mất! Thiệu Hoàng Văn giận đến đập mạnh vào những thủ hạ kia. “Thật là tổn cơm! tổn cơm, còn không mau đi tìm người cho ta.”

Thuốc trên người Tô Yên Nhi đã bắt đầu phát tác, nếu như không có đem nàng bắt trở về, chẳng phải tiện nghi cho nam nhân kia sao?

~*

~“Ta thật khó chịu...”

Cả người nóng đến khó chịu, Tô Yên Nhi thậm chí cảm thấy khó thở, không tự chủ được thở gấp. Bất quá một đôi dày ôn nhu mơn trớn nàng càng làm da thịt thấy bớt đau nóng hơn. Nàng nhất thời thoải mái lên tiếng rên rỉ vươn tay không khỏi muốn lấy được nhiều hơn, muốn nhiều hơn nữa. “U.” vội vàng lục lọi nhưng nghĩ tìm cái gì nàng cũng không biết...

Nhìn nàng nằm ở trên giường thở nhẹ rên rỉ, thân thể giãy dụa không dứt. Chu Hạo Hi biết nàng đã trúng xuân dược rất khổ sở nhưng nếu muốn cứu nàng, hẳn nhất định phải...

“Ta thật khó chịu... Cứu ta, cứu ta...”

Nàng khóc nức nở ở trên giường quay cuồng, hơn bởi vì trúng độc nên không khỏi khát vọng mà cong người lên. Thân thể của nàng thấy đau, đau quá.

8. Chương 8

Nàng ghen ngào bắt được một cánh tay, ôm chặt lấy, không ngừng khóc.

Chu Hạo Hi nhìn nàng lệ nhan đỏ bừng. Trên mặt nàng có nước mắt, có mồ hôi, hẳn không dám tưởng tượng xuân dược kia làm nàng đau đớn đến như vậy. Mà hẳn thật sự không đành lòng thấy nàng tiếp tục thống khổ thêm nữa.

Hắn di chuyển thân mình, một tay chế trụ hai tay của nàng cố định ở trên đầu, ôn nhu cúi người nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên đôi môi của nàng. Một tay nhẹ nhàng rút đi khăn quàng vai, hồng y, lại thấy trên cổ nàng đang đeo khô lâu quý dị. Hắn khẽ nhăn lông mày, suy nghĩ có muốn hay không thay nàng cởi xuống. Nhưng nàng đang không thoải mái, cả người giống như hỏa tại thiêu. Nàng khổ sở rơi lệ cầu khẩn, kích động uốn éo người, “Cứu ta, cứu ta...”

Hắn không hề để ý tới cái khô lâu kia nữa, thấp giọng trấn an, “Xuyết, từ từ sẽ đến, đem người giao cho ta...”

Kế tiếp, hơi thở nồng đậm dục vọng tràn đầy bao phủ nàng. Nụ hôn của hắn trở nên cuồng dã, một đôi tay vuốt ve thân thể trong suốt đẹp mê người của nàng. Nàng mềm yếu rên rỉ, khó kiềm chế được khát vọng. Mãi cho đến khi phần thân đầy đặn phía trên của nàng dựa sát hướng vào lồng ngực ấm áp đang để trần của hắn, nàng thở gấp một tiếng. Không thể kìm chế mà di chuyển đôi tay đi đến vuốt ve tấm lưng cứng rắn kia cùng lồng ngực cường tráng. Nàng cái gì cũng không biết, ý thức hoàn toàn bị một khoái cảm kịch liệt khó tả chiếm cứ, mơ hồ cảm nhận vật nóng hổi to lớn của hắn xâm chiếm vào cơ thể. Một cảm giác không hiểu là đau đớn hay thỏa mãn chiếm giữ. Nàng giữ thật chặt leo lên người của hắn, một lần lại một lần không ngừng tiến về phía trước lấp đầy, ham muốn kích thích đôi môi không ngừng, cho đến khi một môi tiến vào miệng đẹp.

~*

~Tại Phượng Minh Miên.

Tỉnh lại Tô Yên Nhi phát hiện mình toàn thân trần truồng, chỉ mang có khô lâu lại đang dựa sát ở trong ngực nam nhân. Mà trong người của nàng tác dụng của xuân dược đã thối lui. Điều này cho thấy sự trong sạch của nàng đã bị hủy.

Một kiếp này đúng là vẫn là tránh không khỏi.

Nàng đôi mắt đẹp buồn bã rưng rưng hạt lệ nơi khóe mắt. Nhưng nàng chỉ nhẹ nhàng thở dài nuốt đi nỗi đau. Nàng không thể ra vẻ hèn yếu chỉ thêm làm Thiệu Hoàng Văn, nam nhân tà ác này càng thêm đắc ý.

“Người đã tỉnh?”

Di? Nàng sững sốt. Không phải thanh âm của Thiệu Hoàng Văn?! Nàng kinh ngạc thật nhanh ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuấn nham nhìn như xa lạ vừa không xa lạ gì. Nàng nheo lông mày vừa nghĩ, đúng lúc nàng đang muốn cắn lưỡi tự vận——

“Là công tử đã cứu ta?”

Chu Hạo Hi nhìn khuôn mặt nàng lộ ra vẻ cảm kích, khẽ mỉm cười, không khỏi phải kính nể nàng. Ở dưới tình cảnh này, nàng không những không đau buồn hơn nữa còn tỉnh táo cảm tạ? Nếu không phải xác định hẳn đã chiếm đi tấm thân xử nữ kia, hẳn nhất định hoài nghi nàng là cô gái ‘bán hoa’ đã sớm rất quen cảnh thân mật này.

“Cô nương có gì nói ra lời ấy?”

Nàng kéo chăn che lại thân thể trần truồng, từ lồng ngực ấm áp của hắn rời đi. Ngồi vào mép giường, trên khuôn mặt trắng động lòng người ngưng ngừng đỏ ửng. Bất quá dừng cảm nhìn lại khuôn mặt mỹ lệ tràn đầy kiên định của hắn. “Đối với Yên Nhi ta mà nói, ta thà rằng đem thân thể này cho bất kỳ nam nhân nào, cũng tuyệt đối không cho phép tên hạ lưu dùng phương thức ép ta nuốt vào xuân dược, Thiệu Hoàng Văn.”

“Người biết người ăn chính là xuân dược?”

“Àn.” Nàng khẽ gật đầu, đối với cặp mắt nhìn mình nóng rực kia có chút ngưng ngừng luống cuống, nàng cúi đầu, “Có thể hay không xin công tử quay lưng, để cho Yên Nhi đem quần áo mặc vào, Yên Nhi không có thói quen trần truồng thân thể...” Câu nói kế tiếp cơ hồ thấp như muỗi vằn, nghe không được.

Cũng là một cô gái thanh lệ tuyệt trần như thế nào lại có thói quen trần truồng cùng nam tử nói chuyện?

Khóe miệng hắn khẽ nhếch quay lưng.

9. Chương 9

Nàng liếc hắn một cái, nhưng ngay sau đó đứng dậy, không nghĩ tới phía sau lưng truyền tới cảm giác đau. Chân còn có cảm giác vô cùng khó chịu. Nàng cúi đầu sững sốt lần kinh ngạc nhìn trên giường đã nhuộm lạch hồng...!

Đột nhiên, phía sau vừa vang lên một thanh âm di chuyển, trực giác của nàng lại dùng chân bao quanh mình lần nữa quay đầu trở lại. Lại thấy hắn cũng xuống giường, thân thể đàn ông cường tráng kia rơi cả vào đáy mắt. Nàng mặt đỏ hồng, thật nhanh quay đầu trở lại, trong lòng trái tim đập mạnh, thì ra là...thì ra là thân thể nam nhân lại to lớn đến như thế...

“Cô nương hãy thay y phục hay là tắm rửa trước, ta đi sai người đưa nước tắm tới đây.”

Không lâu, nàng đã nghe đến tiếng đóng cửa. Lúc này mới chậm rãi xoay người khẽ khàng thở dài. Hắn rốt cuộc là người nào? Nơi đây lại là nơi nào? Thiệu Hoàng Văn là làm sao có thể lúc đó buông tha cho nàng không có đuổi theo?

Cổ Chi đâu? Nàng có sao không?

Trong nội tâm nàng có rất nhiều rất nhiều nghi vấn a!

Tắm rửa xong, Tô Yên Nhi thay một bộ váy áo thêu thượng hoa bách hợp thuần khiết, nổi bật lên một thân kiều diễm má đào. Khuôn mặt lại càng trong sáng mê người hỏi sao người không động tâm?

Bất quá, đôi mắt đẹp kia mang vẻ dè phòng. Bởi vì có hai tiểu nha hoàn hầu hạ nàng tắm rửa, đối với nàng bất cứ vấn đề gì đều trầm mặc mà chống đỡ. Ngay cả nàng ăn mặc chỉnh tề khi đi ra khỏi phòng ngủ cũng bị ngăn trở. Nàng mặc dù không vui nhưng cũng chịu mình vô sách.

Cho nên nàng bắt đầu đánh giá hoàn cảnh, trong phòng mang khí hương nhẹ nhàng. Đồ vật đều là được đóng từ gỗ quý. Cả phòng lại dùng cây lim trân quý mà thành, đưa mắt nhìn cũng biết đó toàn là đồ đáng giá. Có thể thấy được chủ nhà là một đại phú.

Vấn đề là...người đâu?

Một hồi lâu, Tô Yên Nhi mới rốt cục nhớ đến hắn. Một người không biết họ tên nhưng đã cùng nàng một đêm chung chăn gối.

Hắn tuyệt không phải hạng người hời hợt, một thân mang sự tôn quý hoàng kim. Bản thân hắn tản ra ngạo khí vô cùng uy vũ không giống dân thường mà giống xuất thân từ nơi cao quý.

“Xin hỏi công tử...”

“Người nơi này đều gọi ta là Chu gia.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, ngoài ý muốn hắn biết nàng muốn hỏi cái gì, nhưng vẫn hướng hắn khom người, “Yên Nhi đa tạ Chu gia đã cứu mạng.”

Không nghĩ tới hắn một bước đi về phía trước đỡ nàng dậy, thân thể mềm mại của nàng nằm trong bàn tay to, hình ảnh kích tình đêm qua đột nhiên hiện lại trong đầu óc nàng. Hơn nữa chính đôi bàn tay to hiền hậu ôn hoà này chậm rãi lướt qua hai bầu ngực mềm mại của nàng, lại hướng vùng bụng nhỏ mà vuốt ve... (sặc...)

Lập tức thân thể của nàng cứng đờ không khỏi nóng rang. Tô Yên Nhi gần như bối rối muốn rút tay của mình về.

Hắn đối với động tác đột ngột này của nàng mặc dù không giải thích được, bất quá cũng không hỏi nhiều, chỉ nói. “Người muốn đi?”

“Dạ.” Nàng là vì chuyện xảy ra? Tâm còn không ngừng đập mạnh, nàng cúi đầu không dám nhìn hắn.

“Nếu như ta không để cho người đi?”

10. Chương 10

Nàng sửng sốt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, “Chu gia không có lý do gì lưu lại Yên nhi.”

Không có sao? Bốn mắt nhìn nhau một khắc, là hắn biết mình đã tìm được nữ nhân của mình, nhưng đây chẳng qua là loại cảm giác...cho nên... “Ân cứu mạng có tính hay không?”

Hắn cứ thế nhắc tới, tự nhiên làm cho nàng liên tưởng đến chuyện hai người ân ái tối hôm qua. Nàng khuôn mặt rắng hồng nhưng vẫn dững cảm nghênh thị, “Ân cứu mạng Yên Nhi đã lấy thân báo đáp.”

“Cho nên, người đã là nữ nhân của ta, ta đối với người tự nhiên cũng có trách nhiệm.”

“Hả...?” Nàng nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn. Ánh mắt của hắn mang theo vẻ khí phách không thể cưỡng lại, hắn đây chính là đang biểu thị công khai nàng từ đây về sau thuộc về hắn?

Nàng lắc đầu, vừa nói vừa lui về sau, “Ta không phải là nữ nhân của Chu gia, đây chỉ là ngoài ý muốn.”

“Không phải là, đây là mệnh trời đã định.”

Hắn nhìn chằm chú nàng, cũng không có lần đến gần phía trước, nhưng một cảm giác áp bách mãnh liệt làm nàng mất đi phương hướng. Tô Yên Nhi nhìn cặp mắt kia giống như bị hút vào chỗ sâu tối tăm làm cho thân thể đứng bất động, không thể trốn chạy.

“Ngày sau, Khuynh Hi viên chính là nhà cô nương.”

Nói xong Chu Hạo Hi xoay người nhằm hướng cửa mà rời đi.

Hắn nói xong rồi? Cứ như vậy?!

“Đợi một chút!” Nhẹ kéo làn váy, nàng bước nhanh đi tới trước mặt hắn. Suy nghĩ trong lòng đang có điểm tức giận, “Chu gia, ta bề ngoài xem ra có lẽ nhu nhược, rất cần che chở, nhưng đó là sai, ta không phải là cô nương như vậy.”

“Ta biết.” Cặp mắt kia hạ nhiệt độ vẫn bình tĩnh không có sóng.

Hắn đáp khẳng định nhanh như vậy ngược lại làm nàng ngây ngẩn cả người, “Người biết?”

“Đúng, cũng là bởi vì đặc thù, cho nên mới đáng giá như vậy.”

Nàng kinh ngạc nhìn dung nhan tuấn tú của hắn, cơ hồ nhìn ngây dại.

“Người cũng đồng ý.” Hắn cười.

Bởi vì trầm mặc, nàng nhưng ngay sau đó hoàn hồn, rầu rĩ không vui cả giận nói. “Chu gia khí độ bất phàm, lời nói bức bách thật sự là làm người khác khó chịu.”

“Cũng là bởi vì nàng chưa hiểu cho nên ta nói trực tiếp.”

“Chu gia ngài rõ ràng là bá đạo.”

“Song nàng không thể có chuyện hai phu.”

Ý là nàng không thể có lựa chọn khác? “Xin lỗi, ta không có tính toán gả cho người.”

“Rất tốt, ta cũng vậy không có tính toán cưới nàng.” Tạm thời, thân phận của hắn là một vấn đề lớn a!

Nàng ngừng lại, “Chu gia chẳng lẽ đem Yên Nhi coi như nữ tử dễ dãi?” Nàng trong mắt đẹp lửa giận càng sâu một tầng. Trời mới biết, nàng chẳng bao giờ quá tức giận như thế!

“Cũng không phải, hồng nhan tri kỷ, hơn nữa chỉ duy nhất một người.” Hắn nhìn nàng phía dưới, trông mắt đen sáng quắc khóa chặt lại đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ kinh ngạc kia.

11. Chương 11

Nàng đáng phải tức giận nha, nhưng vì cái gì những lời này từ trong miệng hắn nói ra, nàng cả người chấn động giống như bị thuyết phục?

Không thể! Tô Yên Nhi ép mình không nghĩ tới. Hắn đột nhiên mỉm cười một tiếng thoát một cái hắn lập tức cúi người cướp lấy đôi môi đỏ mọng của nàng. Bởi vì quá mức ngạc nhiên, nàng nhất thời ngây người như phỗng. Trong khoảng thời gian ngắn cũng đã quên cự tuyệt, đợi khi lấy lại được tinh thần. Hắn đã kết thúc nụ hôn nhưng tuyệt đối vừa nhanh vừa cuồng dã.

Nàng khẽ thở hổn hển, nhìn cơ thể cao lớn anh tuấn. Nàng nên là trách mắng hắn khinh bạc khi dễ nàng? Nhưng lại nói không ra, toàn thân lại càng trống rỗng mềm yếu vô lực, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ hai chân suy yếu.

“Ta đi ra ngoài làm ít chuyện, người nghỉ ngơi thật tốt, nếu không khi ta trở lại người lại có bận rộn.”

Cặp mắt đen kia lóe ra hơi thở tình dục đã kịp đoạt lấy, nàng má phẫn không khỏi lên đỏ bừng như hai đóa hoa. Nam nhân này sao lại nói rõ ràng như thế?

Nàng khẽ cắn môi dưới, nhìn hắn đi ra ngoài thuận tay mang theo tương môn. Lập tức trống rỗng mềm ngã ngồi ở trên ghế, một tay vỗ về má phẫn vẫn nóng lên, trái tim phập phồng đập mạnh.

Nàng là tại sao? Lần này lại không có phản ứng a!

Nàng là môn hạ của Sư nương, từ nhỏ đã bị dạy dỗ là câu dẫn, đùa bỡn của nam nhân. Nam nhân không được tin, nam nhân sẽ không trân trọng yêu thích nữ nhân, những lời này cũng là sư phụ ân cần dạy bảo, nàng không khi nào quên.

Cho nên dù một thân khí chất nhu nhược cùng một dung nhan tựa đẹp như thiên tiên này. Nàng tuy lúc nào cũng được đông đảo nam tử săn đón nhưng nàng cũng luôn là thờ ơ, mặt lạnh đối đãi. Vì sao lại đối với tên Chu gia này...

Không! Đối mặt với nam nhân này lý trí nhắc nhở nàng, phương pháp an toàn nhất chính là rời đi.

Nàng lập tức hướng cửa phòng đi, nhưng hiển nhiên nàng đem chuyện nghĩ đến quá dễ dàng, bởi vì nàng thậm chí ngay cả cửa cũng ra không được! Nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm hai gã sai vặt thủ ở ngoài cửa.

“Xin lỗi, Chu gia đã có dặn dò, Tô cô nương xin mời quay về phòng!” Hai gã sai vặt xa lạ cao lớn chấp tay nói. Bọn họ thái độ mặc dù hiền hòa, lại có không có nửa điểm cho kháng cự cùng cự tuyệt.

Nàng hít sâu một cái, bình tĩnh nhìn bọn họ, “Nếu như ta nhất định phải đi ra ngoài?”

“Xin Tô cô nương đừng làm khó dễ chúng ta.”

“Nhưng là...”

“Xin lỗi.”

Hai người đồng thời lắc đầu. Chu gia sớm ra lệnh xuống không cho phép bất luận kẻ nào làm phiền.

Cửa phòng ở trước mặt nàng liền bị đóng kín, nàng lắc đầu khó có thể tin. Ánh mắt nhìn hướng bên cạnh cửa sổ, nàng lặng lẽ đi tới, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sổ ra nhưng lại không nghĩ tới ngoài cửa sổ cũng có tên sai vặt đang đứng canh, chẳng lẽ nói...

Nàng trong mắt bốc lửa, nhẹ kéo làn váy, bước nhanh đi tới đẩy ra mỗi một cánh cửa sổ. Không sai, mỗi một cánh cửa sổ đều có một người đứng. Quay một vòng, nàng tức giận khó khăn ngồi ở trên giường. Nàng không thể tin được, mình từ Thiệu Hoàng Văn trốn ra được nhưng lại bị nam tử không biết tên này độc chiếm!

12. Chương 12

Tại Phượng Minh Miên.

Kết quả, Tô Yên Nhi đã bị giữ lại năm ngày. Hai nha hoàn hầu hạ của nàng cũng chưa từng mở miệng. Nàng cũng chưa từng gặp cái tên Chu gia cuồng ngạo khí phách kia.

Cũng vì vậy, mấy ngày qua, nàng không nhận được oán sư nương không chịu dạy võ công cho nàng.

Bởi vì hiểu rõ nữ nhân vốn để cho nam nhân bảo vệ, cho nên sư nương chỉ dạy nàng cầm kỳ thư họa, dạy nàng ca hát khiêu vũ, dạy nàng chuyện riêng tư khuê phòng.

Chỉ là đối với Cổ Chi, sư nương chẳng những truyền thụ mỹ công còn dạy võ công cho nàng, bởi vì người muốn Cổ Chi hộ vệ Tô Yên Nhi an toàn, dù sao nam nhân như sói quá nhiều, mà muốn tìm người có thể nắm trong tay, có thể vừa có lợi vừa có quyền thế cũng cần phải thời gian. Trước đó sự trong sạch trở nên trọng yếu.

Vì vậy, Tô Yên Nhi mặc dù đem bắt sư nương dạy mỹ công học bảy, tám phần, lại chưa từng chân chính học qua câu dẫn nam nhân. Bởi vì sư nương cho là sẽ không có tìm được người thích hợp. Chẳng qua là đến cuối cùng nàng bởi vì quá yêu một nam nhân mà đem chính mình phá hủy...

Cho nên, đã luyện mỹ công thì như thế nào? Đối với cảnh ngộ nàng lúc này tựa như chỉ cá chậu chim lồng, một chút cứu giúp cũng không có!

Ngày thứ sáu, sau khi hai nha hoàn bưng vào đồ ăn sáng vào, nàng ôn nhu nhưng kiên định nhìn hai người đã hầu hạ mình nhiều ngày. “Ta phải thấy mặt Chu gia, nếu không ta không ăn bất kỳ vật gì.”

Nàng tính toán tuyệt thực kháng nghị, không thể để ai quản nàng nữa.

Không nghĩ tới, hai gã nha hoàn ngoài dự tính của đã mở miệng, “Chu gia chưa trở lại, nhưng đã cho phép Tô cô nương có thể đến vườn hoa tản bộ.”

“Hắn, hắn lúc nào thì trở lại?” Vừa nhắc tới hắn, tim của nàng không khỏi đập tăng nhanh.

Nhưng hai người này chẳng qua là đi ra phía trước mở cửa phòng, ý bảo nàng có thể đi ra ngoài đi dạo một chút. Nàng mặc dù thất vọng, nhưng cuối cùng đi ra khỏi đạo môn (nhà giam) này.

Ấm áp sáng rõ, nàng ánh mắt yên tĩnh đi tới chỗ ngồi gần cầu nhỏ. Nước chảy, đình đài lầu Giang Nam tạo cảnh lâm viên, thử ở vị trí này tìm ra đặc điểm nhưng chỗ ngồi lâm viên này hiển nhiên tương đối kín đáo mà độc lập, đất đai cực kỳ rộng lớn. Nàng thử đi đến chỗ trang viên hẻo lánh gồm nhiều con đường nhỏ đan xen. Nhưng chỉ thấy khắc hoa khắc đá, giống trần quý kỳ hoa dị thảo, tạo hình đình đài sau lưng lầy. Còn có rất nhiều chỗ không đi dạo đến hiển nhiên còn có cấm khu. Nàng tính toán định đi tới phía sau núi giả tiểu cầu hình vòm, đã bị ngăn lại.

“Chỗ không thể đi qua.”

“Nhưng là ta nghĩ quá đi xem một chút.”

Hai nha hoàn trầm mặc lắc đầu, lấy tay ý bảo xin nàng đi trở về. Chỉ về chỗ ở của Chu Hạo Hi.

Nàng xoay người, nhưng mỗi một bước đi, lại một tiếng oán Chu gia giam nàng ở chỗ này. Hấn đến tột cùng toan tính muốn thế nào?

13. Chương 13

Nàng chậm rãi đi tới, lơ đãng ngẩng nhìn nơi có hoa nhỏ nở đầy màu hồng phía sau tường rào. Nơi này rõ ràng là kiểu kiến trúc Giang Nam, chỗ có phiến cửa sau, nhưng là... Nàng khước mắt liếc phía sau nhìn hai nha hoàn một cái. Nàng chợt nghĩ ra biện pháp li khai các nàng.

Nàng đi tới đình đài ngồi xuống, “Ta đột nhiên có chút khát.”

Ngay sau đó một gã nha hoàn lui ra, nàng nhìn lại một nha hoàn khác đang coi chừng. “Ta cũng có chút đói bụng, mới vừa rồi không ăn đồ ăn sáng.”

Nhìn nha hoàn đầu tiên là cách tương đối xa chỗ Chu Hạo Hi ở. Tựa hồ cho là nàng không có đủ thời gian có thể xông vào cấm khu, lúc này mới khom người cũng hướng phòng bếp mà đi tới.

Nhìn các nàng biến mất ở sau tầm mắt, Tô Yên Nhi không có nửa điểm chần chờ, kéo làn váy bước nhanh vào mật đạo phía sau tường hoa kia mà chạy. Vừa quay đầu lại nhìn quanh đã thấy hai nha hoàn kia từ một đầu khác tiểu cầu hình vòm vồ vã đuổi theo.

Nàng thở hổn hển mà chạy về phía trước, cũng không dám nữa đường quay đầu lại. Liều mạng chạy đến chỗ phía sau tường hoa, quả nhiên phát hiện một cánh cửa. Nàng khẩn trương kéo cửa ra, vừa đẩy cửa vừa quay đầu lại nhìn. Lại thấy hai nha hoàn kia chẳng những là đứng yên bất động mà vừa cười vừa nhìn nàng.

Nàng biểu tình không rõ, bất quá vẫn quay đầu chạy ra ngoài cửa. Không nghĩ tới ngênh đón nàng lại là đôi cánh tay nam nhân?

Hơn nữa tiếp được nàng không ngờ lại là hấn.

“Thì ra là tiểu mỹ nhân thật là thú vị.” Chu Hạo Hi mỉm cười nhìn nàng nằm trong vòm ngực mình.

Nàng đầu tiên là sửng sốt, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn mới đỏ dần lên, ảo não giận dữ nói. “Mau buông!”

“Người mở quá chậm.”

Ý tứ hấn là đã đợi nàng một lúc lâu? Nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm hấn. Là như thế sao? Cho nên hai nha hoàn kia sớm biết hấn sẽ chờ ở ngoài cửa, mới không có đuổi theo nữa?

“Người có biết tại sao mình có thể rời phòng?”

“Người, người có thể nào dễ dàng như thế hiểu rõ suy nghĩ của ta?! Biết ta sẽ trốn, biết ta sẽ chú ý tới phía sau mặt tường hoa này?” Nàng không hiểu.

“Bởi vì người rất đơn thuần, hơn nữa ta chỉ cho các nàng đem người tới xem duy nhất chỗ này.

Cho nên, nàng căn bản là bị tính kế, cái này tiểu nhân gian trá!

“Buông!”

Nàng tức giận giãy dụa nhưng vô cùng hiểu rõ. Bị hấn ôm trong vòng tay, ngửi thấy mùi nam nhân này, tâm lại dao động. Nàng sao lại cảm thấy không hề chán ghét vòng ôm ấm áp này...

“Chớ lộn xộn, người tựa hồ không có phát giác ta và người là đứng ở trên một chiếc thuyền nhỏ. Nếu như người nghĩ tại cùng sánh đôi uyên ương với ai khác, ta là sẽ để ý!”

Này là chiếc thuyền không thể có người khác tự ý vào.

Trải qua lời hấn vừa nói này, tầm mắt của nàng mới từ trên mặt của hấn chuyển xuống dưới chân. Nàng không khỏi thở ra ngụm khí lạnh. Không sai, thân thuyền này còn lung la lung lay, nhưng làm sao ở trong lòng ngực của hấn lại cảm giác an ổn, mà...!

Nàng quay đầu lại nhìn phiến cửa nhỏ kia lại nhìn hấn. Cuối cùng ngẩng hướng trước sau, có bốn pho tượng sư tử bằng đá hình vòm, nó là nối liên tiếp tới bờ bên kia. Nơi đó có chiếc cầu nhỏ, nước chảy, đình đài lầu các cùng bên này lâm viên Giang Nam tương đối đối xứng, xem ra căn bản là nhất thể.

Nàng không hiểu hỏi. “Tại sao có thể như vậy?”

14. Chương 14

“Chẳng qua là dinh thự xa hoa ngang qua một cái kênh đào thôi, người dĩ nhiên cũng có thể nói đây là sản nghiệp tư nhân.” Hấn trông mắt đen lấp lánh hiện lên vẻ ôn nhu.

Nàng kinh ngạc nhìn của hấn. Như thế thật hào hoa xa xỉ, hấn đến tột cùng là ai?

“Làm sao vậy? Tô cô nương nghĩ người như ta Chu gia chỉ là khách nhân mà thôi?”

“Sau sáu ngày độc chiếm ta sao?” Giọng nói của nàng lạnh lẽo, “Còn có mời buông ta ra, cứ như vậy ôm, không ra thể thống gì sao?”

“Nơi này là sở hữu tư nhân, sẽ không có người nào nhìn thấy.”

Đích xác là không thấy những thuyền bè khác, nhưng người hầu không phải là người sao?!

Nàng tức giận nhìn hai gã người hầu trên thuyền một cái.

Bọn sai vật vô tội bị trừng vội vàng cầm đồng mái chèo vắt ngang ở boong thuyền cùng lúc bước ra cửa sau. Hấn ngay sau đó ôm lấy nàng đi vào cửa, thấy mái chèo kia bị mang đi, cửa sau lần nữa đóng kín. Nàng không nhìn được thấp giọng thở dài. Cái này không biết còn có cơ hội trốn nữa không?

Tâm tình không được tốt, nhìn lại quý công tử vẫn ôm lấy nàng không tha. Ngọn lửa tức giận trong ngực của nàng đang càng lúc bốc cháy lên, “Chu gia còn không buông ra?” Không ôm không được sao?! Nhưng nàng thông minh được không có đem những lời cuối này nói ra, nàng đoán được đáp án của hấn, hơn nữa khả năng sẽ bị hấn bác bỏ.

Hấn khẽ mỉm cười, rốt cục buông nàng ra, động tác chỉ mềm nhẹ nhưng ngoài ý muốn làm nàng tâm hoảng ý loạn. Nàng âm thầm hít sâu, hòa hoãn con tim đang đập loạn lúc này mới mở miệng, “Chu gia, chúng ta cần nói chuyện.”

“Ta lắng nghe đây.”

Vườn hoa đình đài bên trong, đã được chuẩn bị trà bánh. Sau khi ngồi xuống cùng nàng, hấn liền bảo gã sai vật, nha hoàn toàn bộ lui ra. Bốn phía nhất thời lâm vào hoàn toàn yên tĩnh, yên lặng đến thanh âm của hít thở cũng nghe thấy được.

“Yên nhi muốn rời đi, hy vọng Chu gia không nên gây khó khăn cho ta. Ta có người nhà, nàng nhất định lo lắng cho ta, nàng cũng vừa bị trọng thương...”

Hấn cử chỉ ưu nhã uống trà. “Cổ cô nương đã được chiêu cố tốt đẹp, nàng ta không có chuyện gì. Ta cũng đã phái người tới chỗ ở bảo vệ, nàng không cần e ngại.”

“Người...” Nàng ngăn người, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

“Thuận tiện nhắc tới.” Hấn đặt chén trà xuống, trông mắt đen chìm lặn sâu không thấy đáy, “Thiệu Hoàng Văn không còn có cơ hội quấy rầy người!”

Nàng một trận kinh ngạc, “Hấn đã chết?!”

Hấn khẽ mỉm cười, “Ta không có hạ sát như vậy, ta chỉ là cần tìm bằng hữu giúp đỡ, lợi dụng mối quan hệ, đem hấn đuổi đi rất xa.” Trên thực tế, định đưa hấn đến biên cương nhưng hấn lại là con trai của Thiệu thân vương. Bởi vì Thiệu thân vương đối với quốc gia có công, con trai hấn mới được triệu hồi về Bắc Kinh,

để cho hắn không cách ở chỗ này muốn làm gì thì làm, dù sao ở kinh thành hắn và Hoàng thượng cách nhau không xa.

Nàng đột nhiên đã hiểu, “Người mấy ngày qua chính là đi xử lý những chuyện này?”

Hắn gật đầu, vừa rót chén trà, uống một hớp nhỏ.

Bằng hữu có địa vị? Long nộp long, phượng nộp phượng, có thể thấy được lai lịch của hắn cũng không nhỏ.

15. Chương 15

Nàng đứng lên, lần nữa hướng hắn khom người, “Yên nhi lần nữa cảm ơn ân nhân, chẳng qua là...” Nàng ngừng lại, lấy dung khí hướng lên nhìn hắn, “Chu gia đối với Yên nhi có phải có yêu cầu gì, cho nên mới không để cho Yên nhi rời đi?”

“Lời của ta cũng không có nói lần thứ hai, bất quá bởi vì là người ta sẽ phá lệ.”

Thật đúng là điên cuồng kiêu ngạo a, nàng bởi vì vinh hạnh đặc biệt mà cảm thấy vui vẻ sao?

Bị ánh mắt nàng lên án, nhưng Chu Hạo Hi vẫn là nhất quán thản nhiên, “Người là nữ nhân của ta, ta là không thể nào buông người ra.”

“Không để ý đến ý nguyện của ta?” Nàng trong mắt bốc lửa.

Đối mặt với lửa giận của nàng, trông mắt đen của hắn lại hiện vẻ ôn nhu, “Trên đời này chỉ cần là ta nghĩ muốn có nữ nhân nào thì ta liền có được, người cũng không ngoại lệ!”

Khẩu khí thật lớn! Vì vậy, mặc dù hắn lúc này vẻ mặt động lòng người, nhưng đã hoàn toàn phá hư một tia hảo cảm cuối cùng của nàng đối với hắn. Nàng thật sai lầm rồi, thật sai khi đem đại hắc lang này cho là người lương thiện!

“Chu gia như thế thì cùng Thiệu Hoàng Văn có gì khác nhau?”

“Hắn là bỏ thuốc người, ta là vì cứu người mà thu nạp người, tự nhiên đã khác nhau rồi.”

Hừ! Nàng giận đến run rẩy, nhưng nhìn trong mắt hắn vẫn là thấy được sự khinh thường. “Cãi chày cãi cối.” (giống như cãi cùn ý)

“Coi như cãi chày cãi cối dùng từ tốt lắm.” Hắn đột nhiên vươn tay, hơi dùng lực đem nàng ôm vào trong lồng ngực, “Đột nhiên cảm giác như vậy chính là không lửa được người, người cảm thấy sao?”

Nàng đầu tiên là không vui muốn tránh thoát khỏi hắn, nhưng bàn tay không cẩn thận đụng chạm lấy thân người nóng bỏng của hắn. Khuôn mặt nàng ngập tràn xấu hổ vội vàng rút tay về, cũng không dám lộn xộn mà đụng loạn nữa.

Trong không khí an tĩnh này, cho dù cách mấy lớp quần áo. Nàng vẫn cảm thấy trên má phẩn đỏ hồng càng thêm rõ.

“Ta khát vọng người.”

Hắn nhẹ nhàng mà nói, đột nhiên đem nàng ôm mà lấy hướng phía gian phòng mà đi tới. Nàng nhìn chằm chằm dung nhan anh tuấn gần trong gang tấc, ý thức được hắn muốn làm cái gì, bị làm cho sợ mà liều chết lắc đầu, “Không nên, ta, ta... ta không thoải mái.”

Hắn dừng bước chân lại. Biết rõ nàng cự tuyệt, thân phận thiên tử tôn quý chưa từng để nữ nhân vào lòng nhưng chỉ gặp nàng mấy ngày thiện cảm dành cho nàng càng tăng. Tự nhiên đã làm cho thân thể hắn phát ra khát vọng nàng càng thêm mãnh liệt.

“Ta hiểu được.”

Nói thì nói như thế, bất quá hắn vẫn chưa để nàng xuống. Một đường đem nàng khuôn mặt cảnh giác sợ hãi mà ôm vào trong phòng. Mềm nhẹ nâng niu thả nàng nằm xuống trên giường sau đó ôn nhu khẽ đắp chăn cho nàng, lúc này mới nhẹ nhàng ở trên môi của nàng lưu lại nụ hôn.

“Nghỉ ngơi thật tốt.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn đứng dậy rời đi. Hắn thế nhưng không có bắt buộc nàng?

Chẳng lẽ nàng sai lầm rồi, hắn nhưng thật ra là một quân tử?

Không, hắn không để cho nàng rời đi cũng không phải là quân tử, điểm này không cần hoài nghi. Nàng ngồi dậy ngay sau đó xuống giường, đứng ngồi không yên ở trong phòng bước đi qua lại.

Sư phụ đã dạy bộ công phu câu dẫn nam nhân kia. Có lẽ, nàng có thể thử một chút.

16. Chương 16

Sư phụ đã nói, bộ mỹ công này có thể sánh bằng bất kỳ võ công cao cường nào, trừ phi đối thủ là người tự chủ cực mạnh!

Nói không chừng trước mắt chính là cái này? Trong lòng nàng thế nhưng toát ra một đạo thanh âm khác.

Không! Nàng có thể nào ngừng suy nghĩ? Nàng phải thử một chút, nàng không thể bị vây ở chỗ này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, phía ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, nàng vội vàng trở lại trên giường nằm xuống, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Tiếp theo, tiếng bước chân càng lúc càng gần.

“Cùng đi ăn ít đồ, giờ cũng qua buổi trưa rồi. Khẩu vị của người thế nào? Ta đã phân phòng bếp mang một ít món ăn nóng đi vào.”

Hắn biết nàng là tỉnh!

Nàng ở trong lòng than nhẹ một tiếng, mở đôi mắt đẹp ra, liếc thấy một tuấn nhan ôn nhu, lòng của nàng lần nữa phanh phách đập mạnh. Nàng nghĩ đến mình muốn câu dẫn hắn, nên thử lúc này nhưng cũng không biết sao nàng một chút lòng tin cũng không có. Nàng làm được sao?

“Ánh mắt của người thế nào nhìn ta lại tương đối có khẩu vị?”

Chu Hạo Hi này lời nói được coi như khách khí. Trên thực tế nàng mặt kia muốn nói nghỉ ngơi nhưng đôi mắt đẹp lại lưu chuyển lên mỹ quang, giống như muốn mời hắn càng tiến một bước tiếp xúc...

Nàng không nói gì chỉ nhìn hắn. Hắn nghĩ như vậy cũng tốt không biết nàng sẽ còn muốn câu dẫn hắn như thế nào?

Nhìn hắn thả chén canh trong tay ra, nàng len lén hít sâu, nghĩ tới lời của sư phụ ——

Từ xưa anh hùng không qua ải mỹ nhân. Chỉ cần ở trên giường nắm nam nhân trong tay, nam nhân sẽ đối với người nói gì nghe vậy...

Khi hắn muốn ôm nàng, nàng khước miệng khăn khăn nói, “Để cho ta tới...”

Nàng âm thầm nuốt ngụm nước miếng lấy lên dũng khí đưa tay nhẹ nhàng cởi quần áo của hắn ra. Thân thể nàng mềm mại tương phản với cơ ngực bóng loáng của hắn tựa như bức tranh. Một đôi mắt đẹp như sương mím cười với hắn, hai tay nửa chậm rãi đi lên vòng qua cổ của hắn. Chủ động đưa lên môi của mình nhẹ nhàng thăm dò xâm nhập thật làm cho hắn điên đảo.

Đối mặt với sự trêu chọc cùng kích thích của nàng, Chu Hạo Hi ra sức hưởng thụ. Hắn từ bị động chuyển sang chủ động cùng nàng đình hương triền miên.

“Ngô, ngô...” Nàng muốn ngăn cản hắn nàng đáng lẽ phải nắm trong tay việc này a. Nhưng nàng đánh giá hắn quá thấp, không là nhìn sai. Hắn căn bản không phải là để cho nữ nhân nắm trong tay mình!

Trên người nàng quần áo có thể nói là bị xé rách hết, nụ hôn của hắn càng lúc càng cuồng dã, tay của hắn tựa hồ có mặt khắp nơi trên thân thể nàng. Nàng chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, không cách nào suy nghĩ cùng hô hấp. Hết thấy cũng không còn kiểm soát, không có chút nào kinh nghiệm nàng căn bản là tự rước lấy họa, chỉ có thể mặc hắn vén lên dục hỏa cuồng nhiệt, rơi vào kích thích trong vòng nước xoáy ...

~*

~“Tiểu thái giám, Tiểu thái giám.”

“Tiểu thái giám! Người đang suy nghĩ gì? Gương mặt làm sao lại đỏ bừng rực, giống như nữ nhân!”

Xuân ý đang nùng, lại có người cạnh dùng sức vỗ đầu của nàng một cái, Tô Yên Nhi đột nhiên từ nhớ lại hồi kích thích liền thức tỉnh, còn thở hào hển hển!

“Người rốt cuộc đang suy nghĩ gì?”

17. Chương 17

Nàng đỏ mặt mà nhìn về phía Tiểu Kim Tử cùng nàng ở một gian phòng với một thái giám khác. Bọn họ một gây một mập, tuổi cùng nàng chênh lệch không lớn, bắt quá bởi vì so với nàng, hắc tiên cung sớm hơn một năm, liền trở thành đại ca nhị ca còn nàng trở thành tiểu đệ.

“Đang suy nghĩ gì vậy? Tiểu Tương Tử, người có phải hay không hôm nay thấy Hoàng Thượng mà sợ choáng váng?”

“Không thể trách Tiểu Tương Tử, ta chỉ nhìn xa xa một lần cũng bị làm cho sợ đến chân nhũn ra!”

Hai người hai miệng mỗi người một câu. Thật ra thì cũng là từ chỗ ngự thiện phòng mà nghe được là nàng gây họa, lúc này có lòng tốt vừa bận rộn xong liền vội vã trở về phòng an ủi tiểu lão đệ.

Tô Yên Nhi cũng rõ ràng hai người có ý tốt, cảm kích cười một tiếng, “Hai vị đại ca, yên tâm đi ta không sao.”

Thấy Trương Bình này không có gì lạ nhanh chóng khôi phục nụ cười, hai người này mới yên lòng.

Nhưng đối với Tô Yên Nhi mà nói, chuyện phiền phức mới chỉ bắt đầu!

~*

~Bóng đêm như mực, sáu thân ảnh bay tán loạn vào bên trong Càn Thanh cung. Chỉ chớp lát sau lại thi triển khinh công rời đi, không hề làm kinh động hoàng cung.

Ngày thứ hai, Đường Thiệu Tổ được mời vào cung. Mấy cung nữ vừa thấy được hắc trên mặt liền xấu hổ. Bởi vì ngự tiền thị vệ mặt như quan ngọc, toàn thân cao lớn còn lộ ra hơi thở cuồng vọng. Người hắc thật hấp dẫn nữ nhân mặc dù hắc đã là phò mã gia.

Chu Hạo Hi cho người hầu lui đi cùng Đường Thiệu Tổ đi tới ngự hoa viên trăm hoa đua nở. Sau đem chuyện ban đêm hôm qua người áo đen hướng hắc bẩm báo tóm tắt thuật lại cho đối phương nghe.

Đám người áo đen võ công cao cường thật ra là hắc vì Tô Yên Nhi mà đặc biệt an bài. Bọn họ thay hắc quan sát hành tung của nàng. Thường cách một đoạn thời gian phải trở về cung hướng hắc bẩm báo tình trạng gần đây của nàng.

Ngoài bảo vệ nàng cũng dễ dàng cho việc hắc có thể tức thời mà vì phục xuất tuần bắt nàng phải buông tha cho chuyện “Làm ăn” nguy hiểm một chút để những thứ kia cho Cổ Chi đi làm. Có thể cùng hắc ở chung một chỗ là được rồi.

Chuyện này, hắc cùng hai vị bạn tốt Đường Thiệu Tổ và Tần Duy Lễ vốn cũng là chẳng hay biết gì. Nếu không phải muội muội Bối Nhi không cẩn thận nói ra, bọn họ còn vẫn cho là hắc không có dụng nữ nhân!

Bất quá, đối với hai người mà nói biết được nữ nhân hắc yêu cũng là tương đối ngoài ý muốn.

Lúc này, hai người đi tới đình đài ngồi xuống, “Thiệu Tổ, người biết ta tại sao nói cho người chuyện này?”

Hắc không giải thích được lắc đầu.

“Yên Nhi mấy ngày này vẫn ở lại Khuynh Hi viên, nhưng lại không thấy Cổ Chi.”

Chuyện này có cái gì không đúng, kể từ khi hắn cùng với Yên Nhi hiểu nhau rồi yêu nhau, hắn liền yêu cầu Yên Nhi đem Cổ Chi tới ở Khuynh Hi viên cùng nàng.

18. Chương 18

Sau bởi vì Yên Nhi đề nghị nên hắn liền đuổi gần hết nha hoàn trong phủ chỉ để lại vẹn vẹn một Lâm bà bà và một đầu bếp nữ lưu lại hầu hạ các nàng. Từ ngày đó trở đi Cổ Chi dù một khắc cũng không rời khỏi Yên Nhi, làm sao nàng có thể tự một mình lưu lại Nam Kinh?!

“Người đang hoài nghi cái gì?” Đường Thiệu Tổ nhíu lông mày nhìn.

“Lúc trước chúng ta cũng biết hoàng thúc ở lại Giang Nam chuẩn bị tìm sư phụ của nàng để đối phó ta. Thậm chí không có việc gì vẫn nhờ người tìm kiếm hành tung của nàng.”

“Không sai, nhưng ta từ trong miệng bằng hữu biết được, sư phụ nàng đã sớm qua đời, cho dù có ủy nhiệm nàng lấy mỹ công giải quyết chuyện kia, tất cả đều là nữ đệ tử còn lại thay nhau xử lý...” Hắn đột nhiên hiểu, “Người hoài nghi Tiểu Tương Tử là Cổ Chi?”

Hắn lắc đầu. “Thật sự ta đem chuyện này cùng với Tiểu Tương Tử kia cùng một suy nghĩ. Bất quá Cổ Chi lại có võ mà chúng ta đã thử qua Tiểu Tương Tử kia nàng lại không biết võ công, hơn nữa xem ra trên mặt có thể đang đeo mặt nạ da người.”

“Chẳng lẽ người hoài nghi là Yên Nhi?!” Hắn kinh ngạc hỏi.

“Ta chỉ có thể nói nếu như hoàng thúc biết sư phụ nàng đã chết thì nhất định là Yên Nhi sẽ nhận.”

Một mặt hắn lại không hy vọng là nàng, bởi vì ... ở bộ dạng này, nàng đã biết thân phận chân chính của hắn. Nhưng về mặt khác lại hy vọng là nàng, bởi vì hắn quá nhớ nàng, trái tim hắn lại mâu thuẫn như thế.

“Nếu thật như thế, người không phải là nên xác định thân phận của nàng trước?”

“Không sai, nhưng ta không muốn đứt dây động rừng, tìm ra đồng môn sư muội của nàng, đây là phương pháp xử lý an toàn nhất.”

Về điểm này, Đường Thiệu Tổ lập tức hiểu. Nếu nói là người mà hắn nghĩ đến nhiều nhất lúc này chính là nghĩa muội của hắn Tạ Vũ Nhân. “Vừa lúc, Tạ nha đầu cùng Duy Lễ mấy ngày sau sẽ ở chỗ của ta làm khách đến lúc đó ta sẽ bảo bọn họ tới hoàng cung một chuyến.”

“Ân.”

~*

~Phượng Minh Hiên.

Ánh mặt trời ấm áp sau giờ ngọ, Tạ Vũ Nhân cùng vị hôn phu Tần Duy Lễ lần nữa trở lại nơi lúc nàng đứng dịp giả nam trang, tránh né hắn tìm người đại kế hoàng cung.

Nhìn cảnh sắc quen thuộc, trong đầu nàng nhớ lại rất nhiều điều thú vị, không nhịn được cười hỏi. “Người cảm thấy Hoàng Thượng vì sao phái ta đi theo người tiền cung? Lần trước chúng ta trở về Bắc Kinh hắn cũng chỉ tìm người a, còn tưởng hắn đã quên ta đây rồi?”

“Thật là người bây giờ là nghĩa muội của Hoàng Thượng là nương của hài tử Tần thân vương ta, chẳng qua là...” Hắn đột nhiên nở nụ cười, “Người mượt mà không ít, những cung nữ, thái giám kia sợ cũng nhận không ra người từng là tên làm rung động lòng các phi tử.”

Tuy nói như vậy, nhưng vẫn biết nàng mang bầu vẫn mang dáng vẻ rất nhu nhược yếu ớt, luôn khiến nam nhân có ý muốn bảo hộ, chỉ muốn tinh tế mà che chở chăm sóc nàng.

“Người còn dám nói, không phải là bởi vì người sao?!”

Nàng nhanh miệng mắng bắt quá lại cúi đầu nhìn vào cái bụng tròn, lộ ra lúm đồng tiền hạnh phúc. Đại phu nói có thể thai của nàng phát triển rất nhanh xem ra, nàng có khả năng mang song thai.

Nàng ngẩng đầu lên hướng thượng phu ôn nhu nho nhã cười một tiếng, nhưng khóe mắt liếc về đến một thân ảnh cực kỳ quen thuộc lúc này đang xoay người đối mặt nàng. Nàng lại càng sửng sốt, “Kỳ quái, nàng làm sao có trong cung?”

19. Chương 19

“Người nói người nào?”

“Ách... Người đi gặp Hoàng thượng trước đi! Ta đợi người.” Nàng vội vàng thúc giục.

Chẳng qua là Tần Duy Lễ cũng đã nghe Đường Thiệu Tổ cùng hần đề cập tới tiểu thái giám. Xem tình hình điều Chu Hạo Hi tiên đoán đã trở thành sự thật!

Hắn nhìn thê tử đang mang thai nâng cao bước nhanh đuổi theo tên tiểu thái giám kia, mà phía sau hắn cũng truyền đến một tiếng bước chân rất nhỏ. Hắn quay đầu nhìn lại chính là một thân áo bào Chu Hạo Hi. Ánh mắt của hắn rơi vào phía trước rồi lại rất nhanh chuyển tới thân ảnh phía sau.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tần Duy Lễ gật đầu, rồi cùng hần bay vút song song đi tới lầu các tìm một nơi kín đáo dễ dàng thấy hai người...

“Người sao lại ở chỗ này? Yên Nhi.” Tạ Vũ Nhân vẻ mặt hưng phấn lôi kéo tay Tô Yên Nhi, “Người còn đeo mặt nạ da người, nếu không phải ta đã xem qua sư phụ mang mặt nạ này gần nửa tháng, học tập ngôn ngữ cử chỉ của nam nhân. Ta còn thật nhận không ra người đâu!”

“Sư muội, người tại sao lại ở chỗ này? Còn có...” Tô Yên Nhi kinh ngạc nhìn nàng mang thai.

Tiếng nói nàng mềm mại thanh lệ như xuân phong so với Tiểu Tương Tử giọng nói khàn khàn hoàn toàn bất đồng.

Tạ Vũ Nhân mặt lúng túng liền đỏ mặt, “Nói ra rất dài dòng, nói cho ta biết trước làm sao người xuất hiện ở chỗ này?”

“Ách... Cũng là nói rất dài dòng, đúng rồi người biết Hoàng Thượng sao?”

“Dĩ nhiên biết! Người ở đây là bởi vì hần?”

Tạ Vũ Nhân kia tài trí hơn người lại sắc bén, đầu liền bắt đầu suy nghĩ.

Lần này, đối lại Tô Yên Nhi mặt phấn đỏ lên nhưng nàng vẫn tiếp tục hỏi, “Hắn họ Chu sao? Tên gì? Tên Vũ? Có thể có huynh đệ sinh đôi?” Bởi vì nàng biết Chu gia ba năm đó là tên của hần.

“Làm sao người hỏi vấn đề kỳ quái này?” Tạ Vũ Nhân không giải thích được.

“Người nói cho ta biết trước.” Nàng thật thật muốn biết a.

“Tên của hần gọi Chu Hạo Hi, chỉ có một muội muội Chu Bối Nhi, không có huynh đệ sinh đôi.”

Nghe vậy Tô Yên Nhi trông rộng mềm nhũn thân thể thiếu chút nữa ngã trên mặt đất nếu như Tạ Vũ Nhân không có kịp thời kéo lấy nàng.

Phản ứng của nàng làm Tạ Vũ Nhân thấy không khỏi nghi ngờ. “Người rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?”

Trời ạ, nàng dĩ nhiên là nhận lời tới thương tổn người nàng yêu. Nàng phải làm như thế nào cho phải đây?

Có thể trả lại tiền thù lao? Đúng, số tiền kia nàng chưa có đựng qua dù cho như vậy có thể tổn hại tới danh tiếng của sư phụ, nhưng nàng cũng đành phải vậy.

Không nghĩ tới là nàng chính là dùng thân phận Tiểu Tương Tử này. Chu Hạo Hi trong lòng không biết nên mừng hay giận.

Hắn vẫn không mang nàng vào cung chính là suy tính đến an toàn của nàng.

Hoàng thúc vẫn đối với ngôi vị hoàng đế như hổ rình mồi không nghĩ tới tình thân. Nhưng hần vẫn không đành lòng đối với hần có bất kỳ động tác gì. Nhưng cũng vì vậy đem hần đặt ở trong nguy hiểm đến giắc

ngủ hay nghỉ ngơi mọi thứ cũng phải cẩn thận. Hắn là nghĩ không muốn bắt Yên Nhi cùng mình chịu cuộc sống như vậy.

20. Chương 20

Bất quá lúc này tình huống thật bất ngờ, nàng lại tiếp nhận sở thác của hoàng thúc mà vào cung, chỉ cần hoàng thúc không biết hắn cùng nàng có quan hệ, an toàn của nàng không ngại.

Hắn cũng có tự tin, nếu như biết thân phận của hắn rồi, nàng sẽ không bao giờ tổn thương hắn.

Đột nhiên hắn cũng không khỏi cảm thấy tức giận, nàng đã từng đáp ứng hắn tuyệt không để cho mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Thế nhưng nàng lại nhận ủy thác của hoàng thúc đi tới hoàng cung rồi ren này, căn bản là làm trái hứa hẹn với hắn!

Một bên Tần Duy Lễ tự nhiên thấy quân vương của hắn luôn luôn trầm tĩnh, đôi mắt đen lúc này lại phát ra tia sáng bức tức, nguyên nhân rõ ràng là ở trên người Tô Yên Nhi. Lễ lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

“Hoàng thượng, mặc dù Yên Nhi là nữ nhân trong lòng người, ta vẫn thấy nàng không nên lưu lại trong cung. Cho dù nàng sẽ không tổn thương người, cũng khó bảo vệ nàng sẽ không bị vương gia lợi dụng.”

Chu Hạo Hi nhưng tự có chủ ý, “Cho dù nàng rời đi, lại sẽ có người khác.” Hắn nói với bạn tốt. “Dĩ tâm của hoàng thúc đối với ngôi vị hoàng đế đã không còn kiên nhẫn, ta và người đều rõ, nếu không ngại Hoàng Thái Hậu yêu thương hắn, ta đã sớm đưa hắn vào thiên lao.”

“Nhưng là...”

“Chúng ta là bằng hữu, cho nên ta muốn người hiểu cảm giác của ta. Ta thật sự cao hứng khi biết Tiểu Tương Tử là Yên Nhi, mặc dù cũng có ít nhiều lửa giận, nhưng bởi vì có quá nhiều nguy hiểm, ta không dám mang nàng tiến cung. Nhưng lần này là nàng chủ động đi vào.” Hắn tạm ngưng một chút rồi lại nói. “Vừa nghĩ tới nàng cách ta gần như vậy, ta lúc nào cũng có thể gặp nàng, loại cảm giác này thật khó có thể hình dung.”

Tần Duy Lễ cười một tiếng. Hắn cũng bị tình yêu hành hạ quá nhiều nhưng cũng đã được hưởng thụ lại. Tình yêu là vừa ngọt ngào, vừa khổ sở. Nó mài mòn cảm giác của con người làm cho họ đắm chìm vào trong đó, không thể nào dứt ra được.

“Ta nghĩ người triệu ta cùng Thiệu Tổ trước làm cái gì cũng không biết chuyện sao?”

“Ân.” Chu Hạo Hi gật đầu.

“Cũng tốt, chúng ta hãy theo vương gia chơi trò này một lần cuối cùng, cũng để Yên Nhi giúp chúng ta tìm ra lá bài tẩy cuối cùng trong tay hắn. Để cho hắn không còn tác quái được nữa, dĩ nhiên...” Hắn ân cần nhìn bạn tốt, “Người nhất định phải cẩn thận.”

“Ta sẽ.”

Hai người đàm luận một lúc lâu, Tạ Vũ Nhân mới khoan thai bước tới, hướng Hoàng Thượng hành lễ sau đó ngồi bên cạnh trượng phu.

“Làm sao người đi lâu như vậy? Đã đi nơi nào? Tần Duy Lễ ôn nhu cầm tay nàng.

“Không có, ta đi đâu có quá lâu, chỉ tùy ý đi dạo một vòng, cũng không phải là do hiếm có cơ hội tiến cung sao?”

Nàng cười đến rục rịch. Mặc dù không rõ Yên Nhi đang giở trò quỷ gì, bất quá một quyển sách đặc sắc phải lật đến tới trang cuối cùng mới hấp dẫn. Nếu nàng yêu cầu nàng không được tiết lộ thân phận của nàng, nàng sẽ vui lòng nghe theo.

Nếu không cuộc sống mang thai của nàng thật sự có chút nhàm chán, nhìn sư muội được sư phụ yêu thương nhất ở trong cung sẽ đem đến phong ba gì đây, hắn thật thú vị a....

Đối với đáp án của nàng, hai nam nhân đều không có truy cứu nữa, bởi vì họ đã sớm đoán trước được.

21. Chương 21

Phượng Minh Hiên.

Tô Yên Nhi sau khi biết được Chu Hạo Hi chính là đương kim Thánh Thượng, đầu nàng trở nên mơ màng hỗn độn. Nàng không rõ hắn là thiên tử muốn dẫn nữ nhân tiến cung làm phi tử có cái gì khó khăn, hắn biết thân phận thật của nàng sao? Hắn thật yêu nàng sao? Còn có trong hoàng cung phải ra những người áo đen, là người của hắn, hay là người của vương gia phải đi quản chế hắn?

Một đồng vấn đề lộn xộn ngày ngày ở bên trong đầu nàng làm nàng thật muốn điên lên mất.

“Tiểu Tương Tử, tổng quản thái giám tới tìm ngươi!”

“Người vừa gây họa cái gì nữa sao, Tiểu Tương Tử?”

Vừa hô vừa đi vào viện, Tiểu Kim Tử cùng tổng quản đại nhân trừng to mắt nhìn Tô Yên Nhi lười biếng nửa nằm nửa ngồi ở trên giường. Nhìn hắn còn muốn hồ đồ!

“Tiểu Tương Tử!” Tiểu Kim Tử chịu không được gõ trên đầu nàng một cái.

“Đau!” Tô Yên Nhi lúc này mới sực tỉnh lấy tay xoa đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn, nhưng còn chưa kịp hỏi cái gì Lý Đại Duy đã đi tới. Nàng vội vàng nhảy xuống giường khom người hành lễ, mà Tiểu Kim Tử cùng tiểu thái giám khác cũng nhanh chóng quỳ xuống đất hành lễ, ba người cùng hô, “Đại tổng quản.”

“Tiểu Tương Tử a.” Lý Đại Duy nhắc tới cái tên này rồi nói tiếp, “Người đời trước tạo phúc gì mà mới tiến cung không bao lâu, Hoàng Thượng liền chú ý tới ngươi, còn muốn đem ngươi điều đến bên cạnh người làm thiếp thân tiểu thái giám.”

“Cái gì?!” Tô Yên Nhi hoa mắt. Điều đến bên cạnh hoàng thượng làm thiếp thân tiểu thái giám? Nàng không muốn, nàng không nên a!

Tiểu Kim Tử cùng tổng quản đại nhân lại thay nàng cực kỳ vui vẻ. Đây là bao nhiêu vinh hạnh đặc biệt a! “Thật tốt quá, sau này làm tốt người có thể sẽ trở thành tổng quản thái giám.”

“Nhất định phải nhớ đến huynh đệ chúng ta nha Tiểu Tương Tử.”

Hai người bọn họ thật cao hứng hoàn toàn đã quên sự tồn tại của người kia.

“Các người muốn thế chỗ ta?” Lý Đại Duy hỗn hển gõ đầu hai người một cái, bọn họ lúc này mới phục hồi lại tinh thần, bị làm cho sợ đến lập tức im miệng không dám nói thêm nữa.

Lý Đại Duy tức giận hừ một tiếng, bắt quá nhìn về phía Tô Yên Nhi, khẩu khí cũng không dám quá kém, “Còn không đi? Hoàng Thượng đang chờ.”

“Đi với ngươi...” Nàng không muốn đi a!

Hắn tức giận liếc nàng một cái, “Tiểu Tương Tử, ngươi nếu đã hiểu được ngọn ngành còn muốn giả bộ dằn với ta. Hoàng Thượng muốn ngươi làm cái gì không cho phép nói không nghe rõ chưa? Còn không đi!”

Tô Yên Nhi ở trong lòng than nhẹ một tiếng. Đúng vậy a, có thể nói gì? Nàng cũng chỉ biết điều một chút cùng đi theo.

22. Chương 22

Vừa đến Càn thanh cung, Lý Đại Duy vẫn lạnh lùng thúc giục, “Còn chờ cái gì?”

“Dạ.” Hướng hắn đi đầu nàng liền nhanh nhẹn đi theo, đầu chỉ biết cúi xuống lắc lắc hai vai đi vào. Nàng thật không rõ Hoàng Thượng vì sao đột nhiên đem nàng điều đến bên cạnh? Biết thân phận của nàng, hay là...

“Còn đứng đó làm gì? Tới đây mài mực.”

Một đạo thanh âm lạnh buốt đột nhiên truyền đến, nàng kinh ngạc ngẩng đầu. Lúc này mới phát giác mình đã sớm đi vào một gian phòng ngủ xanh vàng rực rỡ nhưng không phát giác gì, nàng bước nhanh đi ra phía trước mai mực.

Hắn đối với nàng lời nói luôn luôn rất ôn nhu, sẽ không lạnh như thế. Ánh mắt của hắn nhìn nàng cũng không giống với lúc trước cho nên khẳng định hắn còn không biết nàng là Yên Nhi. (hjhj chị nhầm rồi)

Nàng vừa suy nghĩ vừa cung kính ở bên cạnh bàn mai mực, vừa nhìn nghiêng gương mặt tuấn mỹ cao quý kia. Nàng vẫn cho là mình còn mấy tháng nữa mới có thể nhìn thấy hắn...

Hắn đột nhiên để bản tấu xuống rồi đứng lên, nàng lập tức cứng đờ cũng không dám lộn xộn.

Nhưng hắn chẳng qua là liếc mắt nhìn nàng một cái, liền đi tới đầu giường nằm xuống bất quá vừa hé mi nhìn nàng. Nàng sửng sốt, lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng thả tay xuống bước nhanh chạy tới.

Hắn nhìn cánh tay một cái, nàng lập tức hiểu tiến lên xoa bóp, động tác này nàng đã từng nhìn những thái giám khác làm với hoàng thân quốc thích. Chẳng qua là nắm nắm, đầu của nàng nhưng lại không quá thuần khiết lại nghĩ tới cánh tay từng ôm lấy nàng, còn từng vuốt ve thân thể mềm mại của nàng...!

“Người đang đang đỏ mặt cái gì?”

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, trên mặt nàng càng thêm đỏ hồng. Mặt nạ da người của sư phụ chính là được làm thật tốt cho nên ngay cả điểm màu da biến hóa cũng thấy được.

Nàng lúng túng lắc đầu, “Nô tài không có nghĩ gì, Hoàng Thượng.”

Hắn gật đầu vừa nhìn chân mình một cái, nàng lập tức tiến lên bên đấm bên bóp một lòng phục vụ hắn nhưng đôi tay của nàng càng nắm càng không có tí sức lực nào.

Đây là loại đau khổ sao? Hắn hy vọng nàng có thể đụng vào mình, lại không nghĩ rằng thống khổ ngược lại là mình.

Chu Hạo Hi thanh âm trầm xuống, “Không cần!”

Nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm thối lui đến một bên, kế tiếp nhưng nghe hắn nói, “Ta muốn đi tắm.”

“Cái gì?!” Nàng trừng to mắt.

Hắn khiêu mi nhìn nàng, “Lời trẫm không nói lần thứ hai?”

“Không, không cần, nô tài lập tức đi chuẩn bị!”

Nàng vội vàng vọt ra đi tìm cứu binh, chỉ chốc lát sau trong bồn tắm chuyên dụng của Chu Hạo Hi đã đổ đầy nước nóng, Lý Đại Dục, Tiểu Kim Tử cùng nàng cũng cung kính đứng ở một bên chờ hầu hạ hắn.

Chu Hạo Hi lại chỉ nhìn nàng, “Tiểu Tương Tử lưu lại, những người khác đều đi xuống.”

Lý Đại Dục sửng sốt, không nhận được mở miệng, “Hoàng thượng, Tiểu Tương Tử không có kinh nghiệm sẽ hầu hạ không tốt.”

“Đi xuống!” Hắn lớn giọng ra lệnh.

“Dạ.” Lý Đại Dục cảm giác thất sủng rầu rĩ không vui mang theo hai tiểu thái giám lui ra.

Tô Yên Nhi phản ứng chậm nửa nhịp cho đến khi mọi người đi xa, nàng mới ngơ ngác nói, “Nô tài thật không biết...”

23. Chương 23

“Người làm được.”

Thật ra thì, hai người sau khi kích thích qua đi cũng là nàng hầu hạ hắn đi tắm. Mặc dù vừa bắt đầu nàng ngượng ngùng không chịu nổi, nhưng hắn một lần lại một lần hướng dẫn, nàng đã có thể làm rất khá mặc dù nàng trên mặt đỏ hồng chưa từng mất đi...

Nàng căn môi nhìn xuống dưới, nàng dĩ nhiên biết mình làm được nhưng lúc này thân phận bất đồng a!

Nàng chậm rãi thở dài, cẩn thận rút đi áo bào trên người hần, trong lòng cũng là phanh phanh đập mạnh. Tiếp theo nàng hầu hạ hần tắm, cầm lấy khăn lông nhẹ nhàng cạo rửa phía sau lưng, nàng đột nhiên có loại cảm giác quen thuộc, thật giống như bọn họ khi đang ở Nam Kinh Khuynh Hi viên.

Suy nghĩ cuộn cuộn, quen thuộc thân thể hần nên công việc rất nhanh hoàn thành. Hầu hạ hần mặc quần áo vào lại nhìn thấy đôi mắt đen sâu của hần dường như cặp mắt ấy lơ đãng phát ra cái nhìn ôn nhu quen thuộc, nhưng làm sao có thể? Nhất định là nàng nhìn lầm rồi!

“Hoàng thượng, tiếp theo muốn cho phi tử nào thị tẩm?” Nàng không chút suy nghĩ hỏi.

“Không ai nói cho người biết, trăm một phi tử cũng không có?”

“Ách... Có, nô tài nhất thời đã quên.” Nàng là nghe Tiểu Kim Tử bọn họ đã nói, nhưng nàng hoài nghi nha. Hơn nữa hậu cung nàng chưa từng đi qua.

Hôm nay từ trong miệng hần chứng thật, xem ra trong cung này thật là ngay cả một phi tử cũng không có.

Cũng khó trách hần trong cung cấm dục hơn nửa năm đến chỗ nàng ngày ngày quấy nhiễu. Nàng then thùng cười một tiếng cũng thật là làm khó hần!

“Tiểu Tương Tử, người đang đắc chí cái gì?” Cặp mắt kia nhìn như đã hiểu rõ nàng suy nghĩ cái gì, đôi mắt đen hiện lên một ý cười.

Nàng mặt phấn đỏ lên, “Hoàng thượng nhìn lầm rồi, nô tài như thế nào...”

“Trăm muốn nghỉ ngơi muện một lát còn muốn xem tấu gấp, người ở chỗ này.”

“Dạ.” Nàng biết điều một chút đứng ở bên giường.

“Còn có, từ hôm nay trở đi người lấy nơi này làm phòng ở.”

“Cái gì?!” Tô Yên Nhi thân thể chấn động kinh ngạc nhìn hần. Đây không phải là muốn nàng cùng hần ở cùng một chỗ?

Hần không để ý đến phản ứng của nàng mặc luôn quần áo ở trên giường nằm xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thật đúng là bá đạo mà. Nàng thở dài, nhìn khuôn mặt anh tuấn, nhìn lại bên kia trên bàn một đồng tấu chương.

Nếu như nàng đem mực đổ lên toàn bộ tấu chương, hần nhất định sẽ mắng nàng đánh nàng sau đó có lẽ ở dưới cơn nóng giận sẽ đem nàng đuổi khỏi Càn thanh cung.

Như vậy nàng mới có lí do mà báo lại bởi vì nàng vẫn không cách nào đến gần Hoàng Thượng cũng không có cơ hội thương tổn hần, cùng người kia trao đổi tự nhiên là làm không được!

Ấn, cứ làm như thế!

Tâm ý đã định, nàng liếc hần một cái tựa hồ đã ngủ, nàng liền nhắm mắt ngủ thiếp đi.

24. Chương 24

Chu Hạo Hi híp lại mắt, ở dưới ánh nến hần có thể thấy rõ ràng nàng đang làm cái gì.

Nữ nhân gốc này, những bản tấu kia bên trong viết đều là quốc gia đại sự, mỗi một việc cũng phải do hần định đoạt, nàng thế nhưng lại...

Hần không chút suy nghĩ xuống giường, nàng cả người cứng đờ. Hần tự đi giày vào, hướng nàng mà đi tới, mà nàng động cũng không dám động chỉ dám ngồi yên tại chỗ.

Trời ạ, hần không ngủ sao? Nàng cúi đầu nhìn chằm chằm những bản tấu dính mực, trong đầu thật nhanh nghĩ tới kế hoạch tự giải vây.

“Ngẩng đầu!”

Nàng sợ hãi ngẩng đầu, một đôi mắt đen lạnh như băng làm cho nàng sợ đến hai đầu gối liền quỳ xuống, “Thật xin lỗi, Hoàng Thượng, nô tài vốn là muốn giúp người không nghĩ tới càng giúp càng thêm hỗn loạn, nô tài thật là không thích hợp ở chỗ này a...”

“Chuẩn bị sạch sẽ lại.”

“Cái gì?!” Nàng sửng sốt.

Hắn không nói gì thêm, cứ như vậy đi ra ngoài.

Nàng trừng mắt nhìn. Hắn không có tức giận, không có trách cứ, này... Điều này sao có thể?!

Nhưng, điều này lại làm khổ nàng. Nàng đây không phải là tự tìm tội sao? Nàng vẻ mặt như đưa đám, bắt đầu kéo tay áo sửa sang lại.

Mấy ngày kế tiếp, Tô Yên Nhi không sợ chết tiếp tục diễn xuất một nô tài dẫn độn. Châm trà, nàng không cẩn thận lật úp tách trà, hầu hạ Chu Hạo Hi đi tắm lại quên chuẩn bị áo. Cố ý đưa một nửa sách giấu đi, thậm chí khi Hoàng thượng nghỉ ngơi, nàng vừa làm bộ gặp ác mộng cố ý kêu to quấy nhiễu hắn nghỉ ngơi...

Nhiều vô số tội trạng lớn nhỏ nhưng lại không nghĩ tới Chu Hạo Hi tính tình tốt đến không thể tin được. Hắn nhiều lần chẳng qua là lạnh lùng liếc nàng một cái, nhưng hơn phân nửa không nhìn kỹ thì sẽ không thấy, tiếp tục làm chuyện của hắn. (nàng này thật là thấy người ta dễ mà làm tới kia)

Cho nên, nàng không tiếp tục chơi nữa chỉ tội đem mình mệ đến chết mà thôi!

Bất quá, trải qua một chuỗi dài hành hạ này, ý tưởng của nàng cũng thay đổi. Nếu không cách nào để bị điều đi, vậy thì biết điều một chút lưu ở bên cạnh hắn, kể từ đó cũng có thể âm thầm bảo vệ hắn. Chỉ cần ở cùng chỗ, nàng có thể đề phòng, làm cho đối phương không thương tổn được hắn!

Trong đêm yên tĩnh, Lý Đại Duy ngồi kiệu đến Đông Hoa Môn, lặng lẽ ra khỏi hoàng cung, một đường đi tới cửa sau vương phủ. Người hầu bởi vì thấy hắn mà nhanh chóng mở cửa, tiến lên dìu hạ kiệu sau đó mang theo hắn hướng mật thất đi tới.

Cửa vừa mở ra, một thân Cửu Long áo vàng ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng, vô hạn quyền uy vẻ vẻ trên ghế rồng, vừa nhìn thấy Lý Đại Duy hắn vắt lông mày hỏi. “Không ai theo dõi người sao?”

“Không có, nô tài rất cẩn thận.” Lý Đại Duy vội vàng chấp tay trả lời.

“Vậy thì tốt, người là người cuối cùng do bốn vương an bài nằm ngâm trong hoàng cung, chú ý một chút...”

Hắn bản thân, bắt giác bĩu môi, không muốn nói những thứ kia. Vốn là có các trọng thần cùng hắn mưu phản, không nghĩ tới tiểu hoàng đế càng làm càng tốt. Không những người theo hắn ít đi còn muốn hắn dừng cương trước bờ vực, nói gì thì Chu Hạo Hi mặc dù còn trẻ nhưng ở vị trí thống trị lại làm cho nền kinh tế phát triển, cuộc sống an lành, thiên hạ thái bình... Hừ, thật là cực kỳ khó khăn!

“Nàng hiện nay như thế nào?”

25. Chương 25

Lý Đại Duy lúng túng cười khan hai tiếng, hai tay bất an run rẩy, “Thành thật mà nói... Nô tài không biết!”

“Cái gì?!” Một đôi tròng mắt đen phun ra lửa giận, “Không biết? Người mới gần đây không phải là nói cho ta biết nàng đã trà trộn vào hầu hạ bên cạnh hoàng thượng sao?”

Vừa thấy hắn bốc lửa, Lý Đại Duy gấp đến độ hai đầu gối quỳ xuống, run rẩy tỏ vẻ, “Đúng là như vậy, nhưng Hoàng thượng gọi nàng làm chuyện gì, lại phái nô tài đi làm chuyện khác, cho nên...” Hắn cũng là rất bất đắc dĩ a.

Quả thực là đáng chết! Hắn mìn chặt đôi môi mỏng, nổi giận dùng dùng nhìn chằm chằm lão nô tài. Lần này hắn là lá bài chủ chốt cuối cùng trong tay mình, vạn nhất để cho hắn bị phát hiện thì một chút tin tức trong cung cũng sẽ không còn người hướng hắn thông báo.

“Thôi, đứng lên đi, chính mình tìm cơ hội cùng nàng nói chuyện một chút!”

Vì muốn Hoàng Thượng cho là hấn đối với ngôi vị hoàng đế đã hạ ngựa giữa đường. Mấy tháng qua hấn đã bế quan ở trong nhà, thậm chí cố ý phái người truyền ra ngoài là hấn có lòng lễ phật .

Cho nên, mẫu hậu lại muốn nha đầu Bối Nhi kia theo người cùng nhau đi đến Ngũ Đài sơn trước, nói là vì hấn mà tìm cao tăng đắc đạo dẫn dắt hấn tu hành, thật là một lão thái bà nhảm chán!

Đang suy nghĩ, Lý Đại Duy đã đứng dậy nhưng còn bất động.

Hấn hung hăng cắn răng, quay đầu lại nhìn thủ hạ một cái, tên thị vệ rất nhanh đưa tới một hộp vàng phát sáng đến chói mắt giao cho Lý Đại Duy.

Lý Đại Duy ngay sau đó cười một tiếng, “Vương gia cảm ơn ngài, ngày sau nếu còn có tin tức gì nô tài nhất định chạy tới thông báo.”

Nhận được thù lao, hấn vui vẻ rời đi.

Còn hấn thì chìm trong suy tư, nên tìm một ngày tiến cung để đi gặp “người đó”.

~*

~“Tôi một lần thôi? Xin Hoàng thượng tha cho nô tài!”

“Tôi một lần nữa thôi!”

“Nhưng mới vừa rồi Hoàng Thượng đã đi vào nhiều lần!”

“Nhịn một chút nữa, Tiểu Tương Tử, trăm sẽ nhanh tiến vào...”

“A ——” một tiếng thảm thiết thét chói tai.

Lúc này ngoài Càn thanh cung, vài cung nữ, thái giám đang đứng, nghe được đoạn đối thoại này, cũng trợn mắt há hốc mồm.

Bên hoàng thượng hậu cung tần phi không ít, nhưng Hoàng thượng cũng chưa từng lâm hạnh. Thẳng về sau tới Nhân phi, Hoàng thượng mới có ngoại lệ. Vốn lại phát sinh ra sự kiện bên trong, muốn đối phó với Nhân phi bá vương ngành thượng cung, dẫn đến liên tiếp phong ba. Cuối cùng đến Nhân phi cùng các phi tử đều bị trục xuất khỏi cung, chẳng lẽ...

Mấy người hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều biết bên trong chỉ có Hoàng Thượng cùng Tiểu Tương Tử mà thôi?

Bọn họ ở đông cung tú nhìn trộm?

Hoàng thượng có phải chỉ thích đoạn tú?!

Đang lúc trong đầu mọi người có một đống suy nghĩ mập mờ, Tô Yên Nhi rút cuộc nước mắt rùng rùng đi ra cửa điện, tư thế bước đi tương đối kỳ quái —— chân thấp chân cao lại lấy một tay chống eo. Ánh mắt mọi người lần lượt thay đổi, đồng thời bước nhanh về phía trước, lo lắng trọng trọng nhìn nàng, “Người không sao chứ?”

26. Chương 26

“Hoàng thượng đối với người...”

“Có phải hay không các người...”

Tô Yên Nhi đôi mắt sáng lệ rơi không giải thích được ngó chừng các thái giám, cung nữ muốn nói lại thôi, “Các người đang nói cái gì?”

“Khi nãy người mới vừa kêu thảm thiết a! Cái kia, cái kia sao?”

Nhìn vẻ mặt mơ hồ của nàng, Tiểu Kim nhin không được mà kề sát vào ở bên tai nàng hỏi nhỏ.

Sau khi nghe hấn nói, mặt của nàng bỗng dưng đỏ ửng lên, vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm bọn họ, “Này quá hoang đường! Các người hiểu lầm a, ta cùng Hoàng Thượng cũng không phải là làm cái kia a!”

“Vậy là làm cái gì?” Mọi người trằm miệng một lời.

“Luyện võ!”

“Luyện võ?!” Mọi người vẻ mặt kinh ngạc.

Nàng bắt đầu gõ đầu, hướng bọn họ nói tới.

Thì ra là Hoàng Thượng đột nhiên nghĩ luyện một loại ám khí, muốn tay nàng cầm một cái chén nhỏ. Chén nhỏ kia nàng để trên đầu, có khi đặt ở trước thắt lưng nàng hoặc ở chỗ đầu gối. Hắn thì lấy vô số viên tiểu ngọc thạch thay thế ám khí, muốn đem những viên ngọc thạch ném vào trong chén thật chính xác. Nhưng hắn làm nhiều lần cũng thất thủ, không chỉ không ném trúng vào mà còn đánh trúng nàng, nói không đau là gạt người a!

Mấy người nghe xong vừa lắc đầu vừa nhìn nhau một chút, “Hoàng thượng võ công không có tệ như vậy?”

Nàng cũng nghĩ như vậy, nhưng không có lý gì hắn lại cố ý thương tổn nàng a? Hắn vừa không biết nàng là người nào, huống chi nàng cũng không có làm gì đụng đến chuyện của hắn... Ách, còn không có, không tuyệt đối sẽ không có, nàng thật không hiểu hắn vì sao tìm nàng làm cái việc này?

“Tiểu Tương Tử, đến lúc nào rồi? Người còn có thời gian nói huyền thuyên!”

Chu Hạo Hi thanh âm lạnh buốt đột nhiên từ trong điện truyền tới.

Thật là gặp quỷ, Hoàng Thượng là Thiên Lý Nhân hay là Thuận Phong Nhi? Người lại không có đi ra, mà bọn họ nói chuyện cũng rất nhỏ, hắn làm sao biết nàng ở đây nói huyền thuyên chứ?

“Bây giờ là lúc nào?” Nàng vội vàng hỏi Tiểu Kim Tử, lúc này thật sự bị hắn hành hạ làm nàng đầu chóng váng.

“Nguy rồi, đến thời gian hoàng thượng dùng bữa a!”

Nói thì chậm đến khi đó lại nhanh, người ở ngự thiện phòng đã vội vã chạy tới, mỗi người trên tay bưng những món ngon trong cái khay đang bốc khói lên, mà Lý Đại Duy rõ ràng cũng ở trong đó, vừa thấy được nàng, hắn liền lao tới mừng, “Tiểu Tương Tử, người đang làm gì đó?!”

“Vậy người tổng quản thái giám đang làm gì đó?” Trong điện thanh âm lạnh như gió đông vang tới.

Nhìn thấy Lý Đại Duy khuôn mặt đang sinh khí (tức giận) lập tức thay vào đó là sự quần bách mà bước nhanh đi vào trong điện. Tô Yên Nhi không thể không thừa nhận, vào lúc này nàng rất cao hứng khi được nghe thanh âm lạnh lùng của Hoàng Thượng ương ngạnh kia.

Đoàn người nhanh chóng đem món ăn đưa vào, thanh âm băng lãnh của Chu Hạo Hi truyền đến lần nữa, “Tiểu Tương Tử?”

27. Chương 27

Không nên a! Nàng còn đang đau cả người đây! Nhưng khi Lý Đại Duy dẫn bọn thái giám định đi ra ngoài, lạnh lùng hướng nàng trừng mắt, nàng không chút suy nghĩ bước nhanh đi vào.

“Hoàng Thượng.” Nàng vội vàng hành lễ, giống như con cừu nhỏ đi tới bên cạnh hắn, nàng cầm khăn lông mang đến cho hắn lau tay một chút, sau lại rót chén trà cho hắn. Chủ tử cao cao tại thượng này hầu hạ thật rất khó khăn!hihihehe_ech02

Ánh mắt hắn động lại trên mặt nàng, “Người uống trước một ngụm.”

“Cái gì?”

“Thử một chút có độc hay không?”

“Dĩ nhiên không có.” Bởi vì nàng ngoài khả năng nhận biết có độc hay không bên trong thức ăn còn có thể nhận ra đó là chất độc gì.

Khuôn mặt hắn trầm xuống, “Trẫm muốn người thử, người liền thử!”

“Vâng, nô tài lập tức uống.” Nàng đưa tay cầm lấy chén trà, uống một hớp.

Hắn ngó chừng nàng. Nàng biết rõ hắn là đang nhìn nàng có phản ứng gì không tốt, nhưng vẫn mặt đỏ tim đập nhanh, không thể khống chế bản thân mình.

“Hắn là không có vấn đề, Hoàng Thượng.” Nàng đem cái chén thả lại trên bàn, đang định cầm một ... cái chén khác châm trà thì hắn lại trực tiếp cầm lấy cái chén mà nàng uống qua đưa vào miệng.

“Hoàng thượng?!”

Hắn mày rậm nhíu lên, “Có vấn đề gì?”

“Ách, cái kia...” Nàng chỉ vào cái chén trên tay hắn, hắn dưới ánh mắt của nàng mà chậm rãi để xuống.

“Thử lại lần nữa những món ăn này.” Hắn lại hạ lệnh.

Nàng không thể làm gì khác hơn là cầm lấy đũa, mỗi một món ăn cùng đồ uống trước thử một miếng sau lại uống một ngụm. Tiếp theo hắn mới bằng lòng ăn uống, hơn nữa toàn bộ đồ ăn cũng đều là nàng đã dùng qua.

Nàng thật không nghĩ tới hắn còn sợ chết như vậy. Thì ra là làm Hoàng Thượng là như vậy, thật đáng thương a. Vì tánh mạng, thậm chí ngay cả nước miếng của tiểu thái giám cũng phải ăn! (chị này thiệt không tinh ý j cả ...)

Bất quá cũng tốt, nàng làm cái việc hộ vệ này ít nhất có thể xác định trước những thứ sơn trăn hải vị này có độc hay không.

Vạn nhất người đó còn tìm người khác tới đối phó Hoàng Thượng, vậy thì thật phiền toái. Cho nên cẩn thận vẫn là tốt hơn.

Kế tiếp, không cần hắn ra lệnh, nàng liền chủ động ở trước mỗi một bữa ăn sẽ thử qua các món ăn.

Nhưng dụng ý của Chu Hạo Hi cũng không phải là như thế, trên thực tế ngự thiện phòng khi nấu món ăn, thì đã có chuyên gia lấy ngân châm (kim bạc) khảo nghiệm qua có vấn đề hay không. Hắn chẳng qua cho là nàng khi làm tiểu thái giám, ăn uống nhất định không tốt. Nhìn nàng thân thể mảnh khảnh còn phải làm việc, cho nên cả bàn sơn trăn hải vị này, nếu nàng có thể ăn được một vòng, bao nhiêu đó có thể bổ sung dinh dưỡng cho nàng. (hi đại ca thiệt chu đáo quá chỉ tiếc chị YN chả hiểu j cả hiihehe_ech13)

“Ăn một chút nữa!”

“Đối với mấy món đã thử qua ...” Cũng đã ăn quá no, các món ăn trên bàn lại còn quá nhiều, nếu ăn nữa nàng liền đau dạ dày.

28. Chương 28

“Trăm bảo người ăn thì người phải ăn.”

Thiệt là người bá đạo mà, hắn nhất định phải đem nàng ép đến chết sao? Nhưng khi Hoàng Thượng đã mở miệng, nô tài như nàng có thể nói không sao? Nàng không thể làm gì khác hơn là cầm lấy chiếc đũa từng miếng từng miếng bắt đầu ăn, không nhận thấy được cặp mắt kia sâu thẳm bên trong hiện lên một đạo mỉm cười.

“Hầu trăm ăn!”

“Cái gì?!” Tô Yên Nhi chưa nuốt xuống miếng thịt kho tàu thiếu chút nữa nghẹn mà hỏi. Cũng may nàng nhẹ vỗ vào trước ngực một cái, rốt cục nuốt xuống được, “Hoàng Thượng người nói...”

“Lời giống như vậy trăm không nói lần thứ hai, người đã ở bên cạnh trăm một thời gian, còn không rõ sao?!”

Nàng dĩ nhiên biết, nhưng là chuyện này có chút mập mờ? Mặc dù, bọn họ ở Nam Kinh, đúng là ân ái ái thường làm chuyện như vậy nhưng giờ này khắc này, tình hình cùng thân phận đều không giống. Nàng lại cải trang thành một thái giám.

Chẳng qua là chủ tử xấu xa này giương lên lông mày, bắn ra ánh sáng lạnh. Nàng cũng chỉ biết điều mà gấp một ít thức ăn, tay không ngừng run rẩy đưa thức ăn vào trong miệng hắn, chỉ như vậy cũng đã làm nàng tim đập thành thạch. Nhưng vào lúc này chiếc đĩa đang lúc gấp thức ăn thế nhưng trơn tuột. Nàng tâm quýnh lên, vội vàng dùng sức kẹp lấy chiếc đĩa, không nghĩ tới viên chả ngược lại văng ra nàng trực tiếp nghiêng thân về phía trước muốn đem nó gấp trở về. Kết quả không chỉ không gấp được mà cả người còn ngã về phía trước vọt vào trong lòng Chu Hạo Hi. Hắn đang ngồi trên ghế vì cái trượt của nàng mà hai người đều té ngã trên đất!

Đôi đĩa trong tay rơi xuống đất, Tô Yên Nhi chặt vật gục ở bên hông của hắn, hơn nữa còn là làm cho nàng quần đến không tìm được vị trí thoát ra. Mặt nàng lại càng hồng, vội vàng muốn đứng dậy, không nghĩ tới...!

“A ~” Đầu tóc không biết gấp phải cái quỷ gì, nàng thế nhưng không ngẩng đầu lên được. Nàng thử muốn tránh thoát, nhưng lại ma sát càng thêm nóng bỏng đến chỗ hắn.

Chết tiệt, mái tóc dài của nàng rút xuống thắt lưng của hắn, tư thế này đã đủ mập mờ nàng còn dám ở phía trên mà cử động.

“Đừng động!” Hắn cắn răng gầm nhẹ.

Nàng sửng sốt. Hoàng thượng sinh khí?

“Thật xin lỗi, nô tài nhớ tới nhưng là có cái gì đụng đến tóc nô tài...”

“Không nên cử động!”

Thanh âm chữ được chữ mất, hắn ngửi được mùi thơm nhàn nhạt thuộc về nàng, đó là mùi thơm tự nhiên tỏa ra từ nàng. Có thể ngay cả chính nàng cũng không biết, nhưng mà hắn nhớ tới cảm giác ôm nàng rất mềm mại, này eo thon mảnh khảnh, chân ngọc bóng loáng, hơn nữa nhớ đến thân thể nàng ở dưới thân thể của hắn không ngừng rên rỉ thở dốc.

Tô Yên Nhi hoàn toàn không dám động, trên thực tế nàng thật giống như nghe được một đạo rên rỉ tiếng thở gấp từ trong miệng hắn bật ra. Nàng nghe lầm sao? Nhưng nếu hắn đối với một tiểu thái giám có phản ứng như vậy đây không phải thật đáng sợ sao?

Đột nhiên, nghe được thanh âm cỗi đồ, nàng khó khăn ngược mắt nhìn hắn. Hắn đang làm cái gì vậy...?

Hả? Nàng sắc mặt trắng nhợt. Hắn, hắn... Hắn thế nhưng lại cởi áo nới dây lưng?!

“Hoàng...Hoàng Thượng...” Tim của nàng đập mạnh. Có thể ư? Nàng yêu nam nhân thế nhưng hắn đối với nam nhân khác lại có hứng thú?

Hắn mím môi, chịu đựng loại dục vọng như lửa cháy bùng bùng đốt cháy, tử mĩ đem móc ở đai lưng lần lượt vén sợi tóc ra hai bên.

Nguyên lai là...Nàng thở phào nhẹ nhõm, “Hoàng thượng, không cần phiền toái như vậy, để...để nô tài ——”

Hắn lạnh lùng trừng nàng một cái, nàng nhất thời không dám nói nữa, nhưng không rõ sắc mặt của hắn làm sao càng ngày càng trở nên lạnh lẽo như vậy. Nàng nói cái gì chọc giận hắn sao?

29. Chương 29

Trước kia hắn thích nhất mái tóc đen thật dài của nàng. Trong lúc ân ân ái ái sẽ nhẹ nhàng phủ qua thân thể của hắn, nàng còn muốn...

“Đi xuống.”

“Ách... Phải.”

Nàng thật không rõ, cùng hắn chung đụng càng lâu nàng càng phát giác mình căn bản là không hiểu hắn.

Chu Hạo Hi đã không khắc chế được dục vọng đối với nàng, hết lần này tới lần khác chỗ hoàng thúc vẫn không có động tĩnh, hắn tính toán những gì? Cuối cùng lá bài tẩy này là cái gì?

Có lẽ, hẳn nên bỏ thủ mà tấn công, trực tiếp tạo cơ hội giúp hoàng thúc.

~*

~Ba ngày sau, một đêm trăng sáng, Chu Hạo Hi bày một bàn thức ăn muốn mời hoàng thúc tiến cung.

“Nhiều ngày không thấy hoàng thúc, hoàng thúc xem ra tinh thần không tệ.”

Một thân áo bào bằng tơ lụa, thân thể hẳn cao lớn với mái tóc mai hoa râm, một đôi mắt đen rất sắc bén trong đôi mắt còn lộ ra tia bối tình quang. Bất quá lúc này hẳn cố ý lấy nụ cười che dấu tia bối tình quang kia, nhìn một bàn thức ăn mặn nhiều món ngon thực tình hảo này, hẳn giả vờ trả lời, “Người nên ăn ít thịt, tâm liền ít đi tính tham lam, tinh thần tự nhiên rất tốt.”

Chu Hạo Hi tự nhiên là đã hiểu.

“Trẫm biết hoàng thúc một lòng lễ phật ăn chay, ngày ngày ở phật đường tại nhà tu tâm dưỡng tính, hẳn là không đụng rượu, cho nên đã chuẩn bị sẵn nước trà.” Hẳn nhìn Tô Yên Nhi đứng ở phía sau một chút, nàng hiểu liền tiến lên, đem bình trà rót đầy một chén trà thơm, sau liền lui ra.

“Hoàng Thượng thật là người có tâm.” Lấy trà thay rượu kính hẳn một chén. Chẳng qua là không nghĩ tới Hoàng Thượng thứ hẳn uống hẳn là rượu mà mùi rượu nồng nặc kia hương thuần, hẳn không nhận được hít một hơi thật sâu.

Chu Hạo Hi không bỏ qua động tác này của hẳn, cười nói. “Bữa rượu ngon này thế gian ít có, hoàng thúc có muốn thử một chút hay không?”

“Không, không cần.” Hẳn hơi có vẻ lúng túng, rượu ngon mỹ nhân luôn luôn là tử huyệt của hẳn.

Chu Hạo Hi cũng không kiên trì, chẳng qua là nhìn Tô Yên Nhi một cái, nàng lập tức tiến lên lần nữa thay hai người chia ra châm trà, châm rượu.

“Làm sao thái giám tổng quản không có ở đây?” Lão vương gia cố giả bộ không giải thích được nhìn tiểu thái giám “xa lạ”.

Chu Hạo Hi mỉm cười nhìn Tô Yên Nhi, “Tiểu Tương Tử rất gọn gàng, trẫm rất vừa ý, vóc dáng tuy nhỏ, nhưng chuyện lớn nhỏ bên cạnh trẫm bây giờ tất cả đều do hẳn ở bên xử lý hầu hạ.”

“Nguyên lai là Hoàng Thượng tìm được người vừa ý. Tiểu thái giám, người thật có vận tốt a!”

Nàng khẽ mỉm cười, không có trả lời.

Chu Hạo Hi cầm lấy chén rượu, uống một chén nữa. Nàng lập tức tiến lên lần nữa rót rượu, không nghĩ tới hẳn ngửa đầu lại là một hơi cạn sạch, nàng sững sốt. Mà lão vương gia cũng chú ý tới tới nay tâm tình của hẳn tựa hồ đặc biệt tốt, cho nên thả tay xuống nâng chén trà, hỏi. “Hoàng Thượng hình như là có chuyện gì vui vẻ? Tối nay tựa hồ đặc biệt có hứng uống rượu.”

Hẳn cười, “Không sai, trẫm đã quyết định sau khi Bối Nhi theo Hoàng Thái Hậu trở về kinh, tộ thay nàng cùng Thiệu Tổ chọn ngày tổ chức chung thân đại sự.”

30. Chương 30

Thì ra là...đem công chúa gả cho thủ lĩnh trại có gì là cao hứng chứ? Lão vương gia trong lòng xem thường, nhưng về mặt có thể thấy được sự vui vẻ giả tạo. “Thật là chuyện vui a, ta đây liền phá lệ cùng Hoàng Thượng uống vài chén.”

“Thật tốt quá, trẫm kính hoàng thúc.”

Tiếp theo, hai người rượu quá ba tuần hàn huyên đến chuyện dân sinh trong thiên hạ, chỉ thấy Tô Yên Nhi hai bên chạy tới chạy lui không ngừng rót rượu, trong nội tâm nàng tự nhiên cũng phải nói thầm. Thật không rõ Hoàng Thượng đang suy nghĩ gì, một đồng cung nữ, thái giám trong hoàng cung để đó không dùng, cũng không phái người tới giúp đỡ nàng chút ít.

Uống đến khi rượu gần hết, Chu Hạo Hi đột nhiên đứng lên nói. “Hoàng thúc chờ trẫm trở lại, trẫm nghĩ đến một món đồ tốt hoàng thúc hẳn sẽ thích.”

Mặc dù không biết hẳn muốn cho mình cái gì, lão vương gia vẫn mỉm cười gật đầu, kính hẳn mà tự uống một chén rượu ngon.

Tô Yên Nhi vừa thấy Chu Hạo Hi rời ghế, trực giác cũng đuổi theo.

“Không cần, người ở lại chỗ này hầu hạ hoàng thúc.” Hẳn lại nói câu này.

Lão vương gia vừa thấy hẳn đi xa cười cười, nghĩ có cơ hội, “Tiểu Tương Tử, thay ta rót đầy chén rượu.”

Nàng vừa tiến lên rót rượu, hẳn lập tức hạ giọng nói. “Người làm rất khá, ta rất ít khi thấy Hoàng thượng thống khoái mà chè chén như thế, xem ra hẳn đối với người hoàn toàn không có phòng bị.” Hẳn từ dưới mặt bàn liền nhét một thứ gì vào trong tay nàng, “Khuyên Hoàng thượng uống nhiều rượu một chút, say đến bất tỉnh nhân sự, sau bắt hẳn uống cái này.”

Nhắc tới cũng là trời giúp hẳn vậy. Hẳn đang muốn tìm lý do tiến cung, không nghĩ tới Hoàng Thượng đã tự mình mở miệng mời hẳn vào cung.

Không lâu sau Chu Hạo Hi liền trở lại, trên tay hẳn cầm phật châu xích màu đen tỏa sáng, “Đây là do cao tăng đắc đạo mang ở trên người gần sáu mươi năm. Mặc dù không phải là vật cao giá gì nhưng có thể cầu cát trừ hung, bảo vệ tâm linh trẫm tĩnh, không muốn vô cầu. Trẫm nghĩ hoàng thúc so với trẫm thích hợp có nó hơn.”

“Cám ơn Hoàng Thượng đã ban thưởng, vật này đúng là hơn cả cho vàng bạc châu báu.” Lão vương bày vẻ mặt vui sướng, nhưng trong lòng không ngừng mắng mủ. Không phải chỉ là một chuỗi ngọc phật châu có gì giống bảo bối...!

Hai người vừa tán gẫu một lát, lão vương gia thúc Chu Hạo Hi uống nhiều rượu đã thấy say mèn, lúc này mới lấy đêm đã tối mà tùy thời rời đi trước.

“Hoàng Thượng buổi sáng còn phải vào triều sớm, chúng ta hồi cung thôi.” Tô Yên Nhi khẩu khí mặc dù tốt, nhưng trong lòng lại rất tức giận không rõ hẳn tại sao muốn uống nhiều như vậy!

“Trẫm tâm tình tốt, còn muốn uống nhiều thêm một chút nữa.” Hẳn vừa nói vừa uống một chén.

Cái này, Tô Yên Nhi cũng không thêm quan tâm đến thân phận của mình nữa, dù sao bốn phía cũng không còn người, nàng đem toàn bộ rượu đổ hết trên mặt đất. “Không có rượu, Hoàng Thượng hồi cung thôi.”

“Tốt.” Hẳn ở trong lòng cười trộm, lại giả vờ nghe lời gật đầu.

Hẳn lung la lung lay đứng lên, nàng bị làm cho sợ nhanh chóng bước lên phía trước đỡ lấy hẳn. Hẳn khẽ mỉm cười, không chút khách khí đem sức nặng toàn thân giao cho nàng.

Trời ạ! Nàng thiếu chút nữa bị hẳn đè bẹp, thở hổn hển, nàng cố gắng đỡ hẳn bước đi. Hai người chật vật mà đi mờ mờ ảo ảo thật vất vả mới về tới Càn thanh cung.

Nàng đỡ hẳn đến bên giường đang muốn lấy hơi, hẳn thể nhưng trực tiếp đem nàng ôm đến trên giường.

“Hoàng Thượng!” Nàng từ chối thật lâu mới đứng dậy, cũng đổ mồ hôi thật nhiều. Không biết động tác này đã để cho Chu Hạo Hi thuận lợi đem thuốc đặt ở trong dây lưng nàng trộm đi, nhét vào dưới gối đầu.

31. Chương 31

Đi lấy bảo vật chỉ là lý do, trên thực tế chuỗi phật châu ngay từ lúc trước đã ở trên người hẳn. Mà nàng cùng hoàng thúc nói những gì hẳn ẩn thân ở nơi kín đáo chỗ bụi hoa, cây cảnh sum suê cũng đã nghe được hết thảy.

“Tiểu Tương Tử.” Hiện tại hẳn phải hảo hảo “đối phó” nàng. “Muội muội duy nhất của trẫm muốn thành hôn, trẫm cuối cùng cũng hoàn thành lời nhấc nhủ của tiên hoàng, nhưng chính là trẫm...”

“Hoàng...Hoàng Thượng?” Nàng phút chốc mở to mắt nhìn người nằm ở trên giường Chu Hạo Hi.

“Đúng vậy a, trăm không phải cũng nên có một hoàng hậu sao?”

“Hoàng thượng đã chọn người rồi sao?” Nàng không chút suy nghĩ bật thốt lên.

Hắn đột nhiên cười, còn hướng nàng phất phất tay, ý bảo nàng hướng tới gần hơn chút nữa. Bởi vì muốn nghe đáp án, nàng không chút do dự nào cúi người nhích tới gần. Không nghĩ tới hắn lại mượn rượu giả điên, đem nàng ôm vào vòng tay. Hắn đè lên trên nàng, khuôn mặt tuấn dật nhìn xuống nàng, hai người khoảng cách quá gần, gần đến mức hắn chỉ động lông mi cơ hồ cũng đụng tới nàng.

Nàng động cũng không dám động liền thở không thông giống như sắp bị hù chết! “Hoàng...Hoàng Thượng, người uống quá nhiều rồi!”

“Tiểu Tương Tử, ta đã nói với người chưa? Người có gương mặt thật thanh tú, nhìn kỹ có chút rất giống như nữ nhân.”

Hắn say thật rồi, nàng đeo mặt nạ da người này ngay cả thanh tú cũng không hề có a.

Bất quá nếu hắn đã say, nàng cũng không cần cùng hắn tranh chấp. Cho nên cười cười trả lời, “Ách... Dĩ nhiên, bởi vì nô tài là tiểu thái giám nha, thanh âm đã không còn, còn không thể có râu a.”

Hắn cười, “Người muốn có râu?”

“Ách...Vâng, nhưng là không thể nào.”

“Vậy người có muốn sờ thử hay không?” Hắn thanh âm khàn khàn hỏi.

“Sờ?” Nàng còn không có kịp phản ứng, hắn đã lôi kéo tay nàng đi chạm vào vùng râu mọc trên chiếc cằm cương nghị của hắn. Cằm giác râu đâm vào lòng bàn tay làm lòng của nàng đập mạnh liên hồi, thanh âm cực lớn ngay cả chính nàng cũng nghe thấy được.

“Tay của người cũng giống như tay của nữ nhân, vừa mềm vừa trơn mượt.”

Hắn lôi kéo tay nàng đi đụng vào vòng ngực rắn của hắn, hai người da thịt chạm vào nhau. Nàng như gặp phải sét đánh, thân thể nàng tạo thành phản ứng kích thích lập tức làm nàng miệng đắng lưỡi khô. Một dòng máu khát vọng mãnh liệt nhanh chóng sôi sục trong thân thể.

Nàng thở hổn hển. “Hoàng...Hoàng Thượng, người...người say, mau để cho nô tài đứng dậy.”

“Chúng ta chơi một trò chơi được không?” Hắn không có để ý tới lời của nàng, ngược lại cách nàng gần hơn, môi của hắn cách nàng chỉ có gang tấc. Ắn đương nhiên là bỏ qua lý do của nàng, bởi vì hắn đang say mà. (hắc hắc ..chị này lại bị anh Hi bắt nạt rồi, hehe)

“Trò chơi...gì?” Nàng kiên trì trả lời, nhưng nhìn chằm chằm đôi tay nhỏ bé bị hắn cứng rắn đè ép ở lồng ngực, nàng lo lắng có thể bởi vì nhiệt độ quá cao mà run rẩy hay không?

Hắn liền trả lời, “Trò chơi huyền bí... Thăm dò thân thể.” (Hix hix trò chơi gì kỳ vậy nè)

“Cái gì?” Nàng đột nhiên có một loại dự cảm không tốt lắm.

“Người chẳng lẽ không tò mò ‘Bảo bối’ của nam nhân cùng thân thể có gì bất đồng?”

Thì ra là...Mặt của nàng bỗng dưng đỏ đến rùng rợn, “Không! Không hiểu kỳ.” Nàng đã xem qua cũng đã dùng qua nha.

32. Chương 32

Hắn thu vào trong mắt bộ dạng thẹn thùng của nàng, trong mắt đen lay động hứng thú phát ra tia tà ác nhìn nàng, “Thành thật mà nói, trăm đối với nữ nhân không có hứng thú.”

“Hoàng Thượng!” Nàng sợ đến choáng váng càng muốn thét chói tai. Gạt người, không phải hắn yêu nàng sao?

“Trăm rất tịch mịch, người biết trăm đến một phi tử cũng không có.”

“Hoàng thượng có thể lập tức tuyển phi tần lập Hoàng Hậu mà!” Nàng không chút suy nghĩ đáp. Hắn cách mình tại sao càng lúc càng gần, hô hấp của hắn phảng phất ở trên mặt nàng, làm nàng như mê người đi. Môi của nàng cách hắn ngay cả một gang tấc cũng chưa tới nha.

Hào phóng như vậy sao? Nàng không tổn thương không ghen tị sao? Hắn trông mắt đen híp lại tiếp tục hỏi. “Người nói thật?”

“Làm...”

Hắn nhếch lông mày lên, “Tại sao lại không nói rồi?”

Không đúng, nàng không muốn hắn có phi tử! Hơn nữa, một khi tuyển phi làm sao có thể chỉ chọn một người? Đến lúc đó có trên trăm ngàn mỹ nhân ở trong hậu cung chờ hắn lâm hạnh, hắn còn có thể đến Nam Kinh với nàng sao?

“Người cũng không muốn, có phải hay không, Tiểu Tương Tử?” Hắn thích nàng trong mắt không cần thận lộ ra tia toan tính, kia hiện ra chính là nàng có quan tâm đến hắn.

Nàng chậm vài nhịp mới lấy lại tinh thần, ý thức được hắn đang hỏi cái gì, không khỏi lúng túng cười khúc khích, “A! Ta...làm sao có.”

“Giữa nam nữ ân ái phải dựa vào cảm giác, nhưng ta đột nhiên phát giác...” Tròng mắt đen của hắn nhìn thẳng khóa nàng lại thật chặt. Khuôn mặt nàng lộ ra vẻ căng thẳng, cứng ngắc liền nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng hắn vẫn cười lấy ánh mắt mà truy đuổi, lần nữa lấy giọng nói mê người nói. “Cho dù là nam nhân đối với nam nhân, một khi có cảm giác cũng là sẽ có dục vọng...” Không kịp chuẩn bị, hắn hôn lên đôi môi nàng, nàng kinh ngạc mở trừng mắt.

Trời ạ, hắn, hắn...hắn hôn nam nhân! (he he)

~*

~Hoàng thượng hôn nam nhân! Mấy ngày qua trong đầu Tô Yên Nhi chỉ quanh quẩn một câu nói.

Mặc dù nàng là nữ, nhưng hắn không biết chuyện a, hắn thậm chí có loại khuynh hướng này...Nàng cảm thấy như đưa đám a. Ngày đó từ khi hắn hôn nàng, nàng mỗi ngày trôi qua càng thêm dần dần, luôn có loại cảm giác muốn khóc. Ngay cả lão vương gia cho nàng cái bao thuốc kia rất cuộc rất xuống chỗ nào nàng cũng không nhớ rõ.

Bi ai hơn chính là, hắn đối với nàng thật giống như càng lúc càng tích cực. Bất kể nàng làm cái gì, nàng cũng có thể cảm giác được ánh mắt hắn nóng rực chuyên chú như ngó xem chừng nàng, làm cho nàng có loại cảm giác không chỗ nào che dấu.

Tựa như giờ phút này ——

Nàng hầu hạ hắn lên giường, hắn cũng không nằm xuống chỉ chăm chú nhìn chăm chăm xem nàng! Nàng đi tới bên cạnh bàn pha trà để uống, lại nghĩ tới mình là nô tài vội vàng để xuống cái chén, thật sự là cả người có cái gì đó không đúng.

Nàng len lén ngẩng đầu nghiêng mắt nhìn qua không ngờ bắt gặp đôi mắt đen kia mang ý cười. Trái tim nàng tựa hồ căng thẳng bối rối cúi đầu, trái tim đập nhanh tựa như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Làm sao bây giờ? Đôi mắt đen kia như hai đóa lửa nhìn vào toàn thân nàng. Khiến cả cơ thể nàng như phát hỏa, sự khao khát trong cơ thể nàng dâng lên khiến cho nàng miệng đắng lưỡi khô, cả người nóng lên.

Hắn người này đến tột cùng là ngủ hay không ngủ?

33. Chương 33

Nàng thật là bị ánh mắt nóng bỏng kia khiến cho tâm hồn không yên, không biết phải làm sao a?

“Tôi đây.”

Trái tim đập lạc đi một nhịp, lấy ánh mắt hoài nghi nhìn chăm chăm hắn, chỉ vào cái mũi của mình, hắn khẽ gật đầu.

Nàng nuốt nuốt mấy ngụm nước miếng, tựa lo lắng hắn hôn nàng. Nàng đang là nam nhân thể nhưng lại bị nam nhân khác ăn sạch.

Nàng kiên trì đi tới, còn chưa đứng vững đã bị hắn một phen kéo vào trong ngực.

“Hoàng Thượng!” Nàng cũng hít vào một ngụm khí lạnh, vẻ mặt chấn kinh bị hù dọa nhìn chăm chăm hắn, hắn lại vươn tay ôn nhu vuốt ve lông mày của nàng, mắt, mũi, môi... Như đang ở Nam Kinh, hắn đối với nàng thương yêu cùng ân ái say đắm.

“Tiểu Tương Tử, phòng của ngươi có một bộ quần áo, đi mặc cho trẫm xem một chút.”

“Ách...Vâng.” Nàng vội vàng từ trong ngực của hắn rời đi, bước nhanh đến chỗ của mình ở trắc phòng, nhưng... (Trắc phòng = phòng nối liền, phòng phụ???)

Ánh mắt của nàng phút chốc trợn to, khó có thể tin chạy vội tới bên giường, nhìn trên giường một ít bộ xiêm y nữ nhân, còn có một mũ phượng sáng rực rỡ. Trời ạ! Nàng thật không biết hắn có tính cổ quái này, nàng yêu hắn nhưng lại...

Rất, rất đáng hận ! Nàng ôm y phục, khí thế hùng hực bước nhanh trở về phòng ngủ của hắn, “Hoàng Thượng, nói gì đi nữa thì nô tài cũng là nam a, cho dù không có cái bảo bối kia” (ặc)

Sắc mặt hắn trầm xuống, “Trẫm ra lệnh ngươi có nghe không?”

“Nhưng là ——”

“Mặc vào!”

Muốn hắn ngày ngày nhìn nàng dùng mặt nạ da người biến hóa thành dung mạo Trương Bình kia, nhìn thôi cũng đủ nôn người. Hắn lại còn phải chịu đựng ánh mắt kia của nàng nhìn hắn giống như là hắn đoạn tụ với thái giám vậy.

Hơn nữa nàng khẳng định đã dùng vải quần chật toàn thân kể cả nơi mềm mại nhất ấy, hại hắn ôm lấy nàng tựa như là ôm nam nhân. Cho nên kiên trì muốn nàng mặc quần áo nữ trang, ít nhất xem ra như vậy sẽ không chướng mắt nữa.

Khi cặp mắt kia của hắn lạnh lùng nhìn nàng chăm chú, nàng phải lần nữa cầm quần áo ôm trở về trắc phòng, vừa nhìn chăm chăm cánh cửa, vừa nhanh chóng thay, chỉ sợ bị hắn nhìn thấy chỗ không nên nhìn a. Mặc quần áo tử tế nàng vừa nhìn chăm chăm mũ phượng trên giường, tâm không cam lòng mà đeo lên. Lúc này mới có ý giống như nam nhân nghênh ngang mà đi ra.

Chu Hạo Hi nhìn nàng ở trong mắt của hắn không còn là Trương Bình không có gì lạ mặt, mà là khắc ở trong đầu hắn chính là dung nhan khuynh quốc tuyệt sắc kia. Nàng mặc bộ quần áo chỉ có hoàng hậu mới có thể mặc, gấu váy có thêu vân phượng, đầu đội mũ phượng châu ngọc, tỏa ra ánh sáng đẹp đẽ ...

“Ngươi thật xinh đẹp!”

Nàng khuôn mặt đỏ ửng như một tờ giấy. Muốn khóc gì đâu! Muốn khóc quá...

“Ta nhớ quá ——” thanh âm của hắn càng thêm khàn khàn.

Sắc mặt nàng trầm lại, chợt quỳ xuống, “Hoàng thượng, nô tài cả gan nói, nô tài mặc dù chỉ là nô tài, nhưng tuyệt không có thể cùng Hoàng Thượng làm chuyện kia, không được, thật sự không được...”

Lão thiên a! Dục vọng trong mắt hắn rõ ràng như thế sao? Nàng đã ở bên cạnh hắn nhiều ngày, nhưng trừ một lần nhờ vào cảm giác say mà được hôn ngoài, giữa hai người không có gần hơn một bước tiếp xúc!

34. Chương 34

Tiếp tục như vậy đúng là không được, hắn tuyệt đối sẽ quên hết thảy mà trực tiếp muốn nàng!

“Đi đổi lại y phục, nên đi ngủ thôi.”

“Nô tài tạ ơn Hoàng Thượng!” Tô Yên Nhi thở phào nhẹ nhõm, hảo tạ ơn hần “Đúng là dừng cương trước bờ vực”. Nhưng nàng cũng biết tối nay khẳng định lại là một đêm khó ngủ, từ sau khi đến nơi này, nàng không có một ngày ngủ ngon.

Nàng đang muốn đi trở về trức phòng, lại thấy hần chặn bị đi ra ngoài, “Hoàng thượng muốn đi ra ngoài sao?”

Hần vẽn vẽn chỉ liếc nhìn nàng một cái, “Người không cần đi theo.” Hần bước đi ra, sau sai người dẫn ra chuồng ngựa, nhưng ngay sau đó liền phi thân lên lưng ngựa, giục ngựa xuất cung.

Hần một đường bôn ba, lướt ra ngoài thành Bắc Kinh, chạy đến kỳ Thạch Lâm. Xuyên qua rừng rậm, đi qua những vách đá thẳng đứng sau đi ngang qua thác nước đang tuôn trào theo đường núi. Đi đến nơi có một khối tượng đá hình dáng cao vút giữa ánh nắng chiếu xuống hừng hực có thể nhìn thấy được phía trên khắc ba chữ thật to “Long Môn giản”.

Bốn gã lính trinh sát vừa thấy có người đi tới liền biết người đến là ai. Lập tức mở rộng cửa vào, chờ hần bước vào trại, còn đánh tiếng đặc biệt báo cho thiếu chủ khách quý tới chơi.

Chu Hạo Hi vừa đến liền tiến vào đại sảnh trại, trừu tên thiếu chủ Đường Thiệu Tổ ngoài ra còn có Tạ Vũ Nhân cùng Tần Duy Lễ, hai người thế nhưng đã ở sẵn đây.

Hần kinh ngạc nhìn hai người, “Ta nghĩ đến đám các người đã trở về Giang Nam.”

Tần Duy Lễ có chút bất đắc dĩ hướng nhìn thê tử, ý tứ rất rõ ràng —— có người mãi mà không chịu đi.

“Lần này chúng ta ở chỗ này chơi lâu một chút, nếu không chờ oa nhi trong bụng ta ra đời, chỉ sợ rằng thật lâu cũng khó có thể quay lại nhà.”

Tạ Vũ Nhân từ nhỏ đã lớn lên ở sơn trại, đối với người nơi này tình cảm rất sâu. Huống chi trước mắt còn có chuyện vui nha, nàng tuy bị cấm vào cung nhưng mà ở đây vẫn thấy được .

Nàng nháy mắt mấy cái, làm sao mà nàng mới nói dứt lời bốn phía đã lâm vào yên tĩnh hoàn toàn. Mà ba nam nhân anh tuấn còn cùng nhau đem ánh mắt nhìn chằm chằm ở trên mặt nàng. Đáng giận! “Được, ta trở về phòng đi ngủ, ba người bạn tốt các người đi mà hàn huyên thật tốt đi.” Ai, nàng phải rời đi.

Cho đến khi cửa bị đóng lại, ba người mới hướng đến cái bàn mà ngồi xuống.

Chu Hạo Hi thở dài một tiếng, “Ta chịu không được nữa, biết rõ nàng là ai, rõ ràng muốn ôm nàng vào trong ngực. Nàng cũng không biết ta đã biết thân phận của nàng, ngược lại làm cho nàng lấy một loại ánh mắt nhìn ta như là ...!”

“Giống như nhìn tên biến thái, sợ ánh mắt của người khi nhìn nàng?” Đường Thiệu Tổ lập tức đón lấy lời của hần.

Hần cứng ngắc mà gật đầu, hai gã bạn tốt nhưng nhịn không được cười khẽ một tiếng.

“Ta cười không nổi, các người không thấy được ta gắng bắt nàng đi thay nữ trang, nàng lại lộ ra cặp mắt vừa kinh sợ vừa sinh khí, đôi mắt đẹp tức giận, quả thực xem ta giống như quái vật.”

“Ha ha ha...” Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, hai người cũng nhịn không được nữa mà cất tiếng cười to, nhưng nhưng ngay sau đó liền cầm miệng, bởi vì...

“Ha ha...” Lại vẫn có một tiếng cười lớn khác, hơn nữa còn là nữ nhân!

Tần Duy Lễ trực tiếp đi tới bên cửa mở cửa, liếc thấy thê tử đang ôm bụng cười to, “Vũ Nhân!”

35. Chương 35

“Thật xin lỗi, nhưng là người biết ta...” Nàng cười đến chảy nước mắt, “Ta vốn đã nghĩ ở trong phòng nhưng lúc này Hoàng thượng thật vất vả mới tới cửa. Ta dĩ nhiên muốn xuống nghe lén một chút thôi nếu không ta sẽ buồn chết mất.”

Sự tình quái của Tạ Vũ Nhân làm tất cả mọi người không thể không giao động a. Bởi vì Chu Hạo Hi kể chuyện quá chuyên chú lại không nghĩ tới muốn đề phòng nàng nghe lén!

“Thật ra thì, Hoàng Thượng, vấn đề của người rất đơn giản.” Nàng vỗ bộ ngực, vẻ mặt tự tin.

“Đơn giản?” Hấn lại cảm thấy không ổn.

“Trong cung có thám tử của lão vương gia kia, người sẽ đối với Yên Nhi như thế nào? Người một lòng luôn giả vờ không biết nàng? Bởi vì người không muốn cho hấn biết nàng đối với người có tầm quan trọng đến thế nào, cho nên...” Nàng như tên trộm cười cười, “Người nên mang nàng xuất cung a, đến lúc đó còn cần quản ánh mắt của ai, người đại khái không phải có thể muốn làm gì thì làm sao.”

“Nhưng là chúng ta chính là muốn bức lão vương gia kia ra lá bài tẩy cuối cùng, cũng là tính toán theo hấn chơi một lần cuối cùng này.” Tần Duy Lễ đem lời Đường Thiệu Tổ từng nói qua thuật lại một lần.

“Hừ! Nói trắng ra là Hoàng Thượng sai người đưa tới một bọc nhỏ đựng thuốc bột.” Nàng lấy ánh mắt khinh thường hướng Đường Thiệu Tổ cùng trượng phu, “Muốn mấy người tìm đại phu, thậm chí cả người giang hồ một chút am hiểu dùng độc cũng mời, nhìn cũng đã nhìn nhưng cũng nhìn không ra cái gì.”

“Chuyện này làm sao người biết?” Tần Duy Lễ rất kinh ngạc. Chuyện này Đường Thiệu Tổ xin hấn hỗ trợ, điều tra một chút xem có đại phu nào nghiên cứu độc được không, nhưng là chuyện này hấn vốn không cho thế tử biết.

“Các người quên những địa đạo bí mật ở đây ta vốn quen thuộc?” Nói đến điểm này nàng nên toan tính lại. “Ai bảo có người sợ vợ mình mang thai nhân rồi mà xen vào, chuyện gì cũng không chịu cho vợ biết chứ?” Câu này đương nhiên là chỉ cây dâu mà mắc cây hòe nha.

“Vũ Nhân...” Tần Duy Lễ thật bị nàng đánh bại.

“Cho nên Hoàng Thượng, ta nói như thế.” Nàng trước ném cho trượng phu một ánh mắt xem thường sau nhìn lại Chu Hạo Hi nói. “Thật ra thì lão vương gia muốn đối phó người, một là hạ độc, hai là ám sát, trừ lần đó ra, còn có thể diễn ra cái gì chứ. Trong mắt của ta, tên thối vương gia kia căn bản không làm được cái gì vừa mắt.”

Nàng tạm ngừng, rồi nói tiếp. “Người lo mà mang nàng vì phục xuất tuần, cùng nàng đem mọi chuyện mà nói trắng ra, đem chuyện muốn làm ra làm, rồi trở về tiếp tục diễn trò. Người làm tiếp vai Hoàng Thượng của người, nàng diễn tiếp vai Tiểu Tương Tử của nàng. Nếu không...” Nàng lông mày nheo lại, nhìn trượng phu cùng Đường Thiệu Tổ, “Chẳng lẽ đợi đến khi hoàng cung truyền ra tin hoàng đế là một tên mê luyện tiểu thái giám thì lại thành ra mất bò mới lo làm chuồng? Lúc đó sẽ ảnh hưởng đến uy tín của thiên tử đó.”

“Quả thật là ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê.” Chu Hạo Hi khẽ mỉm cười, “Cám ơn, nghĩa muội.”

Hấn hướng nàng gật đầu rồi xoay người mà ra đi.

Nàng sững sốt, nghĩ đuổi theo lại bị trượng phu ngăn lại, không lâu liền nghe được tiếng vó ngựa đã đi được ngàn dặm.

Cái gì? Nàng không cam lòng nhìn chằm chằm trượng phu, “Ta cung cấp mưu kế, Hoàng Thượng lại không giao ngân lượng cho ta a.” Nàng là thích nhất là tiền mà.

“Ta cho người.” Hấn cười lắc đầu.

“Người?” Nàng rúc vào trong lồng ngực của hấn làm nũng, “Không được! Của người là của ta, người cũng là của ta, người cho ta không phải là...”

“Ta đây cho người được không? Tạ nha đầu!” Đường Thiệu Tổ vẻ mặt xụ xuống nhìn nàng chằm chằm. Nghĩa muội này thật là một tiểu quỷ ham tiền.

Nghe vậy, nàng cười đến rục rở, “Dĩ nhiên là được!”

36. Chương 36

“Cái gì? Hoàng Thượng muốn vi phục xuất tuần, còn muốn nô tài làm hộ vệ?!”

Tô Yên Nhi mới sáng sớm đã bị Chu Hạo Hi đánh thức, cơn buồn ngủ toàn bộ đều tiêu tán. Nàng toàn thân cao thấp bao bọc cùng cái chăn không khác cái bánh chưng chút nào, còn nghĩ ôm chăn thật chặt ngồi ở trên giường nhìn Chu Hạo Hi quần áo chỉnh tề. Nàng đầu tiên là hoài nghi mình đang nằm mộng, tiếp theo lại hoài nghi mình có phải nghe lầm hay không?

“Đúng là như thế.” Hắn cười đến rất là khoái trá, vừa nghĩ tới có thể không bị nàng nhìn hắt giống như yêu thích nam nhân, nụ cười của hắn càng thêm mê người.

Nàng trừng mắt nhìn, thiếu chút nữa bị nụ cười của hắn so sánh với ánh mặt trời còn chói mắt hơn làm cho điên đảo a. Hắn đúng là anh tuấn quá mức!

“Tiểu Tương Tử, ngươi là nhìn trẫm đến chảy nước miếng sao?” Hắn cố ý lên tiếng chế nhạo, mặc dù một đêm chưa ngủ nhưng tinh thần của hắn một chút cũng không có mệt mỏi.

Mặt nàng đỏ rực lên, toàn bộ lý trí cũng trở về. Nàng tay trái gà không chặt, sao có thể làm hộ vệ? Không được, vì an toàn của hắn, tuyệt không thể để cho mình đảm nhiệm chức hộ vệ này được.

“Hoàng Thượng xin hãy suy nghĩ đến người khác, cao thủ đại nội nhiều như vậy, ngự tiền thị vệ Đường Thiệu Tổ còn tốt hơn ...”

“Hộ vệ không phải có công phu là được.” Hắn trực tiếp cắt đứt lời của nàng.

“Là sao?”

“Còn phải có đủ độ nhạy cảm.” Đây đương nhiên hắn tùy tiện mà nói, thật ra thì chỉ cần là nàng là được.

Độ nhạy cảm... Nàng còn gì nữa không? Kể từ sau khi biết thân phận chân thật của hắn, đầu của nàng thường bị lâm vào trạng thái hỗn loạn.

“Ngươi không tin vào ánh mắt của trẫm?” (ac tin được mới lạ ah)

“Ta không tin mình có khả năng kia.” Nàng thấp giọng lầm bầm.

“Trẫm cũng không lo lắng, ngươi sợ cái gì?”

Nàng sợ... Nàng ở trong lòng thở dài một tiếng, nàng sợ mới nhiều chuyện a! Hết lần này tới lần khác lại thêm chuyện hỗn loạn, nàng thật sự rất khó suy nghĩ kỹ!

“Ngươi tiếp tục ngủ đi, ta phải vào triều sớm còn phải báo cho mấy tên trọng thần an bày một số chuyện nữa. Nếu không có vấn đề, hắn là mấy ngày sau là có thể lên đường.” (hix có hoàng thượng nào lại bảo nô tài ngủ đi ta đi làm việc không, thế mà chị này cũng k nghĩ ra hic..hic!)

Nhìn hắn nói vừa dứt lời liền xoay người rời đi. Nàng trừng mắt nhìn, véo vào hai má của mình, “Đau a!” Thì ra là không phải là mộng, hắn thật muốn dẫn nàng vi phục xuất tuần đó có thể hay không sẽ đến Nam Kinh gặp nàng?

Sắc mặt nàng phút chốc biến đổi. Hồng bet! Hy vọng hắn không biết... Nếu không, mọi chuyện sẽ bại lộ a!

Hoàng thượng muốn vi phục xuất tuần hơn nữa chỉ đem Tiểu Tương Tử, rất nhanh Lý Đại Duy liền nhanh miệng mà đến truyền vào tai lão vương gia.

Trong mật thất vương phủ hắn luôn miệng than thở, “Tiểu Tương Tử này thật là hạ được, xem ra giang hồ nói không sai. Người kia đối với nam nhân đặc biệt có một bộ công phu, nhanh như vậy đã thu phục được Hoàng Thượng.”

“Vương gia, người lần này tìm người thật rất lợi hại, ta nghe nói...” Hắn mắt lộ ra chuyện mập mờ nghe được từ các cung nữ. Chu Hạo Hi cùng Tô Yên Nhi ở Càn thanh cung truyền ra cái kia làm người khác nghe đến mà đỏ mặt tim đập chân run. Còn có ngày đó Tô Yên Nhi bước đi tư thế quá dị, nhưng chỉ nói do Hoàng Thượng đang luyện công mà thuật lại.

“Hừ, hoàng thượng luyện công phu thời gian thật ngắn thế hần đã vào trông ta cần gì phải khổ cực mà nghĩ ra phương thức hạ độc mà đoạt vị nữa!”

37. Chương 37

Lão vương gia cười đến tà mị. Thì ra là Hoàng Thượng có sở thích cổ quái này, không trách được đem một đồng thiên tiên mỹ nữ đưa vào cung cho hần làm phi tử, hần ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tới một cái.

“Hoàng Thượng thẩm mỹ quan so với người khác đúng là có bất đồng. Lần trước Nhân phi làm cho người ta chỉ nhìn thôi nước miếng đã chảy ròng lại không được gì, thế mà lần này tên tiểu thái giám này trông thì thật sự quá bình thường lại... Ta cùng nàng lần đầu tiên tiếp xúc, trong lòng rất thất vọng, cũng rất hoài nghi năng lực của nàng, nhưng bây giờ thì ta thật là phục nàng!”

Hần lông mày nheo một cái, đột nhiên lại nghĩ tới, “Bất quá lần trước ta có cho nàng một gói thuốc, nàng tựa hồ không dùng hết, lần này tới lần khác ta lại không tiến cung được, như vậy đi...” Hần từ trong tay áo lấy ra một bình sứ bạch ngọc, “Vật này người tìm cơ hội giao cho nàng, muốn nàng để ở trên người tùy thời mà sử dụng. Dọc đường chỉ có nàng cùng Hoàng Thượng, nàng sẽ có rất nhiều cơ hội để hạ thủ, ta muốn nàng tuyệt đối không thể thất thủ nữa.”

Dĩ nhiên cũng phải ngầm mà phái một người ngó chừng nàng, có lúc còn có thể hỗ trợ.

Lý Đại Duy nhìn chằm chằm cái bình kia. “Này... Vương gia, người biết là nô tài không có can đảm làm chuyện như vậy a, nô tài chỉ dám truyền lời.” Hần rất sợ chết, không có can đảm thử đâu cho dù có kim ngân tài bảo đảm, nhưng hần chính là không dám làm bất đối với các món ăn của Hoàng Thượng.

“Ta cũng không có muốn người làm, chẳng qua là gọi người chuyển thôi!” Lão vương gia vừa nói vừa nhìn thủ hạ đứng ở phía sau, hai người lập tức hiểu ý mang đến hai hộp đựng vàng phát sáng đến lóa mắt.

Lý Đại Duy ánh mắt lập tức hiện lên vẻ tham lam.

“Cầm đi đi, hãy biết giữ miệng.”

“Là dạ...dạ.” Hần nhận lấy, cười đến khoe miệng rộng đến mang tai, thừa dịp bóng đêm che chở, hần rất nhanh ngồi vào kiệu hồi cung.

~*

~Sáng sớm ngày thứ hai, thừa dịp Chu Hạo Hi vào triều sớm, Lý Đại Duy đặc biệt sai người gọi Tô Yên Nhi tới chỗ của mình, ngay sau đó tiết lộ cho nàng biết thân phận, “Thật ra thì ta với người giống nhau, cũng là thay Vương gia làm việc cho người.”

Cái gì?! Tô Yên Nhi hoàn toàn không có ngờ tới hần tìm nàng tới là vì nói chuyện này!

“Có tiền có thể sai ma sai quỷ đây là gốc rễ cũng không có gì hảo ý ngoài cái này...” Hần đem chuyện tối hôm qua vương gia giao cho hần bình sứ bạch ngọc đưa cho nàng, cũng đem lời nhủ của vương gia chuyển, sau đó nhanh chóng nhìn bên ngoài một chút, “Người đi nhanh đi, đừng để cho người khác bắt gặp người đã tới chỗ ta.”

Yêu tiền lại sợ chuyện! Tô Yên Nhi thật không nghĩ tới hần là người của lão vương gia, may mắn lá gan của hần khá nhỏ, nếu không... Nàng lắc đầu, vừa nghĩ tới hần từng là người gần Chu Hạo Hi nhất, nàng giống như dọa chính mình cả thân đổ mồ hôi lạnh.

Lý Đại Duy vốn không có đem nàng để vào trong mắt, nói toạc ra là vương gia an bày cũng không ít nam nữ tiến cung, nhưng không có một người nào, không có việc gì làm xong. Hần thân là tổng quản thái giám, vẫn là cộc ngầm được vương gia coi trọng nhất, tính cách tự nhiên có phần lớn lối, bất quá bây giờ hần cũng không dám đối với nàng bất kính nữa

“Tiểu Tương Tử? Tiểu Tương Tử?!” Hần nhẹ giọng gọi, bởi vì nàng thần người ra!

Nàng lúc này mới lấy lại tinh thần, “Ta biết nên làm như thế nào.” Nàng nhanh chóng đem thuốc cất vào trong ống tay áo, xoay người rời đi.

38. Chương 38

Liên tiếp hai ngày, Chu Hạo Hi đều xử lý quốc sự, có thể bởi vì sắp được cùng nàng rời cung mà đạo này hẳn nhìn nàng lộ thêm mấy phần thân mật.

Tô Yên Nhi kinh hồn, hẳn cũng là quá tự nhiên mà quên thân phận của mình rồi. Thậm chí có mấy lần mặc cho các trọng thần vào cung thương thảo quốc sự mà hẳn lại cứ nhiên dùng đôi mắt đen tràn đầy dục vọng kia mà nhìn nàng. Lúc ấy chúng đại thần không ai là không kinh ngạc, ánh mắt bọn họ nhìn nàng hoảng hốt, mặc dù hoàng thượng ánh mắt lập tức khôi phục lại sự đăm đăm thường ngày, nhưng nàng nhìn ra được việc này thực sự đã dọa bọn họ sợ hãi.

Mà lúc này, lại có một tên quan văn không cẩn thận mà nghe được các chuyện to nhỏ của mấy cung nữ, nói thấy Hoàng thượng ở bên trong Càn Thanh cung ôm tiểu thái giám ...

Hắn lập tức cùng mấy đại thần tụ tập lại, sau khi thương thảo đặc biệt đem mấy cung nữ kia tới, còn đem Tiểu Kim Tử thái giám đã từng ở chung một chỗ với Tô Yên Nhi toàn bộ gọi tới hỏi. Bọn họ nghe đến đoạn Hoàng Thượng từng nói qua cái gì “Đi vào mấy lần” da đầu mọi người đều tê dại hết, da mặt cũng tái đi!

Sau khi đuổi đám người Tiểu Kim Tử đi, tên quan văn lòng như lửa đốt nói. “Không được! Hoàng Thượng là minh quân a, không thể để cho người đi trệt như vậy được, chúng ta phải kéo người quay lại một phen!”

“Hoàng Thượng sẽ vì phục xuất tuần, chúng ta có thể ngăn cản cái gì?”

“Hoàng Thái Hậu cùng Công Chúa không phải là sắp trở về sao, làm sao còn chưa thấy bóng dáng?”

“Có, chúng ta liền đem các bản tấu gấp mấy ngày tới cho Hoàng Thượng phê duyệt cố gắng kéo dài thời gian chờ Hoàng Thái Hậu trở về, để cho Hoàng Thái Hậu định đoạt chuyện này.”

Chúng thần mặc dù quyết định như thế, nhưng không ai ngăn cản được hứng thú đi chơi của Chu Hạo Hi. Sau khi mấy tên đại thần khai báo mọi chuyện xong, hẳn liền sáng sớm hôm sau mang theo Tô Yên Nhi xuất cung, lưu lại các đại thần khóc không ra nước mắt.

Mà đến lúc xế chiều Hoàng Thái Hậu cùng Chu Bối Nhi mang theo một cao tăng ở Ngũ đài sơn hồi cung.

Mấy tên trọng thần lập tức yêu cầu gặp người gấp. Hoàng Thái Hậu thấy bọn họ vẻ mặt nghiêm túc, không thể làm gì khác hơn là bảo Chu Bối Nhi mang cao tăng kia đi nghỉ ngơi trước.

“Thật ra là có chuyện gì?” Hoàng Thái Hậu không giải thích được nhìn các trọng thần.

Mấy tên đại thần vội vàng đem chuyện Chu Hạo Hi cùng Tô Yên Nhi mà nói tới.

“Thật là có chuyện này ư?!” Hoàng thái hậu vẻ mặt khó có thể tin.

“Chúng thần không dám bịa đặt, huống chi chúng thần đối với Hoàng Thượng là trung thành tuyệt đối chỉ hy vọng Hoàng Thượng sớm hồi tâm!” Một tên trọng thần thâm trầm tỏ vẻ, những người còn lại càng gật đầu như bầm tỏi.

Hoàng Thái Hậu lông mày liễm nhãn lại mắt nhìn về phía cửa, “Ai gia hiểu, các người lui xuống trước.”

Mọi người vừa rời đi, Chu Bối Nhi chờ một lát cũng đến đại sảnh, có chút bất bình nói. “Tổ nữ nãi, hoàng huynh lại vì phục xuất tuần rồi, thật không có suy nghĩ, chúng ta mới vừa trở về mà!”

“Ai gia biết, ai gia đang nhức đầu đây!” Hoàng Thái Hậu vừa nghĩ vừa lắc đầu, “Ta nghĩ hay là tìm ít phi tử tiến cung cho phải.”

“Tổ nữ nãi đang nói cái gì?” Chu Bối Nhi một bên hỏi một bên vừa đi đến phía sau lưng lão nhân gia thay tổ nữ nãi đầm bóp.

“Hoàng huynh người, hẳn... Ai, ai gia lo lắng hẳn...” Nàng đem lời các trọng thần nói đơn giản thuật lại cho cháu gái nghe.

Chu Bối Nhi vừa nghe, buột miệng cười, “Tổ nãi nãi bọn họ suy nghĩ nhiều quá, hoàng huynh làm sao có thể có coi trọng một tiểu thái giám được!”

39. Chương 39

“Nhưng lần này đi tuần mà hần chỉ đem theo một tên tiểu thái giám, trước kia hần ít nhất cũng còn có mang theo một vài võ quan, ngự y cùng các cự thần đức cao vọng trọng mới xuất cung...”

“Do chỉ là đi tuần nên chuyển đi rất ít người biết, hoàng huynh sau khi ra khỏi cung lại muốn một mình hành động, chỉ nói rõ hai tháng sau ở chỗ nào đó gặp mặt. Cho nên, trong khoảng thời gian này huynh ấy đi nơi nào, Chu Nhi không biết được.”

“Chính là vì như vậy ai gia mới lo lắng, không biết hần có thừa dịp này ở bên ngoài mà làm chuyện hoang đường gì không nữa?”

“Tổ nãi nãi hoàng huynh là một người có chừng mực, người không cần phải quá lo lắng.”

“Ai gia phải lo lắng.” Hoàng thái hậu lắc đầu, vỗ vỗ vào bàn tay cháu gái. “Hoàng huynh người mới có mấy tuổi đã lên ngôi, cá tính trưởng thành sớm, nói đến trị quốc, hôm nay là tứ hải thái bình dân sinh yên ổn. Năng lực của hần không cần phải hoài nghi nhưng là ở phương diện nữ nhân thật sự là hần không bình thường.” Con người không thể không có tính ham muốn sắc dục (sắc đẹp và dục vọng) chẳng lẽ hần không có cả hai.

Hoàng Thái Hậu thì quá lo lắng, Chu Bối Nhi lại một chút cũng không lo lắng, “Hoàng huynh chẳng qua là đang đợi một nữ nhân thôi.”

“Đợi một nữ nhân?” Đây là ý gì.

“Đúng vậy a, ta cùng hoàng huynh thập phần giống nhau, thà thiếu chứ lạm.” Nàng là tin tưởng như vậy.

“Các người làm sao lại giống nhau, người là nữ nhân, hoàng thượng là nam nhân, hậu cung ba cung lục viện làm sao có thể liên một lúc cả một phi tử cũng không có?” Ta càng nghĩ càng không đúng, “Không được, truyền ý chỉ của ai gia, ai gia muốn thay Hoàng Thượng tuyển phi.”

“Hoàng huynh sẽ không tiếp nhận đâu” Chu Bối Nhi nhún lông mày lắc đầu.

“Ta sẽ buộc hần phải tiếp nhận.”

Xong, nhìn tổ nãi nãi, cặp mắt kiên định kia, hiển nhiên lần này vì hương khói của hoàng gia bà chính là tính toán có phần khư khư cố chấp...!

~*

~Tô Yên Nhi chưa bao giờ cùng Chu Hạo Hi vi phục xuất tuần, nhưng từ khi cùng hần xuất cung cùng ở chung cho tới nay, nàng bắt đầu hoài nghi, hần thật sự là một hoàng đế tốt sao?

Bọn họ một đường hướng Giang Nam mà đi, thậm chí có thể nói là chỉ du ngoạn sơn thủy đến hạ lưu Trường Giang.

Mặc dù đoạn đường này cũng không có thấy các quan phụ mẫu có biện pháp gì, nhưng cũng không có gặp phải dân chúng nghèo khổ lầm than hoặc có các vụ dân cáo quan.

Nhìn qua, hầu hết đều là cảnh nhân dân sống ấm no hạnh phúc, giống như lúc nàng và Cổ Chi ở Nam Kinh, cũng là trải qua một cuộc sống Thái Bình. Về sau đã không còn phát sinh chuyện Thiệu Hoàng Văn ham mê sắc đẹp của nàng lại vừa ý thể phụ thân là Vương gia mà dùng cường quyền ép cưới nàng nữa. Nhìn cảnh này lại làm cho nàng nhớ đến truyện cướp dâu khi xưa.

Hôm nay hồi tưởng, khó trách khi đó thuộc thân vương kia bị triệu hồi về Bắc Kinh, Thiệu Hoàng Văn bị dày đi biên cương lao động, Chu Hạo Hi trong miệng nói có “bằng hữu có thể lực” căn bản chính là hần!

40. Chương 40

Lúc này, bọn họ đang ngồi tiếp tục xuôi về nam.

“Chu gia!” Bởi vì đang vì phục xuất tuần, hần muốn nàng gọi hần là “Chu gia” mà không biết rằng đối với nàng mà nói, hai chữ này quen thuộc đến thế nào.

“Chúng ta không phải là đến thành trấn nào cũng nên ở lại mấy ngày sao? Tại sao lại cả đường chỉ ngồi kiệu một lần xuôi về nam vậy?”

“Vì sao hỏi vậy?” Hần liếc nhìn nàng một cái.

“Như vậy mới có cơ hội nhìn thấy hoặc nghe thấy có chuyện không tốt gì chứ?”

“Ở dưới sự thống trị của trẫm, có chuyện gì không tốt?” Hần mang theo giọng điệu nửa uy hiếp mà hỏi ngược lại.

“Ách——” nàng bị hỏi đến cứng họng.

Lộ trình kế tiếp, nàng thông minh lựa chọn im miệng, mặc dù trong lòng nàng thật sự rất muốn hỏi hần rốt cuộc là muốn đi như vậy mãi sao? Bọn họ có khi đi đường cả ban đêm ngay cả chi phí dùng khách sạn cũng giảm đi rất nhiều!

Mãi cho đến khi nhìn thấy phong cảnh quen thuộc, nàng lúc này mới giật mình thì ra bọn họ đã tới Nam Kinh.

Giống như là đã an bày tốt trước đó, hần trực tiếp sai kiệu phu đem cỗ kiệu mang lên bến tàu, lấy một mảnh tơ lụa kim hoàng sắc hoa lệ làm màn che, khoảng chừng hai tầng nhìn vừa khí phái vừa không mất đi sự trang nhã mỹ lệ, thuyền hoa đã dừng ở một bên.

Hai người đồng thời xuống kiệu, nàng mở to mắt nhìn cảnh sắc trước mắt. Có thể nói là cuộc đời nàng lần đầu tiên đi một con thuyền đẹp đến thế này, nàng không hề biết được đây là do Chu Hạo Hi khi quyết định vì phục xuất tuần Giang Nam đã chuẩn bị trước. Hần sai người ngày đêm đẩy nhanh tốc độ đóng ra con thuyền xinh đẹp này.

“Có đẹp không?” Hần mỉm cười nhìn nàng.

“Ân.”

“Thuyền này là do trẫm đặc biệt sai người làm ra.” Hần lấy âm lượng chỉ có nàng nghe thấy được.

Nàng đôi mắt đẹp rạng rỡ sáng lên, “Thật xinh đẹp a.”

“Lên thuyền thôi chúng ta còn phải đi đón một người.”

Hần vừa nói vừa đi lên thuyền, nàng vội vàng đuổi theo.

Kiệu phu đem toàn bộ hành lý của hai người đem lên thuyền sau đó cung kính hành lễ, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Trên thuyền nhìn mấy người chèo thuyền nàng cảm giác có chút không đúng, bất quá thấy Chu Hạo Hi đã đi vào bên trong thuyền hoa nàng không thể làm gì khác hơn là vội vàng theo vào. Nhìn ánh mắt của hần ý bảo, nàng đem màn che bằng tơ lụa rủ xuống hoàn toàn ngăn cách phía bên ngoài.

“Chu gia mới vừa nói còn muốn đi đón một người, là ai vậy?”

Nàng tò mò hỏi, một bên là thoải mái ngồi trên ghế rót chén trà cho hần.

“Là hồng nhan tri kỷ của trẫm.”

Nghe vậy, nàng cả người chấn động, chén sứ trên tay cũng làm đổ nước trà ra. Khi hần nhướng mày hồ nghi nhìn nàng, nàng miễn cưỡng nặn ra nụ cười lấy khăn lau phần nước trà đổ ra tiếp tục rót trà, lúc này mới lo sợ bất an đem đến trước mặt hần, hầu hạ hần uống trà.

Cầm lấy cái chén không trở lại trên bàn, lòng của nàng càng thêm thấp thỏm bất an. Hắn có mấy người hồng phần tri kỷ đây?

Nếu như ý hắn ám chỉ chính là nàng, thì thảm thật rồi?

Nhưng nếu như hắn ám chỉ một hồng nhan tri kỷ khác, thì nàng không là chỉ có thảm thôi, mà còn sẽ đau lòng.

41. Chương 41

“Người cũng ngồi xuống nghỉ ngơi đi.” Nhìn nàng có chút không yên, tâm tình của hắn cũng không khác gì.

Nàng ngồi xuống, nhưng chỉ chốc lát sau lại đứng lên, len lén kéo màn che ra nhìn cảnh trí bên phía ngoài. Con thuyền này chậm rãi lướt qua phong cảnh nàng đã quen thuộc từ lâu. Tâm đã không đau, nhưng bởi vì quá mức khẩn trương dạ dày lại đau.

Xong, giờ phải làm sao đây?

Nàng len lén liếc mắt nhìn Chu Hạo Hi đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Hắn bề ngoài nhìn như đạm mạc, nhưng vừa thấy nàng lập tức không nói gì mà trực tiếp ôm nàng đến trên giường mà “ôn chuyện”, nhưng lúc này Cổ Chi đang giả trang nàng, vạn nhất nếu...

Dạ dày nàng lại là một trận đau đớn, thật sự ngồi không yên nữa. Nàng đứng lên không tự chủ được bước đi thông thả lên khoang thuyền, đã càng lúc càng đến gần Khuynh Hi viên, mười ngón tay nàng quăn lấy nhau. Làm sao bây giờ đây?

Mọi người cho rằng nàng lo lắng đề phòng, không biết làm sao lại nhìn phía ngoài. Cặp mắt Chu Hạo Hi lại tràn đầy tia hứng thú, tròng mắt đen còn lộ ra vẻ giảo hoạt động lại trên khuôn mặt nàng.

Hắn tuyệt đối sẽ “hồi báo” nàng thật tốt, mấy ngày này nàng quảng cho hắn bao nhiêu là ánh mắt kì dị, cho rằng hắn là biến thái, khiến hắn phải chịu nhục.

Khi thuyền bỏ neo ở cửa sau Khuynh Hi viên, Tô Yên Nhi trong lòng cũng chỉ có chữ “Xong”, lại nhìn thấy hắn lấy ra cái chìa khóa sai người trước đi mở cửa, tâm lại càng lay động.

Đoàn người lục đục xuống thuyền.

Lâm bà bà đang quét dọn tại hậu viện vừa nhìn thấy mặt Chu Hạo Hi mấy tháng đã không thấy, nếp nhăn đầy trên khuôn mặt già nua xem ra cười đến toét miệng, “Chu gia, ta lập tức đi báo cho Tô cô nương, biết người đã đến rồi, nàng nhất định cao hứng lắm.”

Không cần gấp như vậy được không! Tô Yên Nhi da đầu tê dại, nàng mau mau bắt tỉnh cho rồi.

Trời ạ, phải làm cái gì bây giờ?

Một lát sau, nàng lại nghe có thanh âm binh binh bång bång nghĩ cũng biết nhất định là Cổ Chi nghe Chu Hạo Hi đến bị làm cho sợ đến giật xiu rồi.

Quả nhiên Cổ Chi mang mặt nạ da người Tô Yên Nhi vẽ mặt thống khổ, một tay còn xoa đầu gối mới vừa đụng vào bàn đá, chuẩn bị châm trà đang chân thấp chân cao đi tới. Nhìn đến Chu Hạo Hi ngọc thụ lâm phong, trên vẻ mặt nàng quả thực như cha chết mẹ chết!

Trời ạ, dĩ nhiên là thật?! Cổ Chi không tưởng nổi...nàng không thể tưởng tượng nổi hắn thật là đang đứng ở chỗ này?

“Yên Nhi của ta tại sao nhìn như không có cao hứng khi thấy ta vậy?” Chu Hạo Hi nhú mày, vẻ mặt cũng trầm xuống theo.

“Ách...Ta...” Cổ Chi đột nhiên vừa mở to mắt, khó có thể tin nhìn Tô Yên Nhi đang cúi đầu đi ở phía sau hắn, “Người, người...”

“Nàng là người hầu mới của ta, gọi Tiểu Tương Tử, ‘Có vấn đề gì không?’” Hắn cố ý tăng thêm mấy chữ này.

Tô Yên Nhi vội vàng hướng nàng nháy mắt.

42. Chương 42

Nàng cười khan hai tiếng, “Hmm, Hmm, không thành vấn đề!”

Hắn khẽ mỉm cười, “Chúng ta đi vào trong phòng người thôi.”

Cái gì?! Hắn đang nắm tay của nàng hướng gian phòng mà đi, Cổ Chi bị làm cho sợ đến mặt mày trắng bệch cả ra, liều mạng quay đầu lại nhìn Tô Yên Nhi cũng đang bước chậm đi phía sau bọn họ.

Cứu mạng a! Cổ Chi trong mắt tràn đầy kinh hoàng, nhưng Tô Yên Nhi sắc mặt càng không khá hơn chút nào. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hắn sẽ phải cùng Cổ Chi cái kia cái kia.

Chu Hạo Hi đột nhiên dừng bước lại quay đầu lại nhìn khiến Tô Yên Nhi thiếu chút nữa đụng vào hắn, “Tiểu Tương Tử, người đi cùng làm cái gì?”

Nàng thở hổn hển. “Ách... Ta, ta muốn hầu hạ Chu gia a!”

“Không cần người hầu hạ, người ở ngoài cửa coi chừng là được.”

“Như vậy sao được?” Nàng không chút suy nghĩ bật thốt lên.

Hắn tuần mặt trầm xuống, “Lúc nào đến phiên người để ý đến việc của ta vậy?”

“Ta... Chu gia, người, người không phải đã nói? Giữa nam nữ phải dựa vào cảm giác sao, sau đó người còn nói người phát giác cho dù là nam nhân đối với nam nhân, một khi có cảm giác cũng là sẽ có dục vọng, hay là người theo ta...” Lửa đã đến chân nàng không thể làm gì khác hơn là đem mình đẩy lên đi làm món chính cho hắn, nếu không Cổ Chi sẽ bị hắn ăn mất.

Hắn đầu tiên là cau mày, tiếp theo cười một tiếng, “Người uống rượu rồi?”

“Không có, không có a!” Nàng lắc đầu.

“Vậy người mộng tưởng hảo huyền rồi, ta làm sao có thể sẽ nói những lời như vậy chứ.” Hắn ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng.

“Rõ ràng...” Nàng ấp úng.

“Thấy rõ ràng, nàng mới là hồng nhan tri kỷ duy nhất của ta.” hắn cúi đầu thâm tình nhìn Cổ Chi đứng ở bên cạnh, “Đừng để ý tới hắn, hắn có thể ăn nhầm thứ gì rồi.”

“Àn.” Cổ Chi chỉ có thể gật đầu. Dù sao nàng cũng nghe không hiểu, cũng không muốn hiểu, nàng đầu đau quá đi mất.

Hắn vừa cho Tô Yên Nhi một cái ánh mắt, nàng hiểu ý theo hắn đi tới phía bên kia.

Hắn đột nhiên nghiêng mình nhích tới gần tai của nàng, “Người cho là ta đối với một tiểu thái giám sẽ có hứng thú sao? Tiểu Tương Tử, người có phải say quá mà khoa trương rồi.”

Không, là hắn uống rượu say, mà nàng lại cho là thật, nhưng điều này cũng không trách được nàng, khi đó hắn đối với nàng thật sự có chút mập mờ nói không ra lời a.

“Chúng ta đi, Yên Nhi.” Lần này, Chu Hạo Hi trực tiếp ôm lấy Cổ Chi cả người cứng ngắc bước vào Xuân Phong các.

Tô Yên Nhi nhìn thân ảnh hai người gấn bó đi vào phòng. Ôi nàng tất nhiên không thể tiếp tục cùng đi vào, bất quá Cổ Chi bị làm cho sợ đến liên tiếp quay đầu lại, liều mạng hướng nàng nháy mắt, muốn nàng mau nghĩ biện pháp, nhưng đầu của nàng bây giờ đã trống rỗng mất rồi!

“Đợi một chút, chờ một chút! Chu gia, ta... Ta nghĩ ta trước nên tắm rửa đã, ta ——” Cổ Chi không thể làm gì khác hơn là tự mình cố gắng.

“Rất tốt, chúng ta cùng nhau tắm.” Hấn vui vẻ nói khoe miệng cũng cười một tiếng. (về sau là một chuỗi sự hành hạ mà anh Hi đáp lễ dành cho Tô Yên Nhi na ha ha)

43. Chương 43

Sắc mặt nàng đen lại. “Không, không ổn ta...ta đang có... cho nên, ta phải đi một gian phòng khác tắm rửa.”

“Là vậy sao?”

Nàng dùng sức gật đầu.

“Vậy cũng tốt, người đi tắm rửa đi, bất quá ta vẫn là có thể đụng vào người.” Hấn cố ý lấy một loại ánh mắt khát vọng nhìn nàng, Cổ Chi nuốt ngụm nước miếng, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, vừa sợ vừa liếc Tô Yên Nhi đứng phía sau hấn một cái.

Hấn khẽ mỉm cười, sớm đem hành động cử chỉ bối rối của hai người đưa vào mắt, “Ta trước đi nghỉ ngơi, Tiểu Tương Tử!”

“Dạ, Tiểu Tương Tử tới đây!” Tô Yên Nhi vội vàng đi lên trước, đi qua bên cạnh bạn tốt, lặng lẽ cùng nàng nắm tay, biểu đạt nàng vạn phần xin lỗi.

Một hồi lâu sau, thật vất vả đợi đến khi Chu Hạo Hi nằm nghỉ ngơi ở trên giường xong, nàng mới thoái thác nói muốn đi nhà xí, liền chạy ra ngoài.

Tiếp theo, chạy thẳng tới gian phòng, mà Cổ Chi sớm đã ở nơi đó chờ nàng.

“Yên Nhi, người phải nhanh một chút, ta mặc dù đã đuổi Lâm bà bà đi ra, nhưng bà bà đợi lát nữa sẽ trở lại.” Cổ Chi vừa nói vừa giạt mặt nạ da người xuống, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy hoảng sợ, “Nhanh lên một chút đổi lại đi, ta cũng không hy vọng hấn đụng... Nhưng rốt cuộc có thể đụng nơi nào đây?”

Nghe vậy, Tô Yên Nhi mặt đỏ bừng rục lên.

Nàng từng hoài nghi Chu gia có phải hay không bị cấm dục, nếu không làm sao vừa tới chỗ nàng luôn là tình lực vô cùng nhiều, cho dù nàng mệt mỏi muốn chết, nhưng hấn cũng là vừa hôn vừa sờ, chỉ kém không hoàn thành trình tự cuối cùng mà thôi. Lần này tiến cung nàng đã xác định hấn ở trong cung không có một phi tử nào, tự nhiên cũng chỉ có thể ở trên người nàng mà làm cái kia .

“Tốt lắm, không có thời gian suy nghĩ nhiều, người không trả lời coi như xong!”

Cổ Chi dứt khoát đưa tay giạt mặt nạ da người trên mặt nàng xuống đeo lên, bắt đầu bỏ đi y phục trên người. Tóm lại, chỉ cần không cùng Chu Hạo Hi làm cái chuyện kia muốn nàng làm Tiểu Lục Tử, Tiểu Ngổ Ngẩn gì gì đó đều được .

Tô Yên Nhi cũng lấy lại tinh thần, sau khi lột bỏ phần vải quần trên ngực, hai người trao đổi xiêm y, “Chúng ta cùng nhau trở về trong phòng hấn sao, dù sao cũng phải hai người cùng lúc xuất hiện a!” Nàng biết rõ hấn rất tinh.

“Ta còn là cảm thấy thật là đáng sợ, người dứt khoát phải cùng hấn nói ra...”

“Không được a.” Nàng vội lắc đầu, “Ta làm sao có thể cho hấn biết ta thật ra là học mỵ công từ sư phụ, rồi cho hấn biết ta tiến cung là bởi vì muốn thu phục hấn, nhận ngân lượng đáp ứng yêu cầu của hoàng thúc hấn để hại chính hấn chứ?”

“Làm sao phức tạp như thế... Vân vân, hấn...hoàng thúc?!” Cổ Chi kinh ngạc trừng to mắt, “Người là nói hấn chính là mục tiêu của lần này, hấn là ngôi cứu nguy?”

Nàng cười khổ, “Nếu không người cho rằng ta làm sao có thể ở bên cạnh hầu hạ hấn?”

Lão Thiên, nàng không biết lai lịch của hấn lớn như vậy! Cổ Chi ngây người như phỗng.

“Di? Tô cô nương người còn ở đây không? Chu gia đang tìm người!” Lâm bà bà đi đến, không giải thích được nhìn Cổ Chi, “Hoàng Thượng đã tìm người rất lâu, làm sao người cũng ở nơi đây?”

Hai người lúng túng nhìn nhau, vội vàng đi ra ngoài.

Trong Xuân Phong các, Chu Hạo Hi ánh mắt lấp lánh xem ra căn bản là không ngủ, ánh mắt hẩn hững thú chăm chú nhìn hai người vòng qua vòng lại, các nàng cũng cảm thấy một biến hoá kỳ lạ nói không ra lời.

44. Chương 44

“Ta đang nghĩ, người nhìn tới nhìn lui hình như không có tắm rửa?” Bởi vì y phục trên người nàng cũng không đổi qua.

“Ách... Đúng vậy a, mới vừa có chút việc mà.” Tô Yên Nhi cười ngớ ngẩn, “Chu gia muốn tắm, ta tới hầu hạ ——”

“Không cần, người trông thật mệt mỏi, để cho Tiểu Tương Tử tới hầu hạ ta là được!” Hẩn cố ý nhìn về phía Cổ Chi.

Lại là ta... Cổ Chi bị chỉ điểm sắc mặt đen càng thêm đen. Ô ô... Muốn khóc mà khóc không ra nước mắt, nàng còn chưa từng thấy qua thân thể nam nhân, nàng còn rất trong sáng mà...!

“Ta đây cũng giúp đỡ đi lấy nước.” Tô Yên Nhi dĩ nhiên phát hiện bạn tốt nhìn muốn té xỉu, nàng cho đối phương một ánh mắt, muốn Cổ Chi đi theo ra.

“Không, người theo ta!” Chu Hạo Hi một phen chế trụ cổ tay của nàng, hơi dùng lực đem nàng ôm vào trong ngực, trực tiếp đem mặt vùi sâu vào lồng ngực của nàng, nàng thở hổn hển đỏ mặt rục “Đừng... Tiểu Tương Tử còn ở đây!”

“Tiểu Tương Tử sẽ không làm mất vui như vậy.” Hẩn nhướn mày rậm lên, nhìn về phía Cổ Chi đang ngây người như phỗng kia.

Trời ạ, Cổ Chi thiếu chút nữa chân nhũn ra. Nàng vẫn là xử nữ, hẩn là muốn nàng tại chỗ này chết bất đắc kỳ tử đúng không?

“Tiểu Tương Tử, người còn đang làm cái gì vậy?” Hẩn thanh âm lạnh lùng, nàng lúc này mới bị làm cho sợ đến hoàn hồn.

“Là, Tiểu Tương tử đi lấy nước!” Cổ Chi giống như là phía sau có quỷ đuổi theo ba chân bốn cẳng chạy nhanh ra ngoài.

Chu Hạo Hi cúi đầu cười trộm, Tô Yên Nhi không giải thích được ngẩng đầu, hẩn liền dấu đi nụ cười, thâm tình ngưng mắt.

“Người lần này làm sao lại mang người khác đến?” Trước đây hẩn cũng chỉ đến một mình...?

“Hẩn rất đặc biệt.”

Nơi nào đặc biệt, quả thực không phải là giống như ngu ngốc sao? Nàng ở trong lòng nói thầm, lại phát hiện tay của hẩn rất không an phận bỏ đi y phục của nàng, không kiêng sợ vuốt ve trên đường cong của nàng. Nàng đỏ mặt. cả người không ngừng nóng lên, hô hấp trở nên dồn dập, mãi cho đến khi tay của hẩn tiếp xúc đến nơi đó nàng cả người cả kinh, kích thích trong nháy mắt làm nàng trống rỗng.

“Người ngay cả căn bản cũng học không được nha.” Hẩn thanh âm khàn khàn, tà ác khẽ cắn vành tai của nàng.

Nàng thở hổn hển, “Ách...hôm qua, đêm qua mới vừa, mới vừa xong, ta thấy được người thật là vui, nhất thời đã quên.”

“Kia còn chờ cái gì!”

Hẩn trực tiếp cướp đôi môi anh đào của nàng, dùng tay của hẩn, đôi môi hẩn đem cho nàng một lần lại một lần sự cuồng dã kích thích nhất. Lần này so với cảm giác lúc trước hoàn toàn bất đồng, thêm điểm thô bạo, dục hỏa không bị đè nén nữa, nhưng ham muốn nàng chỉ càng dâng. Nàng mắt thấy hẩn ở sóng biển bên trong lúc chìm lúc nổi, vài lần bị cuốn vào vút lên cao, hết sức triền miên.

Rốt cục, hắn ôm lấy nàng tựa như ngủ, nàng lấy sức đứng dậy mặc y phục, chuồn ra phòng ngoài, Cổ Chi đã đứng ở bên ngoài, khuôn mặt còn khóc lẹp xẹp như một tờ giấy.

Hai người vội vàng chạy về trong phòng Cổ Chi.

“Mau đổi lại, ta không muốn giúp nam nhân của người tắm đâu!” Cổ Chi thật sự muốn điên.

“Tốt, tốt.” Thật ra thì nàng mệt mỏi quá, đau lưng đến chết mất.

Hai người lấy tốc độ nhanh nhất đổi lại, Tô Yên Nhi biến trở về thành Tiểu Tương Tử lặng lẽ vào phòng, không nghĩ tới Chu Hạo Hi đã tỉnh, “Ách... Chu gia, ta đi lấy nước vào.”

45. Chương 45

Hắn gật đầu, nhưng bởi vì quan hệ nên hao tổn đi quá nhiều khí lực, nàng cảm thấy vô lực, chân lại càng như muốn nhũn ra, nước trong thùng tắm phải đi qua lại vài lần, hơn nữa có Lâm bà bà hỗ trợ mới đổ đầy, đang muốn lấy hơi, Chu Hạo Hi lại nói.

“Không cần người hầu hạ, Yên Nhi đâu? Nàng tới hầu hạ ta là được.”

“Nhưng là Chu gia không phải nói nàng...”

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, đi!”

Nàng nhìn chằm chằm hắn, đây là nam nhân vừa mới làm chuyện kia, ôn nhu đa tình vừa cùng nàng ân ái đây sao? Thật là hung dữ mà. “Dạ!”

Nàng vừa đi, hắn mở miệng cười, nàng đến bao giờ bằng lòng thẳng thắn đối với hắn đây?

Tô Yên Nhi đổ mồ hôi lại cùng Cổ Chi thay đổi quần áo, lần nữa trở lại trong phòng cùng hắn tắm rửa như uyên ương sau hắn lại nói đối bụng rồi.

Nàng muốn mau bắt tỉnh cho rồi! “Tốt, ta đi giúp người chuẩn bị.”

“Không cần, người mệt mỏi rồi gọi Tiểu Tương Tử đi là được.”

Cái gì?! Trên mặt nàng xuất hiện sự tức giận nhưng... “Được, ta đây đi gọi hắn tới.”

Nàng vội vã mặc lại xiêm y, sắc mặt xanh lét vừa cùng Cổ Chi thay đổi lại quần áo, trở lại gian phòng, “Chu...Chu gia, Tô cô nương... nói người tìm ta.” Nàng thở không ra hơi.

Hắn nhin xuống một bụng cười, “Không có chuyện gì, vốn là có chút đói, nhưng bây giờ càng muốn ngủ, Yên Nhi đâu?”

Nàng phút chốc trừng to mắt. Nàng đời này chưa từng nguyên rửa người nào nhưng nàng phát hiện mình thậm chí muốn mắng người. Hơn nữa còn là nam nhân nàng nhất yêu mến, bất quá nàng vẫn cứng rắn nặn ra nụ cười, “Tốt, ta lập tức đi tìm nàng.”

Sau khi nàng rời đi, hắn cười bật ra.

Chỉ chốc lát sau, Tô Yên Nhi vừa trở lại, hắn phát hiện trên mặt nàng thật nhiều mồ hôi hột, “Rất nóng?”

Như vậy chạy tới chạy lui không đổ mồ hôi mới là lạ, nàng có phải hay không yêu lắm người?

Nàng lắc đầu, “Chúng ta ngủ có được hay không? Ta muốn ngủ a.” Đây là phương pháp cơ bản nhất, giải quyết tốt nhất, nếu không bị hắn gọi tới gọi lui như vậy thì không biết liệu có quên mất mình rốt cuộc có đeo đúng mặt nạ hay không nữa?

Chỉ vài giây nàng đã tựa gối vào trong ngực của hắn trầm trầm ngủ, thật quá mệt mỏi.

Chu Hạo Hi khoe miệng cười một tiếng, chậm rãi cúi đầu, ở trên môi đỏ mọng cúi xuống ôn nhu đặt một nụ hôn, “Người còn muốn chống đỡ không nói? Ta đây sẽ tiếp tục ra chiêu.”

~*

~Ngày thứ hai.

“Cái gì? Người muốn ta đi theo... giường —— thuyền?!”

Cổ Chi vừa nghe Tô Yên Nhi nói, bị làm cho sợ đến cà lăm, thét chói tai!

“Xuyt!” Tô Yên Nhi vội vàng che miệng nhỏ của nàng lại, khẩn trương quay đầu lại nhìn phía sau gian phòng một cái. Chu Hạo Hi sáng sớm sau khi cùng nàng đại chiến một trận mới mở miệng nói muốn dẫn nàng đi du sơn ngoạn thủy.

“Người muốn đánh thức hần sao?”

Cổ Chi mãnh liệt lắc đầu. Nàng thật không muốn đâu!

Tô Yên Nhi lúc này mới yên tâm buông tay ra, nhưng Cổ Chi vẫn khó nén kích động thấp giọng nói. “Yên Nhi, ta tuyệt đối không lên thuyền, kia thật là đáng sợ, dù đóng giả là người hay Tiểu Tương Tử, ta cũng sẽ điên mất!”

Vạn nhất một trong hai người không còn kịp trao đổi diện mạo thì làm sao bây giờ?

46. Chương 46

Hơn nữa Chu Hạo Hi đến Khuynh Hi viên hơn phân nửa thời gian đều không muốn người khác quấy rầy, hần chỉ muốn cùng Tô Yên Nhi nói đến chuyện yêu đương, ở trên giường làm cái chuyện kia.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Cổ Chi, Tô Yên Nhi khó khăn nói. “Nhưng ta một người không thể giả trang thành hai người được.”

“Người có thể, người luôn luôn thông minh, mặc dù có điểm ‘nhu nhược’.”

Nàng thật rất sợ, bất kể là Tiểu Tương tử hay Tô Yên Nhi, đều là gần Chu Hạo Hi nói chuyện, nàng tuyệt đối không được. Xem ra phải miễn cưỡng nghĩ cách khác rồi, Tô Yên Nhi thở dài, “Được rồi, ta sẽ từ từ suy nghĩ giờ có lẽ hần đã tỉnh, ta phải trở về bên cạnh hần.”

“Đi đi...đi!” Cổ Chi phát tay thúc giục. Chỉ cần không phải gọi nàng hóa trang thành cái gì nữa là được.

Tô Yên Nhi trừng mắt nhìn Cổ Chi một cái, lúc này mới trở lại gian phòng biết điều một chút nằm lại trên giường. Chu Hạo Hi tuy ngủ gà ngủ gật nhưng vẫn đem nàng ôm vào trong ngực, nàng nhịn không được ở trong lòng mà thở dài, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn này nàng thực không hiểu rốt cuộc đâu mới thật là hần?

Hần là yêu nam nhân hay là nữ nhân? Đến tột cùng là một Hoàng Thượng lạnh lùng bá đạo, hay là Chu gia ôn nhu đa tình?

Lúc nàng đang thất thần suy nghĩ, hần đột nhiên mở mắt hại nàng sợ hết hồn.

“Sao vậy?” Hần cười một tiếng mê người.

Nàng chỉ có thể lắc đầu. Yêu hần đến tột cùng là may mắn, hay là bất hạnh? Nàng thật không hiểu.

Hần ôm lấy nàng ngồi dậy, “Tinh thần của ta rất tốt, ta nghĩ bây giờ đi dạo trên thuyền.”

Trên thực tế nàng cùng Cổ Chi ở bên ngoài nói chuyện gì nội công thâm hậu như hần vốn là đã nghe hết.

Nếu nàng vẫn không chịu nói ra thì đừng trách hần sẽ bắt nàng hiện ra nguyên hình trên thuyền.

Muốn lên thuyền? Tô Yên Nhi ngậy người như phỗng, tinh thần thật lâu mới hồi phục. Nàng còn chưa nghĩ ra một mình nàng phải ứng phó với hần như thế nào.

Hần nghiêng thân ôn nhu hôn nàng khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng hạ xuống, nàng ngẩn người, lấy lại tinh thần, lúng ta lúng túng hỏi. “Không lưu lại đây mấy ngày sao?” Có lẽ nàng có thể thuyết phục Cổ Chi, bởi vì nàng càng nghĩ càng không ra cách gì.

Hần lắc đầu, xuống giường, “Ta đi gọi Tiểu Tương Tử tới hầu hạ.”

“Không cần, ta đi gọi là tốt rồi.” Nàng xưng phong nhận việc. Ngàn vạn đừng đổi đi đổi lại nữa nếu không trái tim của nàng sẽ chịu không nổi mất.

.....

Nàng nhanh chóng hầu hạ hẩn mặc quần áo vào, rửa mặt xong ôn nhu nói. “Người bây giờ đi đọc sách hoặc là đi chung quanh một chút, ta tìm Tiểu Tương Tử rồi sẽ thu xếp bữa ăn sáng nhé.”

“Được bất quá, mà sao ta lại không thấy Cổ cô nương đâu nhỉ?”

Không thể nào? Nếu để cho Cổ Chi cùng nhau chơi trò chơi sắm vai nhân vật này thì nàng ấy khẳng định sẽ nổi điên mất. Tô Yên Nhi cười khan mấy tiếng, “Nàng ấy mấy ngày qua vừa lúc có việc phải đi xa nhà.”

Hẩn gật đầu, không có hỏi nhiều nữa, nàng thì lén thở phào nhẹ nhõm.

47. Chương 47

Kết quả Chu Hạo Hi vẫn kiên trì muốn bữa ăn sáng là do “Tiểu Tương Tử” đưa lên thuyền, “Tô Yên Nhi” phụng bồi hẩn lên thuyền, kế tiếp lúc nàng chưa kịp lấy hơi, hẩn còn nói...

“Tại sao không thấy Tiểu Tương Tử?”

Nàng mệt mỏi cười một tiếng, “Hẩn lên thuyền trước, có thể đang ở trong gian phòng trên lầu hai sửa sang lại!”

“Vậy chúng ta nên đi thôi.”

“Cái gì?” Nàng sửng sốt...mặt nạ da người của Tiểu Tương Tử nàng còn để ở trong phòng của Cổ Chi nha. Nàng áp a áp ứng nhìn hẩn.” Ta chưa thông báo cho Lâm bà bà chuyển chúng ta đi ra ngoài.”

“Vậy người đi xuống nói với bà ta một tiếng.”

“Vâng.” Nàng vừa xuống thuyền đã vội vàng chạy tới phòng của Cổ Chi, đem mấy thứ nặng nề kia nhét vào trong bao quần áo nhỏ, lần nữa biến trở về Tiểu Tương Tử. Sau khi cùng Cổ Chi nói lời từ biệt, lúc này mới nghênh ngang lên thuyền, vừa chạy tới gian phòng nhỏ của mình, lại biến trở về thành Tô Yên Nhi.

Nàng thở dài một hơi nhanh chóng đi về phía gian phòng nghỉ ngơi của Chu Hạo Hi.

“Người đã trở lại?” Hẩn cố ý không quan tâm đến tiếng thở dốc của nàng, “Ta đi gọi người chèo thuyền tới lái thuyền.”

Sau đó hẩn nhanh chóng soái bước đi ra ngoài, nàng thật là thở phào nhẹ nhõm, lau đi mồ hôi nóng trên trán thầm nghĩ ông trời đã giúp nàng. Nàng cứ như vậy đi từ trên xuống dưới thuyền, đám người chèo thuyền kia toàn bộ đều trầm mặc đứng nguyên ở trên boong thuyền chuyên tâm mà chèo, nhìn cũng không nhìn nàng một cái.

Nàng không biết đây chính là Chu Hạo Hi vì để cho nàng chơi trò chơi, đặc biệt ra lệnh cho bọn họ.

Cho nên, khi cửa thuyền mở ra.

Chu Hạo Hi liền đi đến ôm lấy nàng đứng ở mũi thuyền thưởng thức cảnh ven hồ. Nàng mặc dù cũng nhìn, mỉm cười, thỉnh thoảng còn theo hẩn hàn huyên hai ba câu, nhưng là hơn phân nửa suy nghĩ làm sao để một người có thể phân ra làm hai vai đây.

Chiếc thuyền vững vàng rẽ nước đi về phía trước, làm cho Tô Yên Nhi thần kinh tuy vô cùng căng thẳng nhưng khi hưởng thụ làn gió mát phơ phất lại buồn ngủ.

Nhưng hẩn kiên trì bắt nàng phải ăn một chút gì đó mới được ngủ tiếp, cho nên nàng đành ăn chút ít thức ăn đơn giản nhanh chóng uốn người tại trong ngực của hẩn ngủ thiếp đi. Lần này đổi thành Chu Hạo Hi xuống giường vì nàng mà đắp kín chăn sửa lại gối. Ra khỏi phòng, đối với mấy người chèo thuyền ra chỉ thị, thuyền lập tức chuyển hướng.

Hẩn giả hoạt cười một tiếng. Hẩn nhất định phải làm cho nàng biết cái gì gọi là “Gặp phải tàu cướp biển”.

Bởi vì...không ai quấy nhiễu nàng, Tô Yên Nhi cảm giác đã ngủ thẳng một giấc đầy đến khi mặt trời ngã về tây.

Khi nàng tỉnh ngủ thấy từ phía ngoài bắn ra ánh sáng mờ, nàng mảy liễu nhíu lại, rất nhanh xuống giường ra khỏi phòng nhưng tại chỗ lại ngẩn ra. Làm sao trước mắt lại là một mảnh biển lớn mênh mông thế này?

Mà một vòng lửa đỏ rực từ đường chân trời đang rơi về phía nàng, cảm giác càng lúc càng gần...

Chu Hạo Hi từ bên kia đi tới một tay ôm lấy nàng cúi đầu ngắm nhìn. Để xem người còn muốn trốn ở đâu? Người ngay cả ý muốn chạm đất cũng không có, người có thể hay không còn muốn chơi trò giả bộ hoán đổi này.

Hắn cười, có ý tăng thanh âm, “Tiểu Tương Tử!”

“Ách...Ta đi gọi hắn.” Mới vừa tỉnh ngủ nàng không có tính cảnh giác, không chút suy nghĩ liền đẩy hắn ra một lòng chuẩn bị đi thay đổi quần áo.

48. Chương 48

Hắn gạt đầu, không dị nghị, nhưng đã có tính toán. Hắn sẽ làm cho nàng rất ư là bận rộn!

Đi tới boong tàu thì gặp nàng đã rất nhanh thay y phục tiểu thái giám, hắn lại hỏi. “Yên Nhi đâu?”

Mặt nàng liền biến sắc, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, “Ta đi gọi nàng.”

Nàng vội vàng đi vào thay lại xiêm y Tô Yên Nhi, lại đem bím tóc tháo ra, vừa thấp giọng lầm bầm, “Sặc sao giống như hành hạ người thế này!” Nhưng vấn đề lớn nhất là nàng một người đóng giả làm hai người, sức lực có thể chống đỡ được bao lâu chứ?

“Tiểu Tương Tử!”

Trời ạ, còn gọi nữa à! Nàng vội vàng cởi xuống quần áo vừa mặc lại trên người tiểu thái giám.

“Yên Nhi?”

Nàng lại còn phải đổi lại à? Vội vàng cởi xuống xiêm y vừa mặc vào trên người, “Ta tới!”

“Tiểu Tương Tử?”

“Tới nữa sao!” Nàng muốn khóc, tiếp tục làm công việc thay y phục.

“Yên Nhi?”

Xong! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra thế này? Làm gì mà gọi tới gọi lui mãi như vậy?

“Tiểu Tương Tử?”

“Ta tới!” Hiện tại đến phải mặc cái gì đây? Nàng choáng váng.

“Trẫm tiến vào!”

“Gi?!” Nàng thật nhanh ngẩng đầu, trợn mắt há hốc mồm nhìn Chu Hạo Hi đã đứng ở trước cửa.

Hắn nhìn nàng, đầu tiên là sửng sốt, cuối cùng thật sự là nhin không được bật cười.

Nàng hai hàng mảy liễu nhả lại một cái, nhìn ánh mắt mỉm cười của hắn đang trên người nàng nhìn một đường từ trên đầu đi xuống, tay nàng không nhin được sờ sờ đầu của mình, phía trên có mũ thái giám, xuống chút nữa nàng mò tới bím tóc đã tháo đến một nửa, mà hiện tại trên người nàng nửa trên là thái giám, nửa người dưới lại là vân tay váy hoa.....!!

Xong! Lòng của nàng bỗng dưng trầm xuống, cũng không dám ngẩng đầu lên nữa.

“Không khổ cực sao?”

Nàng nhả lại lông mày. Làm sao tiếng nói của hắn lại hàm chứa ý cười, không thấy có chút lửa giận?

“Người đổi tới đổi lui, người không mệt, ta xem đến độ mệt mỗi.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu liếc trộm nhìn hắn một cái, thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ kia tràn đầy nụ cười, nàng trừng mắt khó có thể tin nhìn hắn, “Người, người đã sớm biết?”

Hắn ôn nhu đem nàng ôm vào trong ngực, “Ừ, từ lúc Vũ Nhân tiến cung ta đã biết.”

Kia là thời điểm nào? Thiên, khó trách hắn có thể đem nàng điều đến bên cạnh hắn làm tiểu thái giám, còn sai tới sai lui quả thực là muốn khi dễ người ta mà. Nàng ngẩng đầu phun khí giận phì phì nhìn chằm chằm hắn, “Người thật quá đáng!” Nàng còn tưởng rằng hắn bị đồng tính.

49. Chương 49

“Người không phải cũng là quá đáng sao?” Hắn cười vuốt nhẹ mấy sợi tóc của nàng, “Chỉ là ta thật tò mò, người tại sao lại tiến cung?” Hắn biết rõ rồi còn cố hỏi.

Nàng lo lắng lo lắng nhìn của hắn, “Người đem ta quăng tới nơi biển lớn mệnh mông này chỉ vì muốn hỏi chuyện ấy?”

“Dĩ nhiên không phải, trong cung nhiều người nhiều miệng, người cùng ta gần trong gang tấc, ta lại không thể đụng vào người cái này thật là đau khổ quá lớn.”

“Cho nên dứt khoát muốn xuất cung sao?” Nàng không tin, nhất định còn có những chuyện khác.

“Ân, dĩ nhiên còn có những chuyện khác.”

“Vũ Nhân nàng có nhắc cái gì với người?”

Nàng khó nén lo lắng. Hắn có phải hay không đã từ chỗ Tạ Vũ Nhân biết được nàng là nữ đồ đệ của ma đầu?

Hắn có thể hay không xem thường nàng? Không đúng, từ mấy ngày này chung đụng nhau hắn là không có, nhưng...

Một khi hắn biết nàng giả trang mục đích đến gần hắn để...thì như thế nào đây?

Chu Hạo Hi nhìn thấy đáy mắt nàng lo lắng, cũng nghĩ nàng đã chịu quá nhiều áp lực, “Ta biết người cùng nàng ấy là đồng môn sư phụ, nhưng ta tuyệt đối không quan tâm.”

Từ trong mắt hắn nàng thấy được thâm tình cùng tha thứ, nhưng càng thêm làm cho nàng bất an, “Có người... Nếu có một người rất thân cận người muốn thương tổn người, sau khi người biết cũng không quan tâm sao?”

“Nếu như người kia là người, ta cũng không quan tâm!” Đáp án này không chút do dự.

Nàng hốc mắt đỏ lên, nhanh chóng rơi lệ. “Người biết.”

“Ta biết nhưng là ta tin tưởng người yêu ta, người sẽ không tổn thương ta ngược lại sẽ bảo vệ ta không phải sao?” Hắn có tự tin như vậy sự thật cũng đã chứng minh, hắn vẫn không có phát sinh chuyện gì không tốt.

Nghe thế, nước mắt của nàng cũng không kiềm được... mà chảy xuống. Hắn cũng biết, hắn thế nhưng toàn bộ đều biết...

“Đừng khóc, ta sẽ đau lòng.”

Nàng nghẹn ngào lắc đầu, lại làm cho nước mắt rơi xuống nhiều hơn, hắn ôn nhu nghiêng thân nhanh chóng hôn những giọt nước mắt lan trên má phần của nàng, mãi cho đến khi nàng ngừng nước mắt, “Ta thế nhưng hoàn toàn bị người nhìn thấu.”

“Kia cũng là bởi vì ta quá yêu người.”

Nàng đôi mắt ướt chớp động, “Người càng nói thêm, ta lại càng muốn khóc.”

Hắn đem nàng ôm vào trong ngực thật chặt, “Đứa ngốc.”

Hai người ôm nhau, Chu Hạo Hi không có nói nữa, đợi nàng tâm tình tốt lên chút ít lúc này mới buông nàng ra, hần chăm chú nhìn vào nước mắt cảm động của nàng hỏi. “Khá hơn chưa?”

Nàng gạt đầu, khẽ cắn môi dưới, “Vậy ngươi cũng biết ta là do người nào thuê đến phải không?”

“Ân.”

Nàng kinh ngạc nhìn hần, “Vậy ngươi tại sao...”

Hần than nhẹ một tiếng, “Hần dù sao cũng là hoàng thúc của ta, cha mẹ ta cùng Thiệu Tổ cũng là vì quyền lực mà đấu tranh đã phải hy sinh tính mạng, ta không muốn lần nữa tạo thêm nhiều máu tanh cùng bất hạnh.”

“Nhưng hần muốn thương tổn ngươi mà?”

“Ta sẽ cẩn thận, huống chi còn có ngươi hộ vệ cho ta không phải sao?”

Nàng bật cười một tiếng khi khi, biết hần là cố ý trêu chọc nàng nhưng nàng vẫn lo lắng, nụ cười vừa hé đã thu lại trong khóe miệng, “Ngươi có biết hay không tổng quản thái giám cũng là người của hần?”

Hần gạt đầu, “Nhưng hần nhất như chuột, gặp phải chuyện trọng yếu hần cũng không dám làm gì ta, hần vốn không có tác dụng gì.”

50. Chương 50

Nàng suy nghĩ một chút sau, vẻ mặt chăm chú nhìn hần, “Ta muốn ngươi đáp ứng ta một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Sau khi chúng ta hồi cung, ta vẫn sẽ giả làm Tiểu Tương Tử, như vậy ta mới có thể tiếp tục bảo vệ ngươi.”

“Không được, ta muốn ngươi lấy thân phận của mình theo ta hồi cung làm phi tử của ta, như vậy ta mới có thể đối với ngươi muốn làm gì thì làm, mà không cần phải...” Hần cố ý kéo dài âm cuối, nàng nhất thời hiểu ý tứ của hần, nàng đỏ mặt nhưng mà nhin không được bật cười.

“Cười?” Hần lộ ra vẻ bất đắc dĩ, “Ánh mắt ngươi khi đó khiến ta cảm giác mình giống như cái đồ quân vương biến thái vậy!”

Nghe vậy, lúm đồng tiền trên mặt nàng càng sâu hơn, nhưng đột nhiên lại buồn bã.

“Ngươi sao vậy?”

“Quân vương...” Nàng lắc đầu bỗng nhiên thở dài một tiếng, “Nếu như có thể có sự lựa chọn khác ta không muốn trở về, trong cung của ngươi tạo cho ta áp lực thật lớn, ngươi lại là Hoàng Thượng chí cao vô thượng a!”

“Hoàng Thượng vốn chỉ là một thân phận, ta vẫn là ta, là một người yêu thương ngươi cũng như ngươi yêu thương ta, cũng không bất đồng.”

“Ta biết.” Nàng trầm lặng nói. “Cho nên muốn ta có thể tự tại ở lại trong hoàng cung, dễ dàng bảo vệ ngươi, hãy để cho ta trở về làm Tiểu Tương Tử.”

Hần biết rõ nàng là cô gái ngoại nhu nội cương, “Được rồi, ta trước tiên thỏa hiệp với ngươi nhưng là tổ nãi nãi vẫn hy vọng có thể thấy ta từ sau...”

Nàng vẻ mặt chần động, kinh hoảng lắc đầu, “Không thể nào! Ta không đảm đương nổi vị trí quốc mẫu đâu.”

Hần nhú mày, “Ta nói được thì được.”

“Không, ta chỉ là một cô nương bình thường ngươi đừng đặt vấn đề đó lên vai ta.” Nàng tự biết rõ chính mình.

“Ngươi không có ý đồ gì sao?”

“Ta chỉ có lòng yêu thương người.” Nàng rất kiên trì. “Cho nên vị trí hoàng hậu người hay là chọn người khác đi.”

“Vậy cũng được để ta tìm xem nữ nhân nào có thể khiến cho ta có khẩu vị như người mới được.”

Không muốn cùng nàng tranh chấp nữa, hắn đã chờ đợi quá lâu nói quá nhiều, tia lửa tình dục trong đôi mắt đen dâng lên, hắn khóa lại đôi mắt đẹp ngượng ngùng của nàng thật chặt, môi mỏng chậm rãi đến gần đôi môi anh đào lại đem nàng ôm lấy, xoay người hướng gian phòng đi tới, lần này nàng hẳn là có thể chuyên tâm mà phục vụ hắn.

Trong khi đó ở Bắc Kinh, lão vương gia thừa dịp Chu Hạo Hi không có ở đây, đi vào hoàng cung cùng Hoàng Thái Hậu hàn huyên cả buổi trưa, mục đích là muốn đánh tiếng thăm dò Chu Hạo Hi có hay không truyền về bất cứ tin tức gì. Hắn vì phục xuất tuần đã được một khoảng thời gian, nhưng tiểu thái giám kia vẫn không truyền về một tin lành gì, trong người hắn cứ cảm thấy bất an!

Hết lần này tới lần khác Hoàng Thái Hậu không hàn huyên chuyện của hoàng thượng, chỉ cố ý kể chuyện việc tìm đến cao tăng đắc đạo trên Ngũ Đài Sơn, đối với việc tu hành của hắn sẽ có ích rất nhiều. Hừ nhưng Hoàng Thái Hậu lại không biết rằng tên kia sớm bị hắn dọa cho sợ chạy về Ngũ Đài Sơn rồi.

“Mẫu hậu, chúng ta đừng nói đến những thứ sách phật kia nữa, Hoàng Thượng đâu? Bọn họ đã đi tới chỗ nào rồi?” Hắn thật sự nhịn không được hỏi.

51. Chương 51

“Hoàng thượng bọn họ vẫn đang đi dọc theo kênh đào, bây giờ chắc đã tới Tô Giang. Ai gia đã phái một đoàn binh mã đi đến đó nhắc hắn quay trở lại thương thảo chuyện tuyển phi, nếu hắn không trở lại ai gia sẽ phải đem ý chỉ tuyển phi ban chiếu toàn thiên hạ.” Hoàng Thái Hậu tạm ngừng, uống một ngụm trà tiếp tục oán trách, “Chuyện này đã sớm nên làm tốt, nhưng nha đầu Bối Nhi vẫn luôn khuyên can, nói gì nào là Hoàng Thượng sẽ tức giận, muốn ai gia ít nhất phải thông báo cho hắn lần nữa nhưng thật lâu cũng không thấy hắn trở lại...”

Hoàng Thái Hậu vừa cắn nhai lẩm bầm một trận, chẳng qua là lão vương gia đã vô tâm không có hứng thú nghe tiếp, hắn đứng dậy, “Mẫu hậu lúc này không còn sớm, nhi thần cần phải trở về.” Hắn chấp tay, nhìn Chu Bối Nhi vẫn đang ngồi bên nghe Hoàng Thái Hậu nhắc đi nhắc lại một lần nữa, nhưng không có chen vào nói cũng không tức giận, chẳng qua là chỉ có mỉm cười với Hoàng Thái Hậu.

“Bối Nhi!” Hoàng Thái Hậu dĩ nhiên biết hai người không đúng nhưng nàng dù sao cũng là văn bối.

Sau khi Hoàng Thái Hậu nhiều lần nháy mắt, Chu Bối Nhi tâm không cam lòng mà đứng dậy, “Hoàng thúc, đi thông thả.”

Lão vương gia cười lạnh một tiếng, lúc này mới xuất cung.

Cho đến khi trở về vương phủ, hắn là càng nghĩ càng thấy có cái gì không đúng. Tiểu Tương Tử nếu thật là người kia, ngày ngày như hình với bóng cùng Hoàng Thượng, tại sao lại không có cơ hội hạ thủ?

Hắn tròn mắt đen híp lại. Tin đồn người kia đặc biệt yêu vàng cùng nam nhân quyền thế, có thể nào người đàn bà kia đã nhìn trúng Chu Hạo Hi?

Nguy rồi! Nếu như nàng bán đứng hắn, nàng sẽ có công lớn vậy địa vị Hoàng Hậu cũng coi như đoạt dễ như chơi. Còn có vinh hoa phú quý sẽ hưởng thụ vô tận, hơn nữa Hoàng Thượng tuần dật phi phạm, học thức hơn người...

Hắn càng nghĩ càng sợ, hết lần này tới lần khác những tên hắn phái đi giám thị gần đây, khi xảy ra chuyện phải giúp nàng một tay, dạo này lại một chút tin tức cũng không có.

Đột nhiên tiếng cánh đập rất nhỏ lọt vào tai, hắn rất nhanh chạy tới lầu các quả thật thấy một con chim bồ câu đưa tin dừng ở trong lồng.

Hắn rất nhanh lấy bức mật hàm trên chân nó sau khi mở ra xem sắc mặt trở nên đen lại.

Chết tiệt, Tiểu Tương Tử dĩ nhiên lại là nữ nhân của Hoàng Thượng.

Thì ra là hai kẻ hắc phái đi thi triển kinh công ẩn thân ở phía trên Khuynh Hi viên, nhìn thấy Tô Yên Nhi cùng Cổ Chi kéo mặt nạ da người xuống trao đổi thân phận cho nhau, lo lắng bị phát hiện hắc lập tức phi thân rời đi. Sau đó ở Nam Kinh ngẫm hồi mới biết được Tiểu Tương Tử kia vốn tên gọi là Tô Yên Nhi mỹ nữ nổi danh đệ nhất. Chỗ Khuynh Hi viên người xa lạ đều không thể vào được, trừ một gã quý công tử anh tuấn cao ngất, hắc một năm tổng hội đến một, hai lần, ở lại một, hai tháng, mà tình hình nghe nói đã đến đó hơn ba năm rồi.

Nói cách khác...Trước lúc hắc tìm tới Tô Yên Nhi, nàng đã sớm trở thành nữ nhân của Chu Hạo Hi.

Vậy hắc tìm Tô Yên Nhi giúp hắc mưu đồ lật vị không phải là thiên đường có đường hắc không đi, địa ngục không cửa hắc lại xông vào? Phá hủy, hắc tuyệt đối phải tìm cơ hội phá hủy.

Hắc phút chốc nắm chặt quả đấm. Không, hắc sẽ không để cho hai người bọn họ sống tốt.

Cho dù hắc không chiếm được ngôi vị hoàng đế, cũng muốn đem thống khổ vô tận cấp cho Chu Hạo Hi! Hắc chợt cười một tiếng dữ tợn.

52. Chương 52

Đoàn binh mã do Hoàng Thái Hậu phái đi đích tay đem chỉ dụ đưa cho Chu Hạo Hi xem qua, hắc phải mang theo Tô Yên Nhi nhanh chóng trở về cung.

Bất quá hắc cũng không phải là trở về gấp để thương thảo chuyện tuyển phi kia mà là muốn Hoàng Thái Hậu dừng lại việc ban chỉ hạ chiếu kia.

Cho nên, mặc dù đã là canh hai hắc vẫn đi tới cung Không Ninh của Hoàng Thái Hậu mà Tiểu Tương Tử do Tô Yên Nhi giả trang cũng trở về, cùng lúc đã bị Lý Đại Duy dẫn tới phòng của hắc.

“Nô tài đem người mang đến.” Lý Đại Duy cung kính hướng người ngồi ở góc bóng tối hành lễ, đợi đối phương đứng lên đi tới dưới ánh nến, Tô Yên Nhi mới nhìn rõ ràng bộ dáng của hắc.

“Vương gia?!”

Không nghĩ đến trẻ như vậy, hắc còn có thể ở trong cung.

Lão vương gia cho Lý Đại Duy một cái ánh mắt, sau người đó lập tức hiểu lui đi xuống, còn thuận tay đem cửa đóng kín.

“Ta nên gọi người Tiểu Tương Tử hay là nữ ma đầu bắt nường tử? Làm sao người cùng Hoàng Thượng đi ra ngoài lâu như vậy, một chút tin tức tốt cũng không có truyền về?” Trên mặt hắc mặc dù mang theo nụ cười, nhưng làm Tô Yên Nhi cảm thấy da mặt ngứa ngáy.

Nhưng nàng vẫn nặn ra nụ cười, “Ta vẫn không có cơ hội để cho Hoàng Thượng ăn vào, bởi vì hắc thật sự quá cẩn thận mỗi đồ ăn thức uống đều phải được ta ăn thử trước.”

“Là vậy ư? Vậy lọ thuốc kia trả lại cho ta!” Hắc trực tiếp đưa tay hướng nàng.

Nàng nhăn lông mày, “Vương gia là muốn tự mình...”

“Cho ta!” Mặt hắc đen lại.

“Dạ.” Nàng phải đem bình sứ bạch ngọc giao lại cho hắc. Trong lúc hồi cung, nàng thật ra thì đã tính toán tìm cơ hội để cho hắc ăn được vật này vào, dạy hắc thế nào là ác báo, làm như vậy hắc sẽ không có cơ hội thương tổn Chu Hạo Hi, nhưng xem ra là đã muộn một bước.

Lão vương gia xoay người đi tới bên cạnh bàn, trước đem bình sứ để lên trên bàn, sau rót ra hai chén rượu, khiêu mi hỏi nàng, “Hoàng Thượng không có hoài nghi thân phận của người?”

Nàng vội lắc đầu, “Không có.”

Hắc cười tà, “Nhưng là, ta nhưng hoài nghi thân phận của người...”

Nàng trái tim chấn động mạnh một cái, “Hả, cái gì?”

Hắn đi trở về bên người nàng, “Người biết ta đang hoài nghi cái gì không, người nếu là người được gọi là nữ ma đầu bắt nường tử, theo những lời giang hồ nhân sĩ nói, người đối với nam nhân rất có biện pháp chỉ một chút nghệ thuật khuê phòng có thể làm cho nam nhân xương mềm ra công phu suy yếu.” Hắn đột nhiên cầm lấy cằm của nàng, “Nhưng ta lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt Trương Bình này của người dịch dung không có gì lạ, ta thật sự rất khó tưởng tượng.”

Nàng không vui đẩy tay của hắn ra, “Ta tự có thủ đoạn của ta.”

“Vậy người trước tiên thử dùng thủ đoạn với bốn vương xem sao?”

Sắc mặt nàng vẻ sợ hãi biến đổi, “Người nói gì?”

Hắn thô lỗ chế trụ cánh tay mảnh khảnh của nàng, lôi kéo nàng giãy dụa không dứt đi tới trên giường.

“Người làm gì?! Đừng làm ta la lên!” Nàng sắc mặt tái nhợt cắn tức nhìn hắn.

“Ta không sợ!” Hắn tà dâm cười một tiếng, “Ngay cả Hoàng Thượng cũng dám với người, tên tiểu thái giám chơi đùa ta lại sợ cái gì?”

53. Chương 53

Người đừng làm loạn a... “Ách ——” nàng đột nhiên mở to mắt. Trời ạ, hắn thế nhưng lại điểm huyệt đạo của nàng, xong nàng sai lầm rồi, nàng không có báo lại cho bất luận kẻ nào việc mình đi tới nơi này.

“Người khỏe thật!” Hắn tiếp theo lại đi tới trước bàn, đem bình sứ bạch ngọc kia đổ thuốc ra chia làm hai phần, để vào trong hai con chén rượu.

Thở ra một ngụm khí lạnh, nàng biết hắn muốn làm cái gì! “Tại sao? Ta còn có cơ hội, mà người nếu uống vào cũng sẽ chết không phải sao?”

“Câm miệng!” Hắn đột nhiên tức giận gầm thét, dữ tợn trừng mắt nhìn nàng, “Ai nói uống sẽ chết? Đồ chơi này gọi là ‘Mất tâm tán’.”

Cái gì?! Sắc mặt nàng nhanh chóng tái đi, đây không phải là sự phụ nàng...

“Hừ, người cái xú nữ nhân này, người đã sớm là nữ nhân của Hoàng Thượng, còn có can đảm dám gạt ta, muốn đem ta diễn thành kẻ ngu, người cùng Hoàng Thượng nhất định là ở cùng nhau cười nhạo sự ngu xuẩn của ta, có đúng hay không?”

Nàng kinh hoàng nhìn chằm chằm hắn đang lấy chén rượu tới, nàng muốn chạy trốn nhưng thân thể không nhúc nhích được, đang muốn kêu to hắn lại đưa tay điểm á huyệt của nàng (huyệt cam).

Nàng hoảng sợ nhìn hắn bắt lấy mình đem chén rượu kia đổ vào trong miệng nàng. Xong, nàng sẽ quên Hoàng Thượng, sẽ quên nàng thương hắn nhiều như thế nào, sẽ quên chuyện tốt đẹp nhất giữa bọn họ, nàng không nên, nàng không nên a! Tô Yên Nhi ở trong lòng thống khổ, nước mắt như vỡ òa chảy xuống...

Cứu ta! Mau tới cứu ta, Hoàng Thượng...

Ánh mắt của nàng bắt đầu trở nên dày đặc như sương mù.

“Mặt nạ da người phải không?” Lão vương gia đưa tay ở trên mặt nàng sờ soạng kéo một tờ mặt nạ da người xuống, vừa thấy đáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành kia liền giật mình.

Trời ạ! Mỹ, cực kỳ xinh đẹp, đây chính là chân diện bắt nường tử sao?

Hơn nữa nàng lúc này nước mắt rơi lã chã, bộ dáng thật làm rung động lòng người, so với Nhân phi trong lòng hắn nhớ mãi không quên không kém chút nào, tuyệt sắc diên đảo thần hồn này cũng đủ để bắt hắn thuần phục dưới chân nàng.

Tay hắn run rẩy ở trên dung nhan mỹ lệ của nàng khẽ vuốt qua lại.

Không nên đụng ta! Không nên đụng ta... Tô Yên Nhi nước mắt như suối chảy, ở trong lòng không ngừng reo hò.

Lão vương gia đột nhiên tà dâm cười to, “Ha hả a... Đã hưởng qua tư vị nữ nhân của hoàng đế, sau khi uống xong Mất Tâm Tán của ta cả đời này của người sẽ không bao giờ nhớ lại bởi vì ta sẽ biến người trở thành một người vô tâm ...”

Nói xong ánh mắt hân lạnh lẽo, đưa tay đến cổ của nàng, rồi di chuyển đến bộ ngực bằng phẳng kia, hân tròng mắt đen nhú lại, một phen xé mở xiêm y của nàng.

Không nên, không nên! Mau tới cứu ta, Hoàng Thượng... Tô Yên Nhi liều mạng khóc.

“Phanh.” một tiếng, Chu Hạo Hi sắc mặt xanh mét đẩy cửa vào, mà phía sau còn có Lý Đại Duy đi theo về mặt tái nhợt.

Lão vương gia quay đầu cảm tức nhìn Lý Đại Duy, hân bị làm cho sợ đến run rẩy quỳ xuống, “Chuyện này không liên quan đến ta a, Vương gia, Hoàng Thượng vừa nghe đến Hoàng Thái Hậu nói người tối nay cũng ở trong cung, đã vội vã tìm Tiểu Tương Tử, ta chỉ nói nàng đã bị người tìm đến, Hoàng Thượng liền ——”

Lão vương gia biến sắc, phi thân về phía trước, Chu Hạo Hi cũng đi theo hướng về phía trước, nhưng vẫn không kịp ngăn cản hân uống xong một chén rượu khác ở trên bàn!

Nhìn về phía Tô Yên Nhi quần áo xốc xếch nằm ở trên giường, Chu Hạo Hi mặt liền biến sắc, lập tức tiến lên, cầm lấy chăn vì nàng mà che kín thân thể, lần nữa quay đầu hướng lão vương gia cắn răng cả giận nói. “Không nghĩ tới hoàng thúc đã sắp chết, còn có hăng hái uống rượu? Người đâu!”

54. Chương 54

Ngoài cửa lập tức vọt vào hai gã thị vệ bắt lấy lão vương gia, Chu Hạo Hi lúc này mới phát giác sắc mặt Tô Yên Nhi không đúng, cơ hồ đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

“Yên Nhi? Yên Nhi ——” hân quay đầu lại cảm tức nhìn lão vương gia, “Người cho nàng uống cái gì?”

Lão vương gia cười nhạt, “Nào có cái gì, bắt quá là theo ta uống rượu mà thôi!”

“Chết tiệt, nói mau!” Chu Hạo Hi lập tức hướng về phía trước, một tay níu lấy vạt áo của hân.

“Ha hả a... Ta biết người cũng không quen luyện việc đế vị, nhưng người lại không thể vứt bỏ đi trách nhiệm của người.” Hân cười tà nhìn, “Ba năm có thừa a? Có thể thấy được nàng ta ở trong lòng người có trọng lượng thế nào, nếu ta không chiếm được đế vị, ta tình nguyện quên đi mình là người nào, như vậy coi như chưa từng có sự thống khổ nào ...”

“Đã quên đi mình là ai ư ?!” Chu Hạo Hi đột nhiên cảm thấy trong lòng phát rét.

“Đúng, nàng ta cũng sẽ quên đi người, nhưng người vĩnh viễn cũng không biết nàng uống phải cái gì, vĩnh viễn cũng không có cách nào từ trong miệng ta do thám được bất kỳ tin tức nào, bởi vì ta cũng uống, ha ha ha...”

Hân bắt đầu cười to, nhưng tầm mắt từ từ trở nên mơ hồ, hân lão đảo ngã ngồi trên mặt đất, thân thể cảm thấy một trận đau nhức, hân khó chịu ở trên mặt đất quay cuồng rên rỉ, “Đau quá...”

Chu Hạo Hi vội vàng chạy về bên giường, ôm lấy Tô Yên Nhi đã bất tỉnh nhân sự, lòng như lửa đốt chạy mau đến bên nàng hô to, “Truyền thái y, mau truyền thái y!”

Hân một đường đem nàng ôm trở về tấm cung mà không ít cung nữ, thái giám đang nhìn hân đang ôm một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng đối phương trên người lại mặc xiêm y của tiểu thái giám. Cả bọn ngậy người nhìn, ngay cả lễ nghi cũng đã quên mất.

~*

~Tô Yên Nhi hôn mê hai ngày ba đêm, các ngự y lại vô sách, không biết nàng uống phải đến tột cùng là loại thuốc gì.

Bởi vì nàng rất thanh tĩnh, cộng thêm mạch đập hết thấy đều bình thường, cũng nhìn không ra trúng chứng bệnh gì, chẳng qua là mất thấy Hoàng Thượng thức trắng đêm canh giữ ở bên giường của nàng, ăn ngủ không ngon. Bọn họ là nô tài chăm sóc cho Hoàng Thượng vô cùng lo lắng, cũng tức chết vì sự bất lực của mình.

Trong nháy mắt đã qua ba ngày, Hoàng Thái Hậu, Chu Bối Nhi, Đường Thiệu Tổ, Tạ Vũ Nhân, còn có Tần Duy Lễ đang ở Giang Nam sau khi nhận được tin tức nhanh chóng trở về.

Mọi người nhiều lần thăm hỏi, cũng từ trong miệng Chu Hạo Hi biết được sơ lược sự việc, dĩ nhiên còn có thân phận thật sự Tô Yên Nhi. Bất quá đối với Hoàng Thái Hậu, tự nhiên cũng không thể hiểu hết chuyện.

Chu Hạo Hi hướng Hoàng Thái Hậu nói rõ, Tô Yên Nhi tiến cung giả trang tiểu thái giám thật ra là do hấn an bày.

Bởi vì nàng lo lắng không cách nào thích ứng được cuộc sống trong hoàng cung, hấn cũng sợ hù dọa mất nữ nhân duy nhất mà hấn động tâm trong cuộc đời này, mới dùng phương thức này làm cho nàng tiến cung. Có thể làm cho nàng cảm thụ hết thấy cuộc sống trong hoàng cung, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới chỉ một lần không cẩn thận lão vương gia đã gặp chính khuôn mặt thật của nàng sau đó lại nảy sinh ý đồ chiếm đoạt.

55. Chương 55

Bởi vì nàng cùng hấn đi tuần nhiều ngày không thấy, lần này hai người ở trong cung gặp nhau, hấn liền đem nàng đến Ngành Thượng Cung của Bá Vương. Khi thấy nàng cố gắng giãy dụa, hấn đã uy hiếp buộc nàng ăn vào một loại dược vật không biết tên, bởi vì bị ta bắt gặp, trong lòng hấn vì sợ tội đã nhanh chóng uống vào cùng loại dược vật kia.

“Hấn trên đầu chỉ mãi tồn tại chữ sắc, là vương gia làm sao lại vọng động như vậy? Người như hấn sao có thể đi theo quy y cửa Phật được!” Hoàng thái hậu cảm khái vô cùng, nàng vỗ vỗ Chu Bối Nhi đứng ở phía sau, “Mấy ngày này người cùng tổ nãi nãi đến vương phủ đi xem hấn một chút.”

“Vâng, tổ nãi nãi.” Chu Bối Nhi tâm không cam lòng, tình không muốn mặt mày nhăn lại.

“Vậy ta cũng đi.” Đường Thiệu Tổ cùng nàng gật đầu, nàng lúc này mới thản nhiên cười.

Ba người rời đi Càn thanh cung.

Tần Duy Lễ nhìn thê tử, “Vũ Nhân, ta xem ngươi cũng nên trở về Hi cung nghỉ ngơi đi.”

Nàng nhìn Tô Yên Nhi vẫn đang bất tỉnh một cái, gật đầu đi theo lui xuống.

Tần Duy Lễ lúc này mới chuyển hướng đến bạn tốt đã gầy đi không ít nói. “Hạo Hi, nàng sẽ tỉnh lại.”

“Ta biết, nhưng nàng sẽ quên ta, nếu quả thật giống như lời hoàng thúc nói...” Hấn thống khổ nắm chặt tay Tô Yên Nhi.

Tần Duy Lễ không nói gì. Quên lãng là một chuyện đáng sợ cỡ nào, lão vương gia này ra chiều thật độc ác đã bước nào thành công làm Hoàng Thượng bị thương nặng.

“Một mình ngươi phải bảo trọng.”

Chu Hạo Hi lắc đầu, “Ta chỉ muốn Yên Nhi nhớ được ta.”

“Biết rồi, nàng yêu ngươi như vậy, nàng sẽ nhớ được ngươi thôi.” Hấn cũng chỉ có thể an ủi bạn tốt như thế.

Phải không? Chu Hạo Hi lẳng lặng ngắm nhìn Tô Yên Nhi, khuôn mặt nàng thật giống như là đang ngủ say. Không nên, chớ quên ta, ngàn vạn không nên...

~*

~Qua giờ Ngọ, Hoàng Thái Hậu, Chu Bối Nhi cùng Đường Thiệu Tổ từ Vương phủ hồi cung, ba người về mặt cũng rất ngưng trọng. Thấy vậy Chu Hạo Hi, Tần Duy Lễ cùng Tạ Vũ Nhân trong lòng cũng trầm xuống theo.

“Sao vậy?” Chu Hạo Hi hỏi.

Đường Thiệu Tổ trầm trầm mở miệng thở dài, “Lão vương gia kia buổi sáng đã tỉnh lại.”

“Thật?!” Hấn ánh mắt sáng lên. Vậy có phải hay không đại biểu Yên Nhi cũng sẽ tỉnh?

“Nhưng là...”

Chu Bối Nhi muốn nói lại thôi nhìn hướng Đường Thiệu Tổ, nhưng hấn chưa dám mở miệng vì sợ Hoàng Thái Hậu trách móc.

“Thật đáng sợ! Câu đầu tiên là hô to ‘Ta là ai’ sau đó rống ‘Các người là ai’ rồi lại la hét muốn giết người. Tiếp theo, hấn đi công kích những nha hoàn, gã sai vặt vô tội chung quanh...”

“Nếu không phải Thiệu Tổ cùng đi với chúng ta, ta xem ta cùng tổ nãi nãi cũng phải gặp tai ương!”

56. Chương 56

Nghĩ đến những hình ảnh máu chảy đầm đìa kia, Chu Bối Nhi không nhìn được mà nổi lên một trận run rẩy.

Đường Thiệu Tổ không khỏi đem nàng ôm vào trong ngực, “Không có chuyện gì.”

Chu Hạo Hi nhăn lại lông mày nhìn ba người, đột nhiên hiểu, “Các người cho là Yên Nhi sau khi tỉnh lại cũng có thể như vậy?”

“Bọn họ không phải là uống cùng một loại dược sao?” Hoàng Thái Hậu không nhìn được than thở, “Hoàng Thượng, người cũng không thể có điều gì bất kỳ ngoài ý muốn a, ta xem bắt đầu từ bây giờ, người cũng đừng gần nàng nữa!”

“Tổ nãi nãi!” Mặt hấn biến sắc rùng mình.

“Hoàng thượng! Tiểu Tương Tử... Không! Tô cô nương tỉnh, nàng tỉnh!” Một gã thái y vẻ mặt vui mừng từ trong phòng ngủ chạy đến báo cáo lại tin tức.

Chu Hạo Hi đang muốn vào phòng, Đường Thiệu Tổ đột nhiên một bước tiến lên ngăn lại.

“Người làm gì?!” Hấn ngăn ra.

“Ta đi vào trước, người không có gặp qua bộ dạng hoàng thúc của người, hấn giống như là điên rồi, cuối cùng chúng ta phải đưa hấn trở lại mới ngăn cản hấn lại đi giết người ...!”

“Yên Nhi không phải là hoàng thúc, hoàng thúc vốn tâm đã xấu xa, nhưng nàng là bất đồng. Trong lòng của nàng không có hận, không có tham, cũng có không có mong muốn gì, lòng của nàng rất sạch sẽ, ta không tin nàng có thể giết người với lại nàng lại không có võ công người chớ quên!” Hấn nổi trận lôi đình đẩy bạn tốt ra, bước nhanh đi tới.

Mọi người liếc mắt nhìn lẫn nhau, vội vàng cũng theo nhau vào đi.

Bất quá vừa nhìn thấy giai nhân thanh lệ ngồi ở trên giường, mọi người vô cùng sửng sốt. Nàng nhìn không có chút nguy hiểm nào, đôi mắt đẹp trong suốt vô tội, không giải thích được trên nét mặt lại mang theo sự trầm tĩnh động lòng người, thật giống như tiên tử không giống người nhân gian tầm thường.

Vừa thấy được nhiều người xông tới như vậy, Tô Yên Nhi có chút sợ hãi, nhưng thấy nam tử anh tuấn ngồi vào mép giường, nàng vừa cảm thấy khuôn mặt đó mang đến cảm giác an toàn. Nàng chớp đôi mắt đẹp, tựa hồ muốn từ đôi mắt vừa mang theo nỗi vui mừng vừa mang theo sự thâm tình kia giải thích điều gì, đáng tiếc nhìn đến thế nào cũng không ra.

“Người là ai?” Nàng sợ hãi.

Chu Hạo Hi tâm trầm xuống, mặc dù đã có chuẩn bị tâm tư nhưng chính tai nghe được câu này từ trong miệng của nàng nói ra, tim của hấn vẫn bị thương nặng, bỏ mặt thương thể của hấn đau lòng hỏi. “Người thật quên ta?”

Nàng cẩn thận nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu, nhưng đột nhiên mày liễu nhăn lại một cái, tay chậm rãi đặt ở hai bên cái trán, “Kỳ quái, ta...ta cũng không biết mình là người nào...” Nàng hốc mắt đỏ lên, đột nhiên thật sợ hãi, “Ta không biết mình là người nào, tại sao? Người là ai?” Quanh vành mắt của nàng đã nhanh chóng dâng lên giọt lệ.

“Xuyt! Không nên gấp, không phải sợ, ta ở chỗ này, ta sẽ bảo vệ ngươi, ngươi nhất định sẽ không có chuyện gì!” Hắn ôm lấy nàng thật chặt.

Nàng nước mắt rơi như mưa, mặc dù không biết hắn là ai nhưng khi dựa vào lồng ngực ôn hoà hiền hậu này nàng một chút cũng không sợ, ngược lại có loại quen thuộc nói không rõ.

“Tổ nãi nãi chúng ta nên đi ra ngoài trước thôi.” Chu Bối Nhi cho rằng bọn họ cần một chỗ, cho nên đoàn người lại đi ra.

Chu Hạo Hi hơi buông nàng ra, đau lòng gạt đi nước mắt trên khuôn mặt nàng, bắt đầu nói cho nàng biết, nàng là người nào, hắn là ai, mà bọn họ là đôi nam nữ yêu nhau cỡ nào...

57. Chương 57

Qua một lúc lâu, Chu Hạo Hi mới đi ra ,đã thấy mọi người ân cần hỏi thăm, hắn sâu kín mở miệng.

“Ta có thể đã nói với nàng quá nhiều chuyện, nàng nói đầu của nàng có chút đau, cho nên ta liền để cho nàng ngủ.”

Đường Thiệu Tổ nhìn hắn, “Xin lỗi, mới vừa ngăn trở ngươi, nhưng nàng tỉnh lại phản ứng đúng là cùng lão vương gia rất bất đồng, nàng rất an tĩnh....!”

“Nhưng người nào chắc chắn được nàng lúc nào cũng sẽ trầm tĩnh như lần này?” Hoàng Thái Hậu nói ra nỗi bất an trong lòng, “Không được! Hoàng Thượng, ngươi không thể có Hoàng Hậu như vậy, quá nguy hiểm, vạn nhất ngày nào đó nàng cùng đứa con kia giống nhau... Ai gia càng nghĩ càng sợ, Hoàng Thượng nên đem nàng đưa đi khỏi Càn Thanh cung, tuyệt đối không thể ở cùng một chỗ với nàng ấy.”

“Tổ nãi nãi ta muốn chiếu cố nàng, cũng muốn nàng một lần nữa mà yêu ta!” Hắn ánh mắt kiên định nói, khó nén tiếng thở dài bi thương nói, “Nếu như nàng vẫn không nhớ nổi ta là ai.”

“Hoàng Thượng!” Tạ Vũ Nhân thấy được tấm thâm tình của họ rất muốn giúp nói vài câu nhưng lại ngại Hoàng Thái Hậu vẫn đang ở chỗ này, có mấy lời thật sự không thể nói ra.

Chu Bối Nhi thông tuệ nhanh nhẹn nói. “Tổ nãi nãi ngươi cả ngày này cũng đủ mệt rồi, ta cùng ngươi hồi cung nghỉ ngơi, chuyện của hoàng huynh, hắn tự mình sẽ xử lý tốt.”

“Được rồi!”

Chu Bối Nhi đỡ Hoàng Thái Hậu rời đi, Tạ Vũ Nhân lúc này mới êm tai nói tới, “Ta cũng là môn hạ nửa năm của bắt nường tử, ta biết sư phụ có chọn mua một chút kỳ hoa dị thảo, thậm chí có thói quen sưu tầm được vật hiếm thấy, có lẽ Cổ Chi sư tỷ sẽ biết đây là thuốc gì cũng nên.”

“Ta hiểu, ta lập tức sai người mang nàng tiến cung.” Chu Hạo Hi đột nhiên nghĩ đến, “Còn có một người khác, cũng có thể biết.”

“La người bên cạnh Vương gia trước kia!” Đường Thiệu Tổ lập tức đoán được.

“Không sai, hắn là nghĩa tử của hoàng thúc, mặc dù nghe nói đã bị đuổi ra vương phủ, nhưng hắn từng là tay phải của hoàng thúc, hắn là cũng sẽ biết một số chuyện.” Chu Hạo Hi suy nghĩ, “Ta sẽ phái người đi tìm hắn, hiện tại hắn cùng Cổ Chi chính là hy vọng của ta.”

“Ngươi cũng đã mệt mỏi, Yên Nhi cuối cùng đã tỉnh lại, ngươi nghỉ ngơi thật tốt một chút đi!” Đường Thiệu Tổ vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Hắn cảm tạ nhìn mọi người, sau khi bọn họ khi rời đi, hắn mới trở lại trong phòng, nằm ở bên người Tô Yên Nhi, nhưng chậm chạp không có ý định đi ngủ.

Những ngày kế tiếp, Tô Yên Nhi bệnh tình vẫn không có khởi sắc, may mắn chính là nàng vẫn không âm ỉ không náo. Nàng chẳng qua là có rơi lệ, có ngẩn người, đối với Chu Hạo Hi cũng có chút nào đó lệ thuộc vào, không nhìn thấy hẳn lại lộ ra vẻ có chút bất an.

Nhưng điều Chu Hạo Hi thất vọng chính là, Cổ Chi trước mắt chẳng biết đi đâu, nàng không có ở Khuynh Hi viên, cũng không nói rõ cho Lâm bà bà chỗ nàng đi. Vì vậy hẳn chỉ có thể phái người ở khắp nơi thăm dò hành tung của nàng, dĩ nhiên các ngự y cũng vẫn thử mọi cách có thể trị lành bệnh cho Tô Yên Nhi, chẳng qua là vẫn không thấy tiến triển như cũ.

Mà lão vương gia kia vẫn là ngày ngày đại náo, động một chút là rống người, động thủ đánh người, tâm tình tương đối kích động. Bất đắc dĩ người trong vương phủ chỉ có thể ngày ngày trời hắt, cho nên cũng không thể từ trong miệng hẳn hỏi ra cái gì.

Cuộc sống ngày từng ngày trôi qua, Chu Hạo Hi ngày ngày vào triều sớm, thời gian còn lại đều ở bên Tô Yên Nhi, kể rõ chuyện tình yêu lúc xưa của bọn họ...

Nghe được càng nhiều, nàng xem thấy ánh mắt của hắn càng lộ vẻ sầu não.

“Tại sao ta lại quên mất người? Hạo Hi.” Nàng rưng rưng đôi mắt đẹp nhìn hắn.

“Sẽ có một ngày người nhớ ra người là nữ nhân mà ta yêu nhất.”

(mong cho Yên Nhi nhanh nhanh nhớ lại anh Hi, k thì tội anh Hi lắm huhu)

58. Chương 58

Ngày qua ngày, nàng luôn là tái diễn hỏi, “Tại sao ta còn là không nhớ nổi bất cứ chuyện gì?”

“Bởi vì người ngã bệnh.”

“Ta sẽ khỏe?”

“Nhất định.”

~*

~Bên cây cầu cong cong, từng chiếc lá khô héo vàng nhẹ nhàng theo làn gió phe phẩy rơi trên mặt hồ sen, làn nước rung động phản chiếu một dung nhan tuyệt lệ động lòng người.

Tô Yên Nhi đứng ở bên cầu, ngắm nhìn bóng hình phản chiếu khuôn mặt chính mình trên mặt nước. Ai, khuôn mặt này nàng đều ngày ngày ngắm nhìn nhưng sao vẫn cảm thấy xa lạ như thế?

Chu Hạo Hi... Hoàng Thượng, người nàng yêu người lại là Hoàng Thượng ư...?

Đâu mới chính là nàng đây? Nàng cảm giác hẳn giống như đang che giấu nàng điều gì đó. Đối với thân thể của nàng, hẳn chỉ nói qua nàng thân phận là một cô nhi, hẳn cùng nàng cũng là vô tình mà gặp mặt, vừa gặp đã yêu thương nhưng thật là như thế ư?

Nàng nhất định có thể nhớ lại mọi chuyện sao? Vậy tại sao nàng bây giờ một chút ký ức cũng không thể nhớ nổi?

“Người tại sao lại ở chỗ này?” Một thanh âm vừa kinh hãi vừa giận dữ đột nhiên từ phía trước truyền tới.

Nàng ngẩng đầu, nhìn người nam tử trung niên mặc đại bào bằng tơ xanh giận dữ không kèm được đi tới trước mặt của nàng, “Người là...”

“Còn giả bộ? Có ai không, đem nàng bắt lại!”

“Người rốt cuộc là...” Nàng sửng sốt.

“Người... nữ tặc kia...Người cho rằng người giả bộ thì ta sẽ bỏ qua cho người sao?” Thiệu thân vương lớn tiếng gầm thét.

Hai gã thị vệ vừa nghe thấy tiếng kêu của hắc vệ vương xông tới nhưng vừa thấy người hắc vệ giận dữ mắng mỗ lại là Tô Yên Nhi, vội cấp thoái lui về phía sau bẩm. “Thiệu thân vương, nàng là Tô cô nương, không được vô lễ!”

Các cung nữ phụ trách hầu hạ Tô Yên Nhi lúc này đang đem trà bánh đi tới, vừa thấy được Thiệu thân vương nổi trận lôi đình đang nắm tay Tô Yên Nhi thì bị làm cho sợ đem hết trà bánh ném trên mặt đất chạy tới, “Thiệu thân vương, nàng là Tô cô nương, người không thể ...!”

“Ta không thể cái gì? ” Hắc vệ vương rống giận.

“Mau buông ra nàng!”

Hoàng Thái Hậu cùng Chu Bối Nhi đi ngang qua một nhìn thấy một màn này, hai người sắc mặt xấu đi.

“Hoàng Thái Hậu, cô gái này nữ tặc, là nữ nhân xấu xa, nàng ta làm sao lại ở trong cung?”

“Cái gì?” Hoàng Thái Hậu mang vẻ mặt không thể giải thích được.

Chu Bối Nhi mặc dù kinh ngạc nhìn thuộc thân vương nhưng lại biết được thân phận chân thật của Tô Yên Nhi, nhưng cũng lớn tiếng nói. “Thiệu thân vương, người có phải hay không nhận lầm người? Nàng là cô gái được Hoàng Thượng yêu mến!”

59. Chương 59

“Cái gì?” Hắc vệ vương bị làm cho sợ đến giật mình buông tay ra, vẻ mặt không thể tin nhìn Tô Yên Nhi.

“Bối Nhi, hắc tại sao lại nói ta là nữ tặc? Còn nói ta là nữ nhân xấu xa?” Tô Yên Nhi xoa xoa cánh tay sưng đỏ, hốc mắt cũng đã đỏ cả lên.

“Người vốn chính là, người không lừa được ta đâu, nữ nhân này giả dạng rất nhiều, con trai ta cũng bởi vì nàng mà nhận án bị đày ra biên cương, sau nó phát điên, cuối cùng nhảy xuống vực tự vẫn, toàn bộ là bởi vì nàng!” Hắc vệ vương dùng dưng, tiếp tục nói. “Ta không cam lòng nhi tử cứ chết thảm như vậy, mặc dù bị triệu hồi về Bắc Kinh nhưng ta vẫn không ngừng sai người đi thăm dò lai lịch của nàng, kết quả...”

Hắc vệ vương chỉ vào Tô Yên Nhi, “Nàng căn bản là do nữ ma đầu nổi danh nuôi lớn. Nữ ma đầu kia có thể thu phục nam nhân dễ như trở bàn tay, vì vậy được người giang hồ gọi là bắt nạt tử. Hoàng Thái Hậu, người là người thiện lương nên sẽ không hiểu được nữ nhân do nữ ma đầu kia nuôi dưỡng xấu xa như thế nào đâu.”

Hoàng Thái Hậu chân mày nhíu chặt.

Tô Yên Nhi sắc mặt tái nhợt.

Bất quá Chu Bối Nhi tuyệt đối tin tưởng ánh mắt của hoàng huynh, huống chi nàng đối với Yên Nhi cũng tin tưởng, nàng ấy không phải là người nịnh nọt, xảo trá. “Hoàng huynh yêu nàng, nhất định là do nàng đáng để hoàng huynh yêu thương, tổ nữ này, người không thể nghe lời nói một phía của Thiệu thân vương.”

Hắc vệ vương nhìn nàng chằm chằm một cách khó tin, “Công chúa, ta không phải là người thị phi, mà là nàng...”

Chu Bối Nhi không cho phép hắc vệ vương công kích Tô Yên Nhi nữa, “Ý người là hoàng huynh ta lại là người háo sắc, ngu ngốc, mù quáng vì mỹ nhân sao?”

Hắc vệ vương chần chừ, “Thần không dám...”

“Vậy thì đừng ở chỗ này bàn luận thị phi, khiến người khác chán ghét!”

Chu Bối Nhi trời sinh đã có một khí chất kiêu sa, lại đang hưởng thụ một cuộc sống sung sướng, hơn nữa lúc này nàng một thân khăn quàng vai, y phục tơ lụa, đầu đội mũ quan châu ngọc, đôi mắt đẹp trừng lại khí phách thêm mười phần, làm Thiệu thân vương không khỏi sửng sốt không biết bác bỏ như thế nào, chỉ có thể âm ức chấp tay rời đi.

“Bối Nhi...”

Hoàng Thái Hậu thoáng chút dăm chiêu, cúi đầu nhìn Tô Yên Nhi không nói gì. Chu Bối Nhi lập tức nhìn ra lão nhân đang suy nghĩ cái gì. “Tổ nãi nãi, cá tính của hoàng huynh ngươi còn không hiểu sao? Nếu như hần ngu ngốc, mu muội chỉ cầu nữ sắc, thì trong hậu cung làm sao ngay cả nửa phi tử cũng không có?”

Hoàng Thái Hậu cứng họng. Nhưng lời của Thiệu thân vương cũng rất có lý, hần cũng không phải là người...

Hoàng Thái Hậu thấy trước mắt nên trấn an cháu gái Chu Bối Nhi. Sau tự mình đi tìm Thiệu thân vương xác định lại những việc khó hiểu vừa rồi.

60. Chương 60

Sau khi cùng các quan trọng thần bàn luận việc quốc sự, Chu Hạo Hi vừa về tới Càn Thanh cung thì được Chu Bối Nhi thuật lại cuộc nói chuyện của Thiệu thân vương cùng Hoàng Thái Hậu.

“Có chuyện này sao?” Gương mặt tuần tú của hần nhăn lại, thật là yên ổn chưa lâu phong ba lại tới, thật sự lúc ấy hần không nên tha thứ cho phụ tử Thiệu gia!

“Ta tin tưởng sự lựa chọn của hoàng huynh.” Chu Bối Nhi cười khanh khách cho hần một lời ủng hộ.

Hần lúc này mới lộ ra nụ cười, nhưng ngay sau đó liền gọi tân tổng quản thái giám mới nhậm chức tới, về phần Lý Đại Duy đã sớm bị hần trục xuất khỏi hoàng cung.

“Truyền ý chỉ của trẫm, truyền Thiệu thân vương tiến cung.”

“Dạ.”

Ước chừng nửa nén nhang, Thiệu thân vương mới đi vào cung. Vừa thấy Hoàng Thượng hần liền chủ động thào mũ quan trên đầu xuống, cung kính quỳ gối cúi đầu trước hần.

Chu Hạo Hi nhăn lông mày lại, “Ngươi đang làm cái gì?”

“Ý của thần là mũ quan này thần có thể không cần nhưng cũng muốn ngăn cản tên nữ tặc kia tiếp tục lưu lại trong hoàng cung!”

“Nàng không phải nữ tặc!”

Hần sững sờ nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Chu Hạo Hi, “Hoàng Thượng cho là thần già cả, lú lẫn rồi sao? Hoàng Thượng, nàng ta dù có hóa thành tro, thần cũng có thể nhận ra được.”

“Ngươi nghĩ nàng hại quý công tử sao?” Hần hừ lạnh một tiếng, “Con của ngươi Thiệu Hoàng Văn, vì muốn có được Giang Nam đệ nhất mỹ nữ Tô Yên Nhi đã dung mê được đầu độc nàng, còn ép buộc trối nàng lại bắt lên kiệu hoa.”

Những việc này làm sao mà Hoàng Thượng có thể biết được? Thiệu thân vương càng nghe sắc mặt càng tái nhợt.

“Hôm đó tình hình như thế nào, trẫm cũng không muốn nhiều lời nữa.” Lạnh lùng liếc hần một cái, “Nhưng trẫm có thể nói cho ngươi biết, con của ngươi tại sao lại bị đẩy đi biên cương, vì sao ngươi dứt lốt nhiều chỗ cũng không ai dám thay ngươi đi lật lại án đó. Vì sao ngươi lên lớp giảng bài nói trẫm lắm lần, trẫm cũng không có trả lời... Bởi vì mọi việc đều do đích thân trẫm chỉ huy.”

Cái gì?! Sắc mặt Thiệu thân vương tái nhợt hần đi.

“Vốn là trẫm chỉ muốn đem ngươi triệu hồi về Bắc Kinh, không có lấy đi mũ quan của ngươi, trẫm vốn nghĩ ngươi có lòng trung thành đối với quốc gia nhưng bây giờ nếu ngươi đã chủ động thào mũ quan xuống...!”

Thiệu thân vương thở ra một ngụm khí lạnh, vội vàng cầm lấy mũ quan, “Hoàng Thượng tha cho thần, lần này thần biết sai rồi!”

“Người đâu, lấy đi mũ quan của hần, từ nay về sau hần chỉ là một người bình dân.”

Hần u mê, cả người trống rỗng vô lực, mặc kệ hai thị vệ kéo lê rời đi.

Tiếp theo, lại có người đến báo.

“Hoàng Thượng, đã tìm được thuốc hạ thân cận của vương gia.”

Hắn ánh mắt sáng lên, “Mau dẫn hắn đi vào!”

“Dạ.”

Chỉ chốc lát sau, thị vệ đứng ở bên ngoài đem một tên ăn xin mang vào cung mà Chu Hạo Hi cơ hồ không nhận ra hắn. Năm đó, hắn phong lưu phóng khoáng, thường thấy hắn la cà bên trong hậu cung tần phi. Hiện tại, hắn quần áo cũ rách, tóc tai bù xù, cả người bần thối không chịu nổi.

61. Chương 61

“Không nghĩ tới người lại trở thành một gã ăn xin!”

Gã kia cười khổ, “Ta từng giúp nghĩa phụ nhưng đối với hắn mà nói hình dạng của ta bây giờ chẳng khác gì một phế nhân, hơn nữa...” Hắn lúng túng mở miệng.

Hắn ý đồ nhúng chàm đã lâu, nghĩa phụ cũng không nể tình cha con dưới cơn nóng giận đã đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với hắn, còn đem hắn đuổi ra khỏi vương phủ. Hắn trên người không có đồng cốt nào, lúc đầu còn có thể dựa vào danh tiếng của vương phủ ở xung quanh hết ăn lại uống miễn phí. Chẳng qua sau khi biết được hắn sớm bị lão vương gia kia đuổi ra vương phủ, đám bạn nhậu kia liền không còn trợ giúp hắn nữa, cuối cùng hắn cũng chỉ có thể làm ăn xin sống qua ngày...

Chu Hạo Hi có thể nhìn ra được hắn đã có cuộc sống khốn khổ trôi qua từ ngày này sang ngày khác như thế nào. Chẳng qua là hắn đối với chuyện xưa của người kia không có chút hứng thú, hưởng chi đây căn bản là do gã kia gieo gió gặt bão...!

Cho nên, hắn trực tiếp đem mục đích của hắn đơn giản nói ra.

Gã kia ngẩn ra, trên mặt hèn hạ từ từ hiện lên nụ cười, lần nữa cất tiếng cười to. “Nghĩa phụ cũng có một ngày như thế sao, nghĩa phụ rốt cục cũng có ngày gặp phải báo ứng, loại người vô tình vô nghĩa này...”

“Người rốt cuộc có biết đây là loại thuốc gì?” Chu Hạo Hi không có tính nhẫn nại cắt đứt lời hắn.

Hắn vẫn là ý cười đầy mặt, “Ta dĩ nhiên biết thuốc kia gọi Mất Tâm Tán, uống vào sẽ mất đi trí nhớ, có khi đã quên luôn mình là người nào, hơn nữa không có giải dược, người bán thuốc cho nghĩa phụ đã nói như vậy!”

Không có giải dược? Điều này không phải là tuyên bố Yên Nhi không thể chữa được sao! Tim của hắn nặng trĩu.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng!”

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng hô của cung nữ.

“Ta muốn gặp Hoàng Thượng!”

Đây là đạo thanh âm ôn nhu của phái nữ.

Yên Nhi! Chu Hạo Hi mấp máy môi, “Người đâu.”

Một gã thái giám lập tức chạy vào, “Hoàng Thượng.”

Hắn nhìn về phía gã ăn xin kia đang tò mò nhìn quanh, “Dẫn hắn đi xuống lãnh thưởng.”

“Dạ.”

Gã kia cười khổ một tiếng, hắn cuối cùng cũng rơi vào kết quả như vậy? Lúc theo tiểu thái giám đi lãnh thưởng, hắn liếc thấy một đại mỹ nhân như thiên tiên đang cùng hai tiểu cung nữ giằng co. Có thể nhìn ra được mỹ nhân đang rất tức giận, nhưng hiện giờ mưa gió ở hoàng cung cùng hắn cũng không còn quan hệ gì nữa!

Chu Hạo Hi một bước đi ra khỏi cung điện liền thấy Tô Yên Nhi đang tức giận, hắn lững thững đến gần.

Tô Yên Nhi vừa nhìn thấy hắn, đôi mắt đẹp phút chốc sáng ngời, lập tức ngã đầu vào trong ngực của hắn, không vui nhìn hai tiểu cung nữ một cái, “Các nàng không cho ta tới tìm người nhưng ta có chuyện trọng yếu muốn hỏi người.”

Hắn ý bảo cung nữ lui ra, lúc này mới ôm lấy nàng đến bên đình đài kia ngồi xuống, “Là ta muốn các nàng ấy coi chừng người, ta có việc phải xử lý.”

62. Chương 62

“Có thật không?” Nàng cắn môi dưới, “Ta đây trách lầm bọn họ rồi, ta cho là bọn họ không muốn cho ta nhìn thấy người.” Nàng mang vẻ mặt áy náy.

“Không sao, người tìm ta có chuyện gì?”

“Có người, hắn gọi Thiệu thân vương, hắn nói ta là nữ tặc, là nữ nhân xấu...” Vừa nói mắt nàng quanh vành mắt đã đỏ lên.

“Nhưng Bối Nhi không phải đã nói cho người là hắn nhận lầm người rồi sao?”

Nàng sững sốt, “Người biết? Công chúa đã nói cho người sao?”

Hắn gật đầu, “Cho nên người lựa chọn tin tưởng ta, vẫn tin tưởng chúng ta chính là có duyên gặp mặt dù chỉ một lần?”

“Đương nhiên là ta tin người.” Nàng không chút do dự trả lời.

Hắn ôn nhu cười một tiếng, “Vậy thì tốt, Thiệu thân vương năm ngoái chịu tang của nhi tử rất đau lòng, vẫn không có cách quên đi lo lắng, mà con hắn là bởi vì tham luyến sắc đẹp mới gặp phải ác báo. Cho nên hắn chỉ cần nhìn thấy cô nương trẻ tuổi nào có tướng mạo xinh đẹp đều cho rằng đó chính là nữ nhân đã hại chết nhi tử của hắn.”

“Thì ra là như vậy thật đáng thương a!” Nàng lẩm bẩm nói nhỏ.

Hắn kéo tay nàng hạ xuống môi hôn một cái, mặt của nàng nhất thời đỏ đến rùng rục.

Hắn dịu dàng nhìn nàng. Nàng mặc dù lệ thuộc vào hắn nhưng ngoài trừ ôm hôn hắn cũng không dám tiến thêm một bước, chỉ sợ một lúc nào đó lại hù nàng hoảng sợ mất thôi, dù sao nàng cũng đã quên đi mọi chuyện.

Chẳng qua là chuyện này thật sự làm khổ hắn, hắn hàng đêm đều ôm nàng ngủ nhưng lại không thể đoạt lấy...

Bị đôi mắt đen kia nhìn chằm chằm, nàng không khỏi đỏ mặt, thân thể cứ thế nóng dần lên, trong lòng lại càng không ngừng run rẩy.

Nàng mơ hồ hiểu rõ, nàng đã sớm thuộc về hắn, mặc dù hắn cũng không nói ra chuyện thân mật giữa hai người nhưng đến từ khát vọng bản thân mỗi khi hắn đến gần mơ hồ đều làm thân thể nàng run rẩy...

“Ta nghĩ vẽ tranh, nghĩ muốn tặng người một bức tranh có được hay không?”

Vẫn bị ánh mắt nóng rực của hắn bao vây, nàng chân tay luống cuống không thể làm gì khác hơn là tìm ra một chuyện nào đó để làm.

“Tốt.”

Hắn hít sâu một cái, lúc này mới đem ánh mắt từ trên người nàng dời đi.

Nàng tinh khiết như thế, trời sanh đã mang theo mệnh lực, mà mệnh lực ấy lại là do tự nhiên mà phát ra, không mang theo một chút giả tạo nào, hắn không biết mình còn có thể nhẫn nại đến bao lâu?

Chỉ chốc lát bên trong đình đài, giấy bút đã chuẩn bị đầy đủ, Tô Yên Nhi lẳng lặng cầm lấy bút lông, một nét lại một nét vẽ lấy, mỉm cười ôn nhu nhìn hắn, bộ dáng điềm tĩnh kia tựa như đóa hoa sen yên lặng trong

nước, tựa như không nhiễm chút bụi bẩn chốn hồng trần nào, mỗi người ở đây không khỏi cũng yên lặng ngắm nhìn nàng.

Đội nàng vẽ tranh đã mệt mỏi liền trở về phòng nghỉ ngơi, Chu Hạo Hi lúc này mới truyền thái y tới, đem tên thuốc “Mất Tâm Tán” nói cho các thái y nghe, nhưng bọn hắn hai mặt nhìn nhau, đối với tên của loại thuốc này hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Hắn phải sẽ tìm Đường Thiệu Tổ, Tần Duy Lễ.

Đường Thiệu Tổ thân là thiếu chủ, người trên giang hồ hắn quen biết rất nhiều, mà Tần Duy Lễ nhiều năm ở Giang Nam làm quan phụ mẫu, giao lưu bằng hữu khắp thiên hạ, song hai người đối với tên của loại thuốc này cũng thấy rất xa lạ.

63. Chương 63

Đường Thiệu Tổ thấy vẻ mặt thất vọng bạn không đành lòng nói, “Ta sẽ cho toàn bộ người trong trại đi tìm chắc chắn sẽ tìm ra được thôi, chỉ cần có người trong giang hồ hỗ trợ rất nhanh sẽ có tin tức tốt truyền về.”

“Hy vọng là như thế.” Hắn cười khổ.

“Những người áo đen đặc biệt dùng để tìm kiếm tin tức của người đâu?” Tần Duy Lễ lại hỏi.

“Đừng nói nữa! Ta phái bọn họ đi tìm Cổ Chi, đến bây giờ còn tìm không được người.”

Công việc tìm kiếm người vẫn không ngừng, trong lúc đó Chu Hạo Hi vẫn đang cố gắng khơi gợi lại trí nhớ cho Tô Yên Nhi. Hắn đối với nàng thâm tình, ôn nhu, che chở, mọi thứ đều làm cho nàng rất cảm động nhưng càng như vậy nàng lại càng thêm ảo não, trí nhớ đến bây giờ vẫn không tiến triển thêm chút nào.

Lúc này, nàng một mình ngồi một chỗ trong tấm cung, nhìn ánh nến chập chờn trên bàn, khuôn mặt mỹ lệ lại phủ đầy mây đen. Mặc dù Chu Hạo Hi chưa nói, nhưng nàng biết hắn vẫn rất hy vọng nàng có thể nhớ lại hắn, có thể cùng nhau tươi cười trò chuyện cùng nhau ôn lại chuyện xưa của hai người...

Nàng than nhẹ một tiếng, đi đến bên giường nằm xuống. Tối nay, Chu Hạo Hi cùng Đường Thiệu Tổ, Tần Duy Lễ nói có chuyện gấp phải đi, hắn nói muộn một chút mới trở về nhưng nàng biết bọn họ nhất định là vì chuyện của nàng mà tìm kiếm đối sách...

Mãi suy nghĩ vẫn vơ không biết đến lúc nào mí mắt của nàng lại càng lúc càng nặng, rốt cục nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Không lâu sau một thân ảnh toàn thân màu đen nhanh chóng lên vào trong phòng, bước nhẹ đi đến trước giường. Từ cổ móc ra một cái khô lâu, từ bên trong hoa tai lấy ra một viên thuốc màu trắng để vào trong miệng của nàng, rất nhanh phi thân rời đi.

~*

~Hôm sau.

“Đầu của ta đau quá, đau quá a!”

Đang ngủ say Chu Hạo Hi lập tức bị từng tiếng rên rỉ thống khổ của Tô Yên Nhi làm thức tỉnh, hắn phút chốc đứng dậy nhìn nàng chằm chằm, “Chuyện gì xảy ra? Người làm sao vậy?”

“Đau, đau quá a...” Sắc mặt nàng vì đau mà đến trắng bệch, khuôn mặt tràn đầy nước mắt, cả người còn không ngừng run rẩy.

Hắn lập tức điểm vào huyệt đạo ngủ của nàng, hướng về phía phía ngoài hô to, “Thái y, mau truyền thái y!”

“Dạ!”

Chỉ chốc lát sau, thái y vội vã tiến cung, nhanh chóng bắt mạch nhưng vẻ mặt không biết làm sao, “Hoàng thượng, huyết mạch của nàng rất đối nghịch, thoáng nhanh thoáng chậm.”

“Đó là như thế nào?”

“Thần, thần cũng không biết, thần chưa từng gặp quá mạch đập nào giống như thế——”

“Đáng chết, nhanh đem tất cả thái y triệu vào!”

“Dạ!”

Nhưng kết quả cũng giống nhau, các thái y chân tay càng lúc càng luống cuống không cách nào chỉ có thể để cho Tô Yên Nhi dùng một chút phương thuốc định thần.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, bệnh tình của nàng lúc tốt lúc xấu, lúc tốt thì ánh mắt của nàng rất yên tĩnh, không âm ỉ không náo loạn, nhưng có khi nàng lại nhức đầu kịch liệt, đột nhiên kêu to khóc lớn, nắm thật chặt người bên cạnh không buông. Nhiều lần, thậm chí đau đến ngã trên mặt đất lăn lộn, Chu Hạo Hi duy nhất có thể chỉ là điểm vào huyệt đạo ngũ của nàng, nhưng cách này không phải là biện pháp cuối cùng.

64. Chương 64

Rốt cục Hoàng Thái Hậu vẫn kiên trì quyết định, vì không muốn ảnh hưởng đến tinh thần vào triều sớm của hần, Tô Yên Nhi được chuyển ra khỏi Càn Thanh cung, chuyển đến ở cung giao thái điện Đồng Chúc.

Lúc này, nàng vừa đại náo một trận hơn nửa còn hắt ngã hai tiểu cung nữ chạy tới điện Thái Hòa, trước ngoại tộc đang tiến hành tiến cống vật phẩm, nàng lại hết lần này tới lần khác nắm thật chặt Chu Hạo Hi kêu khóc thống khổ, khiến cho sử giả ngoại tộc nghi ngờ không giải thích được, chúng thần nghị luận rối rít, mặt mũi hoàng thất vì một cảnh trước mặt đều bị nàng làm mất hết!

Cuối cùng, Chu Hạo Hi đành sai các trọng thần thay hần khoản đãi sử giả ngoại tộc thật chu đáo, lúc này mới mang theo nàng trở lại Càn Thanh cung.

Cũng không biết là do sợ hãi hay không Tô Yên Nhi lúc này lại trở nên rất an tĩnh, đôi mắt kia còn tỏ ra vẻ xin lỗi, thỉnh thoảng nhìn hướng Chu Hạo Hi đang ôm nàng, mấy lần muốn nói lại thôi.

“Không sao, không có ai trách mắng người đâu.” Hần nhẹ giọng trấn an, trong mắt tràn đầy sự ôn nhu.

Nàng nhú lông mày lại, cảm thụ bàn tay to quen thuộc, ôn nhu trân trọng yêu thương vỗ về gương mặt của nàng, đầu óc tựa hồ như có cái bóng nào đó hiện lên. Trên thực tế gần đây mỗi lần nàng nhức đầu cái bóng kia lại càng thêm rõ ràng, mà lúc này một dung nhan thuộc về trí nhớ đã mất đang dần dần hiện rõ gần trong gang tấc, nhưng lại vào lúc này hết thấy lại nhanh chóng biến mất.

Nàng trừng mắt nhìn, ý thức được mình vẫn còn đang dựa vào trong ngực của hần, mà Hoàng Thái Hậu đã an vị ở một bên, nàng xấu hổ muốn rời ngực của hần đi, nhưng hần lại càng ôm chặt hơn, “Đừng sợ, tổ nãi nãi sẽ không mắng người đâu!”

Nàng ngượng ngùng nhìn về hướng Hoàng Thái Hậu, nàng cũng không biết phải làm sao...?

Hoàng Thái Hậu mặc dù trong lòng còn có từ bi, thương hại nàng tâm tư hỗn loạn, trí nhớ hoàn toàn không có. Song, thân là người đứng đầu hoàng thất có mấy lời mặc dù tàn nhẫn, Hoàng Thái Hậu vẫn phải nói ra.

Hoàng Thái Hậu nhú mày nhìn Chu Hạo Hi ôn nhu ôm lấy Tô Yên Nhi nói rõ, “Nàng ta cũng có thể như vậy cả đời, Hoàng Thượng, người trong lòng cần phải có một chút tính toán, chuyện ngày hôm nay tuyệt đối sẽ không chỉ diễn ra có một lần.”

Hần dĩ nhiên hiểu nàng không thích hợp sống ở trong cung, trừ phi hần đem nàng giam lại... Nhưng hần làm sao có thể nhẫn tâm?

“Trẫm sẽ rời đi.”

Đây cũng không phải là đáp án mà Hoàng Thái Hậu đã dự liệu trước, Hoàng Thái Hậu nhanh chóng nói đến ý thức trách nhiệm nặng nề tôn tử, “Lê dân bách tính, hưng vong của quốc gia đây là trách nhiệm của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng có thể nào xem thường mà rời đi!”

“Nàng cũng là trách nhiệm của trẫm!”

“Chuyện này...” Hoàng Thái Hậu dĩ nhiên hiểu hẳn đối với Tô Yên Nhi ý trọng tình thâm, song... “Hoàng Thượng, người phải nhanh chóng lập hậu thôi, người bắt buộc có một mẫu nghi thiên hạ mới được a!”

“Hoàng Hậu trăm sớm đã chọn được người rồi, không ai khác đó chính là Yên Nhi.”

“Không được, nàng ta không được, chẳng lẽ Hoàng Thượng, người muốn đời này chặt đứt hương khói của hoàng thất sao? Hoàng Thượng là người lý trí, nên hiểu ai gia nói đến cái gì!” Hoàng Thái Hậu càng nói càng gấp, nhìn vẻ mặt kiên định của tôn tử người mà hẳn chọn phải là Tô Yên Nhi càng làm cho Hoàng Thái Hậu kinh hồn, “Dù không nói đến bệnh bình của nàng ta thì nàng cho dù hiền lành thế nào, dù mỹ lệ thế nào, cuối cùng cũng chỉ là nữ tặc!”

“Tổ nãi nãi——”

Hoàng thái hậu vẻ mặt nghiêm túc cắt đứt lời của hẳn, “Chuyện này ai gia cũng từ chỗ Thiệu thân vương nghe được, chẳng qua là Hoàng Thượng lại gặp gỡ yêu thích cô gái bệnh tật như thế này? Ai gia cũng là nhện xuống không nói, người có thể đem nàng giữ ở bên mình, nhưng muốn lập nàng làm hậu thì vạn phần không được!”

65. Chương 65

“Tổ nãi nãi lời của Thiệu thân vương người hoàn toàn không thể tin được!”

“Nếu không thể tin, vì sao Hoàng Thượng ngày đó lại ban mũ quan cho hẳn?”

Hắn nhất thời cứng họng.

“Ai gia già rồi, nhưng đầu óc còn rất sáng suốt.” Hoàng Thái Hậu ngừng một chút lại nhìn thần sắc tôn tử nói. “Một nữ tặc mà lại muốn làm Hoàng Hậu sao? Cho dù nàng ta có khỏe mạnh lại đi nữa, huyết thống hoàng thất cũng sẽ không tiếp nhận dòng máu đó, Hoàng Thượng nếu chủ ý quyết định muốn làm ‘tội nhân thiên cổ’, ai gia cũng sẽ không đồng ý!”

Hắn không nói gì, nhưng cánh tay ôm lấy người trong ngực càng thu chặt lại, đôi mắt đen phức tạp kia khó có thể nén nổi thống khổ. Hắn vốn không quan tâm nhiều đến việc lập hậu, điều mà hắn quan tâm nhất chính là Yên Nhi, khi nào nàng có thể nhớ lại chính mình là người hắn yêu nhất.

Hắn muốn nàng cùng đứng ở bên hắn, cùng nhau hướng Hoàng Thái Hậu chứng minh cho Hoàng Thái Hậu thấy nàng sẽ trở thành vị quốc mẫu lưu danh thiêng cổ như thế nào. Hắn còn muốn chứng minh trước đông đảo các trọng thần nàng là người xứng đáng đến cỡ nào, cũng chính là người thích hợp nhất làm Hoàng Hậu của hắn...

Tô Yên Nhi lẳng lặng nằm trong lòng của hắn, cúi đầu xuống, không ai chú ý tới nàng trong mắt chợt lóe lên vẻ thống khổ. Ngẩng đầu lên ánh mắt của nàng trở nên chuyên chú toàn tâm động lại nhìn hẳn, như muốn đem tuần nhan này đã sớm khắc ấn trong đầu lẫn nữa tí mĩ khắc sau ở trong tâm khảm...

Bởi vì cái từ “Tội nhân thiên cổ” này quá trầm trọng a! Nàng không nên để cho hẳn bị làm khó được, vậy thì cứ như vậy đi!

Đến đêm, Tô Yên Nhi lẳng lẽ giả trang trở lại thành Tiểu Tương Tử, lần nữa trộm lấy lệnh bài của Chu Hạo Hi giấu diếm được thị vệ thủ thành rồi khỏi hoàng cung.

~*

~Sáng sớm hôm sau, có một vị khách tới hoàng cung rồi chỉ đích Tdanh muốn gặp Hoàng hượng hơn nữa còn là tới đòi phần thưởng.

“Nguyên lai là người!” Chu Hạo Hi không nghĩ vị khách tới tìm này lại chính là Cổ Chi.

“Yên Nhi đâu? Mà ta là nên gọi người Hoàng Thượng, hay là Chu gia?” Nàng cố ý thử hẳn, “Thật là không náo người nữa nhưng không nghĩ tới người lại làm lớn đến như vậy, Yên Nhi nói với ta, ta thật không tin chút nào. Khó trách người lại thần bí như vậy.”

Chu Hạo Hi khó nén ngừng giọng nói. “Nàng...” Nàng còn không biết Yên Nhi đã xảy ra chuyện sao? Hai người tình cảm như tỷ muội, hẳn thật không biết nên nói với nàng như thế nào?

Nàng khuôn mặt suy nghĩ một chút nói. “Người cho tới nay vẫn còn chưa có gặp lại nàng có phải hay không?”

Hắn nhíu mày, cảm giác, cảm thấy thần sắc của nàng có cái gì không đúng, nhưng vẫn gật đầu.

“Cái này...” Nàng cười khanh khách vừa hỏi vừa từ trên cổ lấy ra một cái vòng, “Ta cùng Yên Nhi trên người đều có đeo một cái khô lâu như vậy nhưng kể từ sau khi yêu người nàng lại không đeo nữa.”

Nghe nàng nhắc tới như vậy, hắn cũng có chút ấn tượng.

“Thật ra cái vòng này là có một câu chuyện rất xưa rồi.”

Nàng êm tai nói vắn tắt, bắt nường tử bởi vì quá yêu một nam nhân, cho nên tình nguyện đã quên mình là người nào, cũng không muốn tình yêu đó hành hạ gây tổn thương nữa cho nên mới nuốt vào Mất Tâm Tán do chính mình điều chế nên...

“Người nói Mất Tâm Tán?”

Vừa nghe đến cái tên thuốc kia nhiều ngày hành hạ hắn cả người hắn chấn động.

66. Chương 66

Nàng dùng sức gật đầu, “Người không có nghe sai đâu, cho nên mặc dù trên đời này chỉ có hai giải dược nhưng sư nương cũng không chịu ăn, còn muốn ta cùng Yên Nhi phát lời thề độc, tuyệt đối không được để sư nương ăn được giải dược...” Nàng thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn cái dây chuyền kia, “Sư phụ đem giải dược chia nhỏ ở khô lâu giấu bên trong hoa tai này, ra lệnh cho ta mang theo.” Nàng ngẩng đầu nhìn lại hắn, “Sư phụ muốn chúng ta nhớ kỹ kết quả yêu nam nhân là như vậy, muốn chúng ta lấy đó làm gương.”

“Thật sao?” Hắn thật sự quá kích động, “Người có giải dược, đừng ở nơi này nói nhảm nhiều như vậy nữa? Không, là ta còn ngu ngơ, người mau đưa giải dược cho Yên Nhi ăn đi, nàng không cẩn thận mà nuốt nhầm...”

“Ta biết a, người lấy thân phận Chu gia tìm tới người tiêu cực xâm nhập giới giang hồ, còn lấy hoàng kim treo giải thưởng tìm giải dược Mất Tâm Tán, đã sớm khiến cho ta chú ý rồi.” Nàng vẻ mặt nghi hoặc nhìn hắn, “Năm tháng trước, ta đã lên vào hoàng cung để cho Yên Nhi ăn giải dược rồi, chẳng qua là còn có chuyện riêng phải xử lý cho nên ta liền rời đi trước thôi.” Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng kia rốt cục cũng nở nụ cười, “Yên Nhi sau một, hai ngày liền khôi phục ý thức thôi!”

“Thật?!” Hắn vẻ mặt vui mừng, nhưng ngay sau đó xoay người chạy đi hướng giao thái điện mà tới, lại thấy hai cung nữ nước mắt rơi như mưa chạy tới, vừa thấy được hắn lập tức quỳ gối xuống.

“Hoàng Thượng, Tô cô nương không thấy đâu, chúng nô tì đã tìm khắp nơi nhưng vẫn không không thấy bóng dáng của Tô cô nương.”

Hắn vẻ mặt đen lại bước nhanh chạy vào gian phòng của nàng, lại thấy bên trong đã được thu dọn chỉnh tề, đồ đạc của nàng cũng không thấy đâu nữa!

Hắn tức giận rống to, “Đi tìm! Gọi tất cả mọi người đi tìm cho ta!”

“Dạ!” Các cung nữ vội vàng đứng dậy đi gọi người.

Tiếp theo, hắn đột nhiên nghĩ đến...sắc mặt hắn phút chốc biến đổi. Không thể nào? Ngày hôm qua, tổ nãi nãi mới cùng hắn nói đến chuyện lập hậu, sẽ không vừa vặn như vậy chứ?

Chỉ chốc lát sau, hai thái giám vội vàng chạy tới, “Bẩm Hoàng Thượng, hôm qua có một tiểu thái giám cầm lệnh bài của Hoàng Thượng xuất cung nhưng cho đến lúc này cũng không thấy hồi cung. Tên kia thị vệ mới vừa nhớ tới đối phương hình như Tiểu Tương Tử!”

Đáng chết! Hắn thâm trầm hít vào một hơi, “Lùi xuống!”

Hai người vôi vàng lui xuống đi.

Hắn gõ gõ cái trán. Nàng nhất định là thanh tỉnh, khi hắn cùng tổ nữ nữ thảo luận chuyện lập hậu, nàng đã thanh tỉnh, nhưng nàng...!

Hắn đôi mắt đen mang theo lửa giận, hai tay giận dữ nắm thành quyền, nàng không tin hắn sao?

Lúc này, Cổ Chi đang ở Càn Thanh cung do không chờ lâu nổi liền đi tới, “Yên Nhi đâu?”

“Nàng đi rồi!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nàng sửng sốt, “Đi đâu?”

Hắn mặt không chút thay đổi tiêu sái trở về Càn Thanh cung, gọi một gã thị vệ nói gì đó chỉ chốc lát chỉ thấy sáu tên áo đen phi thân tiến vào.

Cổ Chi kinh ngạc nhìn chăm chăm bọn họ. Đây, đây không phải là sáu người áo đen luôn âm hồn bất tán đi theo nàng cùng Yên Nhi sao?

“Ta muốn tin tức của ‘nàng’.” Chu Hạo Hi một thanh âm lạnh buốt nói.

“Dạ!”

Sáu người ở trong chớp mắt lập tức biến mất.

“Chuyện này... thì ra là bọn họ là người của ngươi, Yên Nhi ngu ngốc còn sợ ngươi lo lắng, không dám với ngươi nói về mấy người áo đen luôn bám theo nàng như hình với bóng...”

Nàng phút chốc câm miệng lại bởi vì cái người Hoàng Thượng đáng giận kia thế nhưng cũng không quay đầu lại cứ thế mà rời đi!

67. Chương 67

Nửa tháng sau ——

Trong hoàng cung tràn ngập màu sắc sắc sỡ, những đóa hoa mỹ lệ ở trong ngự hoa viên đua nhau khoe sắc Chu Bối Nhi, Tạ Vũ Nhân, Đường Thiệu Tổ, Tần Duy Lễ ngồi ở đình đài bên trong uống trà nói chuyện phiếm.

“Vũ Nhân, ngươi xác định thật không thành vấn đề sao?” Tần Duy Lễ thật ra có hơi lo lắng.

“Yên tâm đi, Hoàng Thượng thông minh như vậy, lại trải qua cuộc huấn luyện ngắn hạn đặc biệt của ta, tuyệt đối sẽ bắt được sư tỷ.” Ra khỏi nhà Tạ Vũ Nhân lúc này tràn đầy niềm phấn khích, cười toan tính đến thỏa mãn.

“Tốt có lòng tin a, Tạ nha đầu.” Đường Thiệu Tổ nhìn nàng cười, cũng hy vọng cách của nàng thật sự là có tác dụng, nếu không bạn hắn — Hoàng Thượng chỉ có nước mau phát điên!

“Đó là đương nhiên, các ngươi quên ta diễn trò là nhất sao?” Nàng thoáng cái cười hề hề, thoáng cái trở nên điềm đạm đáng yêu, tiếp theo là... Nàng xem ra gương mặt mỹ lệ đột nhiên xuất hiện đau đớn, một tay ôm bụng, “Ôi, đau quá a, ta bụng đau quá a, ta có phải hay không muốn sinh rồi?”

“Lại diễn cái này! Diễn xiếc ngươi gần đây còn diễn được không đủ sao?” Tần Duy Lễ trái tim sớm bị nàng luyện cho cứng lại, đây là kết quả do trải qua nhiều lần lượt hồn phi phách tán mà có.

Chẳng qua là sắc mặt của nàng trắng bệch, một tay vẫn ôm bụng, cơ hồ muốn khóc lên, “Thật sự đau quá a...”

Chu Bối Nhi nhận thấy được có cái gì không đúng, vôi vàng nhìn về phía Tần Duy Lễ, “Không đúng, nàng ấy xem ra là thật muốn sinh!”

“Đúng vậy a, xem ra cũng không đúng lắm!” Đường Thiệu Tổ cũng bận rộn phụ họa.

Tần Duy Lễ trái tim lúc này thật sự là phanh phanh đập mạnh, hần sắc mặt tái nhợt thê tử đem về mặt thống khổ ôm lấy ngòai xuống, vừa rống to, “Mau thuyền ngự y! Mau!”

Không lâu, đã nghe đến oa oa kêu khóc thanh thuyền đến.

~*

~Nam Kinh, bên bờ sông Tần, từng chiếc từng chiếc thuyền hoa mỹ lệ ở trên sông chậm rãi lướt, cảnh tượng hai bên bờ sông lại càng thêm mỹ lệ, bức tường màu trắng của lầu các, cửa sổ tinh xảo rượu hoa điều, làm cho ánh mắt con người không thể dời khỏi...Trời xanh lam lộ ra cảnh liễu xanh, màu sắc rực rỡ, mỹ làm cho người khác than thở.

Bất quá, từng chiếc từng chiếc thuyền hoa ở trên sông mỗi một lần đi qua lâm viên Giang Nam đều thấy một xấu nữ có đôi mắt ti hí mũi thấp nhưng lại đứng nghiêm ở bên bờ sông, ngồi đỏ đình đài xem ra thật là mất hứng!

Mặc dù du khách trên thuyền đều lộ mặt vẻ ghét, nhưng cô nương xấu xí này tựa hồ không phát giác gì, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn làm mặt nước sáng tỏ.

Lúc này, một chiếc thuyền hoa xanh vàng rực rỡ chậm rãi lướt tới gần, chẳng qua là nó rèm vải đều buông xuống cho nên làm cho người ta khó có thể nhìn rõ bên trong.

Mũi tàu có một gã chèo thuyền cùng hai gã sai vặt mặc thanh y khuôn mặt đều mang vẻ lo lắng, giữa lúc này màn che đột nhiên bị vén lên một tiểu nha hoàn nhanh chóng đi ra. Người ta chỉ thấy không biết nàng cùng gã sai vặt nói cái gì đó, gã sai vặt đầu tiên là vẻ mặt vui mừng, tiếp theo vội vàng muốn người chèo thuyền đem thuyền cập bờ.

Mà động tác cập bờ, rốt cục lại làm cho cô nương xấu xí kia ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghi hoặc nhìn con thuyền...làm sao nhìn rất quen mắt?

“Cô nương, thật xin lỗi!” gã sai vặt ôm quyền nhìn nàng nói. “Công tử nhà ta ngày gần đây sinh bệnh, mặc dù mời đại phu nhưng đã nhiều ngày không ăn cơm, lúc này đột nhiên có khẩu vị, muốn ăn điểm tâm cháo loãng, chẳng biết xin cô nương giúp một việc có được không? Chúng ta nguyện ý giao ngân lượng.”

Nàng gật đầu, “Xin đợi chút, ta vừa lúc nấu chút ít, lập tức đi lấy ra.”

Nàng bước nhanh đi trở về, thân ảnh mảnh khảnh cũng là rất mê người, chỉ tiếc khuôn mặt xem ra...

Chỉ chốc lát nàng bưng chén cháo trở lại bên bờ, đang muốn giao cho gã sai vặt, này mới phát hiện mũi tàu màn che đã kéo ra, mà một bóng lưng quen thuộc đang đưa lưng về phía nàng, nàng nhìn chằm chằm hần đột nhiên ngây dại.

68. Chương 68

Khó trách, nàng cảm thấy con thuyền này lại nhìn quen mắt đến vậy...!

Lúc này, đối phương xoay người lại Tô Yên Nhi liếc mắt liền thấy xem ra người này bị bệnh nhiều ngày, khuôn mặt anh tuấn tái nhợt có chút dọa người, nàng cả người chấn động chén cháo cầm trên tay không có cầm chắc, dĩ nhiên cũng làm rớt.

“Cô nương, thật xin lỗi!” Gã sai vặt cho rằng là mình không có nhận tay lấy, luôn miệng nói xin lỗi.

“Không!” Nàng thở gấp gấp một tiếng khuôn mặt trắng bệch, “Không phải tại người, là ta không cẩn thận, công tử nhà người hần...”

“Hần lâm bệnh nặng, nghe nói là bởi vì một nữ nhân, đúng là hồng nhan họa thủy, bất quá cô nương không phải loại này...” Ý thức được mình nói cái gì, hần lúng túng gãi gãi đầu, “Thật xin lỗi, ta không phải là ý tứ kia.”

“Không sao, ta, ta lại đi mức chén cháo khác tới.” Nàng vội vàng vừa đi trở về không nhận được liên tiếp quay đầu, nhưng hần vẫn không có đem ánh mắt rơi vào trên người nàng...

Đi rồi quay lại, trên tay nàng đang cầm thêm một chén cháo khác, lấy lên dùng khi cùng gã sai vặt nói. “Ta chỉ còn dư lại những thứ này, sợ không có cầm chắc lại đồ mất, hay là người để ta lên thuyền như vậy tương đối an toàn hơn?”

“Vậy cũng tốt, cô nương cẩn thận đi lên một chút.”

“Cám ơn.”

Nàng cầm chén cháo thật chặt sau khi lên thuyền không cách nào khắc chế hai chân của mình đi tới trước người hấn.

Nàng hốc mắt hơi đỏ lên. Hấn cách nàng gần như vậy, nàng cũng không thể đụng chạm...

Nhưng nàng nhớ quá a, nàng như thế nào có thể quên hấn chứ?

Nàng trong mắt lóe lên lên lệ quang. Hấn là làm sao lại không chiếu cố chính mình? Người bên cạnh hấn đâu? Làm sao lại có thể làm cho hấn bệnh đến suy yếu như vậy chứ?

Ánh mắt của nàng hàm chứa nước mắt, đọng lại trên khóe mi, hướng tới nha hoàn nhận lấy chén cháo trên tay các nàng, cũng không phát giác gì, chẳng qua là nhìn hấn. Không hiểu, nàng thật không hiểu tại sao cặp mắt đen kia lại trống rỗng đến như thế?

69. Chương 69

Quá nhiều vấn đề đặt ra ở trong đầu nàng, ánh mắt nàng cũng không cách nào từ trên mặt hấn mà dời đi, hoàn toàn không có nhận thấy được thuyền đã rời bờ lúc nào hơn nữa còn chạy được một lúc lâu.

Nàng chưa từng phát hiện mình tồn tại tính cách như vậy, cũng không còn ý thức được Chu Hạo Hi khí phách cuồng ngạo như thế nào lại để cho xấu nữ nhìn chằm chằm hấn không tha, cũng không trách cứ đến nửa câu.

Hết thấy mọi thứ quá yên lặng, gã sai vặt, nha hoàn tất cả trong nháy mắt đều lặng lẽ lui ra ngoài.

Rốt cục, nàng cảm nhận được không khí yên tĩnh này có vẻ không bình thường, mày liễu nhăn lại, giật mình cảm thấy con thuyền hình như đã chạy mà màn che cũng nặng nề buông xuống, trong khoang thuyền lúc này chỉ còn nàng cùng với hấn!

Nàng thở ra ngụm khí lạnh, vội vã xoay người muốn rời đi, nhưng lại có một lực cánh tay chợt đưa ra, chế trụ vòng eo thon nhỏ của nàng. Hấn lại dùng lực một chút nàng liền bị buộc tựa vào trong lồng ngực rắn chắc của hấn, nàng không biết làm sao, một cái tay khác lại đem mặt nạ da người trên mặt nàng một phen kéo xuống, nàng không chút suy nghĩ ra sức giãy dụa ...!

“Người còn dám giãy dụa trẫm sao? “

Một đạo thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi mang đến mùi phần tức giận truyền tới, làm sao càng nghe lại càng không giống như là phát ra từ trong miệng của một bệnh nhân!

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt đen kia lúc này lại như là từng đợt sóng ngầm mãnh liệt, mà xem ra tuần nhan tái nhợt bệnh hoạn lại không biến mất... Nàng đột nhiên hiểu, kẻ vươn tay vuốt mặt của hấn.

Quả nhiên, có một tầng phấn mỏng, “Là Vũ Nhân, hay là Cổ Chi? Các nàng đưa cho người?”

“Không sai! Vũ Nhân cấp cho ta, Cổ Chi cũng không biết vừa đi nơi nào!”

Vì để cho nàng cắn câu, hấn vừa phải học cách diễn kịch, còn phải mang mặt nạ da người này, cũng may Tạ Vũ Nhân không có nghĩ sai cách, cuối cùng cũng câu được mỹ nhân ngư Yên Nhi này, hấn nhất định phải nghĩ cách thật nặng nề mà trừng trị nàng!

“Nhưng người, làm sao người có thể tìm được ta?” Nàng mang một tờ giấy mặt nạ da người biến thành xấu nữ, cho dù sống có một mình cũng không ai nghĩ chiếm tiện nghi của nàng, cũng không ai nghĩ sẽ thân cận nàng, ngày tháng về sau nàng dễ dàng mà trị liệu sự tổn thương trong lòng, làm sao...

Gương mặt tuần tú của hắn thối đi, “Thiên hạ không có việc gì khó!”

Mấy lời nói này thật ra nói ra không đúng cho lắm, chỉ có hắn biết, những người áo đen kia lúc trước luôn có thể tìm ra hành tung nàng nhưng lúc này lại chậm chạp tra không ra tung tích của nàng, ngay cả nàng từng đi qua chỗ nào, tiếp xúc qua ai, bọn họ cũng đã tra lần qua nhưng nàng tựa như biến mất hoàn toàn vậy.

May là Tạ Vũ Nhân tiểu quỷ kia lấy ra linh tinh mấy cái “Mặt nạ da người”, nàng cũng đem về ra mấy tờ mặt nạ bọn họ thường dùng trước đây, lúc này mới khiến cho những hắc y nhân kia tra ra xấu nữ ở tại bên bờ sông Tần.

Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, nàng thế nhưng lại ở nơi nàng quen thuộc nhất — Nam Kinh, hắn không thể không thừa nhận nàng tuy rất đáng giận nhưng cũng rất thông minh.

“Người biết lúc người ra đi ta thường nghĩ đến cái gì không?”

Nàng không biết.

“Một lúc lại một chén rượu ngồi trong đình đài ngắm mặt trời chiều ngã về tây tự hỏi đến bao lâu người sẽ trở về bên cạnh ta?”

“Không có người bên cạnh, ta giống như không còn linh hồn, uống rượu cũng chỉ có mình ta bồi hồi.”

Nàng đón lấy lời nói ấy, điều đó nàng làm sao lại hiểu được chứ? Nàng nào có khác gì hắn.

70. Chương 70

“Người thật bỏ được sao, tâm của người cũng thật ác độc.” Chu Hạo Hi càng nói càng hận. Có phải hay không đời trước hắn thiếu nàng rất nhiều, hơn nữa còn ở phương diện chữ tình này?

Nàng hốc mắt khê hiện hồng, “Ta không muốn, nhưng thân phận của ta...”

“Người nào quan tâm thân phận của người, ta thân là ngôi cửu ngũ, người nào quản được ta muốn nữ nhân là ai?”

“Huyết thống hoàng thất của người không cần người như ta?”

Hắn chân mày nhăn lại.

Thấy thế, nàng trong mắt lệ quang đã rơi, “Thừa kế giang sơn, hoàng đế trên người lại có dòng máu của nữ tặc ai có thể tiếp nhận chứ?”

“Đó là chuyện của ta, tóm lại ta không cho phép người rời khỏi ta!” Hắn tàn bạo nhìn nàng chằm chằm. Cho dù nàng lúc này hai mắt đầm lệ, thoát nhìn thật điềm đậm đáng yêu, hắn vẫn là khí, khí, khí!

Xem ra hắn thật là giận điên lên rồi! Nàng đã biết hắn lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy nam nhân anh tuấn này giận đến trừng mắt bức người đến vậy, có thể thấy được hắn quan tâm nàng đến cỡ nào, nàng có thể nào lại không rung động, không khuất phục được sao?

“Tốt, ta đáp ứng người, không bao giờ...sẽ rời đi nữa, nhưng người cũng đáp ứng ta, người có thể chọn một người Hoàng Hậu khác...!”

Hắn trừng mắt đen phút chốc nhú lại, “Người vừa rồi nói cái gì...?”

“Xin hãy nghe ta nói hết, ta nguyện ý ở lại bên cạnh người, vì người sinh con dưỡng cái, nguyện ý canh giữ ở Giang Nam, ở lại Khuynh Hi viên, thời điểm chỉ cần người cần ta, người cũng có thể đến Khuynh Hi viên tìm ta.”

Hắn rất là nổi giận, “Người...chết tiệt...đem ta xem thành người nào? “

Chẳng qua là nàng nước mắt trong suốt, có quyết tâm, cũng có thâm tình nói không ra lời, “Ta biết người yêu ta, nhưng là ta không thể không suy nghĩ đến chuyện kéo dài huyết thống hoàng gia, kia đích xác là bốn phận Hoàng Thượng người nên làm!”

“Câm miệng! Ta tìm được người, lòng ta đã tính toán rất tốt rồi, người đừng có mà nói mấy chuyện để cho ta phiền lòng nữa!”

Nàng mỉm cười gật đầu, lúc này mới dựa sát ở trong lồng ngực của hắn. Nàng biết, hắn nhưng thật ra là rất quan tâm, chẳng qua là hắn đối với nàng yêu thương vượt qua hết thấy, hắn mới bắt buộc chính mình không thêm nghĩ đến mấy chuyện đó nữa, nhưng nàng không thể để cho hắn trở thành tội nhân thiên cổ được...!

Đây là hy sinh cần thiết sao? Đôi mắt nàng buồn bã. Nếu có thể làm cho hắn rời nàng đi, từ đó chuyên tâm trị quốc, cưới một người con gái phẩm đức nhiều mặt, một người cành vàng lá ngọc thích hợp với hoàng thất...

Nàng nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng trái tim đập của hắn, trong lòng đã có quyết định.

~*

~Chu Hạo Hi cùng Tô Yên Nhi trở lại Khuynh Hi viên, trải qua giai đoạn cuộc sống yên ương như tiên cảnh. Hai người sống ẩn cư, ngâm thơ làm thơ, ngắm hoa vẽ tranh, trong sinh hoạt chỉ có lẫn nhau nhưng cuối cùng thiên hạ không có không bữa tiệc nào không tàn, có chút vấn đề không đi đối mặt cũng không có nghĩa là nó không tồn tại.

Chu Hạo Hi biết nàng trở lại hoàng cung cũng sẽ không vui vẻ, bởi vì trong lòng nàng có quá nhiều gánh nặng, nhất là hắn! Nhưng là...!

“Ta sẽ giải quyết hết thấy, chờ ta ngày đó lần nữa tới tìm người, người sẽ phải làm Hoàng Hậu của ta.”

“Không cần giải quyết gấp đâu, ta cả đời này có thể gặp người đã thỏa mãn lắm rồi.” Nàng hạnh phúc cười một tiếng.

“Ta chưa đủ.” Hắn vẽ mặt thành thật, “Ta cũng không cần nhận mệnh kia, chúng ta nhất định có thể giải quyết vấn đề.”

71. Chương 71

“Được rồi!” Nàng không kiên trì nữa. Nàng thương hắn, cũng biết hắn nghĩ cho nàng rất nhiều, nhưng đối với nàng mà nói, như thế này thật là đã đủ rồi.

“Người phải đáp ứng ta, không được rời đi, đừng quên người đã hứa với ta, ta tin tưởng người một lần nữa, ngàn vạn đừng...”

Nàng ngẩng đầu lên, trực tiếp đưa tay lên che môi của hắn lại, lẩm bẩm nói nhỏ, “Yên tâm hồi cung, ta sẽ ở nơi này chờ người.”

Hơn nữa, sẽ có một nam nhân khác cùng nàng ở chỗ này, đến lúc đó còn không biết người có thể đến giết ta hay không?

Nàng thâm tình ôm hôn hắn nhưng trong lòng đã bắt đầu nổi sóng.

Sau một lần kích tình triền mien cuối cùng, Chu Hạo Hi lưu luyến không muốn rời đi.

Chỉ khi nàng chắc chắn đảm bảo, hắn mới đáp ứng sẽ không ra lệnh cho mấy người áo đen tới bảo vệ hay theo dõi nàng nữa, muốn cho nàng một cuộc sống thật an tĩnh.

Đợi cho hắn rời đi, Tô Yên Nhi đắm ra buồn bã, cuộc sống tương đối nhàm chán.

Bất quá, nàng sẽ cố gắng tìm kiếm một người nam nhân khác đủ để cho Chu Hạo Hi tin tưởng nàng đã chuyển tình yêu của nàng qua một nam tử khác. Dung mạo của đối phương ít nhất phải cùng hắn cách xa nhau không nhiều lắm, như vậy mới có thể thuyết phục được hắn.

Nhưng một mình nàng phải tìm kiếm người đó như thế nào đây?

Có lẽ trong giang hồ sẽ có người, đem một phong thư giao cho một lão ăn xin, đây là cách giữ liên lạc của nàng cùng Cổ Chi. Nếu có chuyện khẩn cấp gì, lão ăn xin sẽ giúp các nàng tìm được lẫn nhau.

Lần trước, Tô Yên Nhi bị Thiệu Hoàng Văn lừa uống phải xuân dược rồi bị ép buộc lên kiệu hoa, chính là hần đã hỗ trợ báo cho Cổ Chi.

Quả nhiên, hai ngày sau Cổ Chi liền trở lại Khuynh Hi viên, vừa thấy được bạn tốt liền sẵn giọng quở trách một trận, “Người cũng thật ác độc, người tránh né Hoàng Thượng ta không phản đối, nhưng thậm chí ngay cả ta, người cũng trốn mất? Đây coi là bạn tốt, hảo tử muội cái gì! Hại ta giống như người điên đi chung quanh tìm kiếm người...” Nàng thật là oán khí đầy bụng.

Tô Yên Nhi vẻ mặt áy náy, “Thật xin lỗi, nhưng ta biết Hoàng Thượng nhất định sẽ tìm tới người, ta không muốn làm khó cho người.”

“Vậy bây giờ người tìm ta làm cái gì?” Cổ Chi tức giận hỏi.

Tô Yên Nhi cắn môi dưới, có chút do dự nhưng vẫn nói ra.

“Người muốn ta tìm người có thể cùng người diễn trò, người muốn giả trang thành người đã yêu nam nhân khác, thay lòng đổi dạ với Hoàng Thượng khiến cho Hoàng Thượng lão tử kia tức giận đến không cần người nữa...” Cổ Chi vẻ mặt không chịu được nhìn chằm chằm bạn tốt, “Người muốn chết a! Phản bội Hoàng Thượng, vạn nhất hần tức giận chém đi đầu nhỏ của người thành dưa thì làm sao bây giờ?”

“Không sao, chỉ cần để hần có thể sinh hận, cho dù chết ta cũng sẽ nguyện ý.” Nàng thừa nhận.

“Yên Nhi, người không nên dần như vậy có được không?” Nàng thật muốn gõ đầu bạn tốt có phải được làm từ đầu hủ hay không?

“Cũng bởi vì ta quá yêu hần, ta lại không thể hại hần, người có hiểu không?”

“Không được!” Nàng tức giận cự tuyệt.

Nhưng Tô Yên Nhi vẫn mãi thuyết phục, từ ban ngày nói đến đêm tối, nói đến nỗi nàng không biết phải làm sao đành giot tay đầu hàng.

“Được, ta giúp người tìm...!”

~*

~Cổ Chi đi chuyến này chính là nửa tháng mới trở về, bên người nàng xuất hiện thêm một tên khí vũ hiên ngang, là một nam tử anh tuấn tên là Kim Ngọc Kiệt.

Nàng giới thiệu bọn họ cho lẫn nhau trước, lúc này mới đem bạn tốt kéo qua một bên, dùng tiếng nói chỉ có các nàng nghe được. “Kim công tử biết hết thấy mọi chuyện, dĩ nhiên trừ việc nam nhân của người là Hoàng Thượng, điểm này ta nghĩ nếu chúng ta nói ra, khắp thiên hạ đại khái không có một người nào, một nam nhân nào dám theo ta về đây.”

72. Chương 72

Tô Yên Nhi dở khóc dở cười nhưng không thừa nhận cũng không được, Cổ Chi nói rất đúng.

“Ta đi.”

Nàng kinh ngạc nhìn Cổ Chi muốn xoay người đi, nàng không chút suy nghĩ vội vàng kéo tay Cổ Chi, “Người muốn đi đâu?”

“Ân, ta còn có việc, người cũng biết ta là bắt nường tử mới nhậm chức a, còn hần ta...” Cổ Chi liếc mắt nhìn Kim Ngọc Kiệt còn đang đánh giá xung quanh Khuynh Hi viên, vỗ vỗ tay nàng, “Hần là người khiêm tốn, người không cần lo lắng.” Không phải chứ, nàng tính đem người này để ở đây mà cứ thế rời đi sao?

Lúc này, Kim Ngọc Kiệt đã vòng trở lại, thoải mái đánh giá nàng, thấy vậy, vẻ mặt nàng lúng túng.

“Theo ta thấy cô nương rất xinh đẹp, thật sự không cần phải bỏ ra nhiều ngân lượng như vậy để tìm nam nhân đâu.” Ánh mắt của hần mang theo vẻ tán thưởng rõ ràng, mà nói ra cũng làm sáng tỏ mọi việc hần là vì “Trọng kim lễ vật” mà đến.

“Ta có dụng ý của ta.”

“Xin lắng tai nghe.”

Nàng sửng sốt, vẻ mặt mù mịt, “Người không phải là đã biết rồi sao?”

“Nga.” Hấn mang vẻ mặt bình tĩnh. “Là, muốn cho một nam nhân rời người mà đi, cho nên cuộc sống về sau, ta phải ở cùng người chờ tên nam tử kia tới chơi, sẽ cùng người diễn một màn thật thân mật.”

“Đúng như thế không sai.” Nàng gật đầu.

“Đối với người có thói quen lưu lạc giang hồ như ta, muốn ta vì người mà bị nhốt tại chỗ này, ta không muốn.” Hấn vừa nhìn ngắm bốn phía, đột nhiên lia mắt tới chỗ nàng, “Ta quyết định, ta muốn dẫn người rời đi.”

“Hả? Cái gì?”

“Nếu muốn diễn trò thì nên diễn cho thật một chút, nhưng muốn bốn công tử cùng nữ nhân xa lạ không có chút cảm tình, ân ân ái ái, ta thật sự làm không được.”

Hấn mỉm cười một tiếng, “Cho nên, chúng ta sẽ đi chung quanh một chút, bồi dưỡng thêm tình cảm, có lẽ khi đi dạo trở về, nam nhân của người cũng không còn muốn người nữa.”

“Người thật sự nghĩ cách này có hiệu quả?”

“Ta nghĩ vậy.”

Nàng kinh ngạc nhìn hấn. Trời ạ, nếu như hấn không phải là do Cổ Chi tìm đến, nàng chắc chắn sẽ không muốn loại nam tử này, xem ra hấn thật ngông cuồng, bá đạo.

“Người đi chuẩn bị một chút quần áo, chúng ta sẽ đi ngay.”

“Nhanh như vậy?”

“Thuyền của ta đã ở ngay đây, Cổ Chi nàng là tạm thời mời ta hỗ trợ, ta còn có chuyện mình muốn làm, người chỉ có thể đi theo ta...” Hấn tạm ngừng, “Nếu không người có thể tự mình đi tìm đối tượng khác, dù sao ta đối với nữ nhân cũng không có hứng thú nhiều lắm.”

“Ách...Tốt, ta lập tức chuẩn bị.”

Da mặt nàng quá mỏng, muốn nàng tự mình đi tìm nam nhân tới, nàng sợ rằng chết cũng không mở miệng được.

Huống chi, xem ra hấn là người nhã nhặn, mặc dù bá đạo nhưng ít ra hấn đối với nữ nhân cũng không có hứng thú mấy.

73. Chương 73

Nàng vội vàng đi theo, dặn dò Lâm bà bà một tiếng, tuy đã chuẩn bị tinh thần nhưng Lâm bà bà cũng rất bất an, “Tô cô nương, như vậy sao được? Vạn nhất Chu gia trở lại, không tìm thấy người, ta phải khai báo làm sao đây?”

“Cứ nói ta cùng nam nhân khác đã rời đi.”

Lâm bà bà chất lưỡi hít hà, lúng ta lúng túng nói. “Người, người nói tới nam nhân do Tô cô nương mang về đây sao?”

“Không phải là...thật ra thì hấn là của ta.”

Lâm bà bà hoàn toàn bị làm mơ hồ, nhưng Tô Yên Nhi không có thời gian giải thích nhiều như vậy, cầm hành lý nàng rất nhanh đi theo Kim Ngọc Kiệt lên chiếc thuyền hoa.

Thuyền mở ra.

Nàng đứng ở mũi tàu, nhìn nơi giữ kỷ niệm nàng cùng Chu Hạo Hi càng lúc càng xa, hốc mắt đã tụ đầy nước mắt, giờ phút này trong đầu nàng hiện lên từng màn từng màn nàng đã từng trải qua cùng hắn. Sự kiện lần đầu tiên gặp nhau, nhất là màn nàng thử câu dẫn hắn, muốn chạy trốn hắn, nàng nhớ đến lúc ấy nàng rất hay phản đối lại hắn nhưng hắn vẫn ôn nhu như vậy lại mang theo cuồng bá, dần dần một lần lại một lần, nàng đã mất đi trái tim của mình, đối với hắn cũng đã giao ra tấm chân tình.

Một năm chỉ có hai lần gặp nhau, trong khi chờ đợi nàng vẫn luôn si ngốc chờ hắn đến, vô oán vô hối.

Duyên hết sao? Nước mắt trong suốt một giọt lại một giọt lăn khỏi hốc mắt, nàng biết cuộc sống như vậy đã không còn nữa.

“Thật không sao?”

Một tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên, nàng ngẩng ra lấy lại tinh thần nhìn khăn tơ xanh gần ngay trước mắt, ngẩng đầu nhìn hướng Kim Ngọc Kiệt tuần dật phi phàm, “Người nói gì?”

Cái gì đối với nữ nhân không có hứng thú! Nàng sinh khí, tức giận nhìn chằm chằm hắn, “Xin Kim công tử đem thuyền cập bờ, ta muốn xuống thuyền.”

“Người cho là có thể sao?” Hắn xấu xa cười một tiếng.

“Người có ý gì?”

“Người đang ở trên con tàu cướp biển .”

Sắc mặt nàng trầm xuống.

“Cổ Chi là tặc bà, nếu nói vật hợp theo loài vậy người cho là ta sẽ là hạng người gì?”

Hắn cười tà mị một tiếng tiêu sái đến gần nàng, nàng bị làm cho sợ đến vội vàng lui về phía sau, “Người đừng tới đây.”

“Một dung mạo như thiên tiên, mỹ nhân đã ở gần trong gang tấc có thể đụng tay đến, ta cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, làm sao có thể không bị người hấp dẫn?”

Hắn tiếp tục nhích tới gần, nàng thì liệu mạng lui về sau, nhưng cuối cùng có lui không thể lui tiếp nếu đi xa hơn nàng sẽ phải rút xuống thuyền! Nàng trừng mắt, “Ta nghĩ đến người là bằng hữu của Cổ Chi!”

“Ta là.”

“Vậy người còn...”

“Kiềm lòng không đậu.” Hắn lấy giọng thâm tình nói.

Cái gì...nàng chỉ cảm thấy dạ dày một trận không yên, khi hắn vẫn còn muốn tiếp cận, nàng bước nhanh qua hắn kéo làn váy chạy đến bên kia boong thuyền, “Người không nên tới đây, tới nữa ta liền nhảy xuống!”

Hắn mày rậm nhăn lại một cái, “Không nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Có, người dám đối với ta làm loạn nữa, ta liền nhảy sông tự vận!” Nàng nói với bất cứ giá nào.

Tựa hồ nhìn ra sự kiên định trong đôi mắt đẹp kia, hắn vội vã nói. “Tốt, ta sẽ không loạn, người cũng đừng làm loạn.”

“Người phải thề!”

“Thề?”

“Đúng, người tuyệt đối sẽ không gặp mặt ta! Bất kể dưới tình huống gì, đời này cũng sẽ không đụng vào ta!”

“Này...” Thần sắc của hắn trở nên cổ quái, “Này không được.”

“Nhanh lên một chút, nếu không ta liền nhảy xuống!” Nàng vừa nói vừa quay đầu lại nhìn nước sông cuộn cuộn phía sau.

“Yên Nhi!” Động tác này của nàng thiếu chút nữa gây sợ hãi cho hắn.

“Không cho người gọi ta như vậy, người thề nhanh lên một chút.” Nàng nổi giận đùng đùng nhìn hấn.

74. Chương 74

Hấn nhìn đôi mắt đẹp đang bốc lửa kia, thật sự là —— “Yên Nhi, ta thật sự không thể thề a!”

“Tốt, không được có phải hay không? !” Nàng nhìn thẳng chằm chằm vào hấn, không có nói nhiều hơn một câu nữa, xoay người nhảy xuống khỏi thuyền.

Sắc mặt hấn đại biến, “Yên Nhi!” Hấn cấp vội vàng nhảy theo xuống.

Đoạn này nước sông có chút chảy xiết, hấn nhảy xuống sông muốn đem nàng cứu lên, nhưng nàng lại lắc đầu hất tay của hấn ra, khi hấn thật vất vả kéo đến nàng, nàng vẫn dùng sức giãy dụa, nhưng lần này hấn cũng không buông tay nữa, thật chặt lôi kéo nàng hướng trên mặt sông Du nhưng nàng lại đẩy hấn ra, cố ý hướng đáy sông mà bơi đi.

Ông trời cái này thật đáng cười thật lớn! Hết lần này tới lần khác miệng hấn mở ra nhưng cả người trong nước, cái gì cũng nói không rõ!

Tô Yên Nhi hướng mình rơi vào đáy sông, nàng dù cận kề cái chết cũng không cùng Kim Ngọc Kiệt trở lại trên thuyền.

Tầm mắt của nàng từ từ mơ hồ, thân thể càng lúc càng nặng, song, trước khi bất tỉnh quá nàng tựa hồ thấy Chu Hạo Hi.

Là ảo tưởng, còn là tưởng niệm, hay hoặc giả là nàng đã chết rồi sao ?

Nàng đã chết rồi sao?

Tô Yên Nhi sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, trên người đã thay y phục sạch sẽ, đầu tóc cũng đã khô một nửa nhưng nàng vẫn không tỉnh lại, trong mắt người nam nhân đang ngồi ở bên giường lòng như lửa đốt.

Đột nhiên, nàng kiêu mi rung động, tiếp theo nàng chậm rãi mở mắt chẳng qua là ánh mắt vẫn là lơ mơ.

“Tỉnh! Người rốt cục tỉnh, Yên Nhi, ta là bị người hù chết!” Tiếng nói trầm thấp này hơi vội vội vã...

Nàng mày liễu nhãn một cái, tầm mắt mơ hồ sau khi thấy rõ Chu Hạo Hi ngồi ở mép giường, đôi mắt đẹp phút chốc tròn to, khó có thể tin ngồi dậy, “Tại sao là người! Thật sự là người sao? Người ở đây vậy người kia...Kim Ngọc Kiệt đâu?”

Chu Hạo Hi trên mặt anh tuấn hơi lúng túng, nhưng lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

“Hấn ở đâu?” Nàng hỏi lần nữa.

Hấn vội ho một tiếng, hắng giọng gương mặt tuấn tú đậm mạc đỏ mặt khó thấy được, “Không có người kia.”

“Cái gì? ” Nàng càng mơ hồ hơn.

“Muốn trách người nào đó phải nói là người đã sai quá mức. Người muốn chạy trốn hấn cho nên hấn cứng rắn theo muốn đeo mặt nạ da người này, tính toán thật tốt cách trị người, không nghĩ tới thiếu chút nữa gây ra tai nạn chết người!”

Giọng nữ trên ghẹo này không phải là...

Nàng kinh ngạc quay đầu nhìn về phía thanh âm phát tới chỉ thấy Cổ Chi cười khanh khách tựa vào trên cột gỗ điêu khắc tinh mỹ.

“Cổ Chi, làm sao người lại ở đây?” Nàng vừa mừng vừa sợ.

75. Chương 75

Trên tay Cổ Chi là mặt nạ da người, “Đây vốn là một gã tặc bằng hữu tặng cho ta, nhưng Hoàng Thượng tôn quý vô cùng toan tính nhìn trúng, cố gắng lấy đi nhưng bất quá lúc này hắn lại không cần, mới còn ở chỗ ta.” Nàng tiến lên cầm tay Tô Yên Nhi, vẽ mặt chuyển qua áy náy, “Thật xin lỗi, ta bán đứng người, sau khi biết người muốn làm việc ngốc, ta trực tiếp tiến cung đi tìm Hoàng Thượng nói rõ hết thấy.” Nàng cắn môi dưới, “Ta không thể trơ mắt nhìn đem người hạnh phúc đẩy ra bên ngoài, người sẽ không trách ta chứ?”

Tô Yên Nhi ánh mắt nổi lên lệ quang, nghẹn ngào một tiếng, “Không biết.”

“Vây thì tốt.”

Cổ Chi mỉm cười buông tay nàng ra, nhìn Hoàng Thượng sắc mặt thật bị dọa đến tái nhợt, “Trò chơi cuộc đời không phải là mỗi người cũng có khả năng chơi thật tốt, Hoàng Thượng, ta xem nàng vẫn là làm người của người là tốt rồi.”

Hắn cười khở, lòng có đồng cảm.

“Còn có...” Cổ Chi vẽ mặt chuyển đổi không thôi, “Ta đem Yên Nhi muối muối giao cho người, hy vọng ở tương lai không lâu ta có thể ở nơi nào đó nghe được tin người sẽ lập nàng làm hậu.”

“Nhất định.” Điều này là nói đối với nàng, cũng là lời hứa hẹn của hắn đối với Yên Nhi.

Cổ Chi nhìn đôi mắt đen kiên định kia nhe răng cười một tiếng, sau đó nhìn Tô Yên Nhi một cái mỉm cười nói. “Ta đã quấy rầy các người, lần này là thật muốn rời đi, sau này còn gặp lại.”

Tô Yên Nhi nghẹn ngào cũng nói. “Sau này còn gặp lại.”, trong mắt có cười cũng có nước mắt.

Cổ Chi sau khi rời đi, Chu Hạo Hi thở dài, ôn nhu đem Tô Yên Nhi ôm vào trong ngực, “Ta thật bị người hù dọa mất đi nửa cái mạng!”

Nàng không tốt đỏ mặt, “Ta lại không biết Kim Ngọc Kiệt là người.”

“Là ta không tốt, ta tức người vừa không tuân thủ lời hứa hẹn, nghĩ cho người một lời dạy dỗ mới được...” Nói đến đây, hắn lắc đầu, “Thật hù dọa mà thật cũng không dám hù dọa người lần nữa.”

Nàng nhin không được cười, “Ta không nghĩ tới người cũng có một mặt nghịch ngợm như vậy.”

“Ta càng không có nghĩ tới người vì giữ mình trong sạch, thậm chí ngay cả mạng cũng đánh bạc.” Hắn đau lòng kể lại. “Nhưng khi xác minh người có yêu ta nhiều đến vậy, lại đáng giá được ta yêu cỡ nào.”

Nàng mặt thoáng chốc hai má đỏ bừng.

Nàng đã ngượng ngừng chịu không nổi, hắn lại còn tiếp tục chọc. “Bây giờ người rốt cuộc đã biết, ta tại sao không thể thề không đụng vào người rồi chứ?”

Trên mặt nàng đỏ hồng càng lúc càng sâu một tầng. Đúng vậy a lời thề đúng là(-.-)

“Người hạnh phúc, không, chúng ta có toàn bộ hạnh phúc!”

Nàng bật cười một tiếng khi khi.

Hắn mỉm cười vỗ về má phẩn của nàng, “Người quá thiếu kiên nhẫn hoàng tổ mẫu đã đáp ứng hôn sự của chúng ta.”

Nàng sưng sốt, “Nhưng là huyết thống hoàng thất...”

“Hoàng thất huyết thống sẽ không có vấn đề, bởi vì ngôi vị hoàng đế sẽ không để cho con cái của chúng ta.”

Nghe vậy, nàng hơn cả kinh hãi.

“Bất quá, cũng không phải là ta thoái vị.” hắn nhàn nhã cười một tiếng, “Mà là đem long vị vốn là của Đường Thiệu Tổ trả lại cho con cái của hắn, con cái hắn cùng Bối nhi chính là người thừa kế huyết thống

hoàng thất. Bà nội đã xác định Thiệu Tổ là người thừa kế ngôi vị hoàng đế mà tiên hoàng đã chỉ định... Con của Vương gia Đức Thuận cũng không phản đối ta làm như vậy.”

Nàng nheo lông mày, “Nghe ra, đó là chuyện xưa của người?”

“Không sai, cho nên bà nội đã bắt tay vào chuẩn bị cho hôn sự của Thiệu Tổ cùng Bối nhi.” Hấn khước miệng cười một tiếng, nhẹ nhàng đem nàng đẩy nằm xuống trên giường, thâm tình chăm chú nhìn dung nhan động lòng người của nàng, “Chuyện xưa của bọn hấn vẫn đang tiếp tục, mà chúng ta há vừa có thể lui về ở phía sau”

Hấn khát vọng nhẹ nhàng ôn nhu hôn lên môi anh đào của nàng, nàng quay lại cười một tiếng, chủ động dâng lên nụ hôn sâu sắc

này...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-thuong-cao-tac-thuyen>